

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

2. února 2022 *

„Hospodářská soutěž – Kartely – Trh výrobců nákladních vozidel – Rozhodnutí o porušení článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP – Dohody a jednání ve vzájemné shodě o prodejních cenách nákladních vozidel, načasování zavedení emisních technologií a přenesení nákladů spojených s těmito technologiemi na zákazníky – ‚Hybridní‘ postup rozvržený v čase – Presumpce nevinu – Zásada nestrannosti – Listina základních práv – Jediné a trvající protiprávní jednání – Omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu – Zeměpisný rozsah protiprávního jednání – Pokuta – Proporcionalita – Rovné zacházení – Pravomoc k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci T-799/17,

Scania AB, se sídlem v Södertälje (Švédsko),

Scania CV AB, se sídlem v Södertälje,

Scania Deutschland GmbH, se sídlem v Koblenzi (Německo),

zastoupené D. Artsem, F. Miotto, C. Pommièsem, K. Schillemanssem, C. Langeniseum, L. Ulrichsem, P. Hammarskiöldem, S. Falkner a N. De Backerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené M. Farleyem a L. Wildpanner, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí Komise C(2017) 6467 final ze dne 27. září 2017, které se týká řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) (Věc AT.39824 – Nákladní vozidla), nebo podpůrně na snížení výše pokut uložených žalobkyním v uvedeném rozhodnutí,

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

ve složení S. Papasavvas, předseda, A. Kornezov, E. Buttigieg (zpravodaj), K. Kowalik-Bańczyk a G. Hesse, soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: B. Lefebvre, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. června 2020,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, společnosti Scania AB, Scania CV AB a Scania Deutschland GmbH (dále jen „společnosti Scania DE“), jsou tři právní subjekty podniku Scania (dále jen „společnost Scania“). Společnost Scania působí v oblasti výroby a prodeje těžkých nákladních vozidel (o hmotnosti vyšší než 16 tun) určených k dopravě na dlouhé vzdálenosti, k zásobování, k dopravě spojené se stavební činností a ke specializovaným pracím.
- 2 Rozhodnutím C(2017) 6467 final ze dne 27. září 2017 týkajícím se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP) (Věc AT.39824 – Nákladní vozidla) (dále jen „napadené rozhodnutí“) Evropská komise konstatovala, že žalobkyně porušily článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHS tím, že se od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011 podílely, s právními subjekty podniků [důvěrné]¹, [důvěrné], [důvěrné], [důvěrné] a [důvěrné] na koluzivních ujednáních o cenách, o zvyšování cen brutto středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných podle norem EURO 3 až 6 (článek 1 napadeného rozhodnutí). Komise uložila společností Scania AB a Scania CV AB pokutu ve výši 880 523 000 eur, z čehož na společnost Scania DE společně a nerozdílně připadá částka 440 003 282 eur (článek 2 napadeného rozhodnutí).

A. Správní řízení, na jehož základě bylo přijato napadené rozhodnutí

- 3 Dne 20. září 2010 podala společnost [důvěrné] žádost o ochranu před pokutami v souladu s bodem 14 oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen „oznámení o spolupráci“). Dne 17. prosince 2010 Komise poskytla společnosti [důvěrné] podmíněčnou ochranu před pokutami.
- 4 Mezi 18. a 21. lednem 2011 provedla Komise šetření zejména v prostorách žalobkyň.
- 5 Dne 28. ledna 2011 podala společnost [důvěrné] žádost o ochranu před pokutami v souladu s bodem 14 oznámení o spolupráci a pro případ jejímu nevyhovění žádost o snížení pokuty v souladu s bodem 27 uvedeného oznámení. V tomto postupu ji následovaly společnosti [důvěrné] a [důvěrné].
- 6 V průběhu šetření zaslala Komise žalobkyním zejména několik žádostí o informace na základě článku 18 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1).

¹ – Skryté důvěrné údaje.

- 7 Dne 20. listopadu 2014 zahájila Komise řízení podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 proti žalobkyním a právním subjektům podniků uvedených v bodě 2 výše a přijala oznámení námitek, které zaslala všem těmto subjektům, včetně žalobkyň.
- 8 Po zaslání oznámení námitek měly osoby, jimž bylo toto oznámení určeno, přístup k vyšetřovacímu spisu Komise.
- 9 V průběhu [*důvěrné*] navázaly osoby, jimž bylo oznámení námitek určeno, neformální kontakt s Komisí a požádaly ji, aby ve věci pokračovala podle postupu při narovnání stanoveného v článku 10a nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18). Komise se rozhodla zahájit postup při narovnání poté, co každá z osob, jimž bylo oznámení námitek určeno, potvrdila svou ochotu vést jednání o narovnání.
- 10 Mezi [*důvěrné*] a [*důvěrné*] proběhla jednání o narovnání mezi každou osobou, jíž bylo oznámení námitek určeno, a Komisí. Po těchto jednáních podaly některé osoby, jimž bylo oznámení námitek určeno, každá za sebe, Komisi formální žádost o narovnání podle čl. 10a odst. 2 nařízení č. 773/2004 (dále jen „strany postupu při narovnání“). Žalobkyně takovou žádost nepodaly.
- 11 Dne 19. července 2016 přijala Komise na základě článku 7 a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 rozhodnutí C(2016) 4673 final týkající se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.39824 – Nákladní vozidla), určené stranám narovnání (dále jen „rozhodnutí o narovnání“).
- 12 Vzhledem k tomu, že se žalobkyně rozhodly nepodat formální žádost o narovnání, Komise pokračovala v šetření, které se jich týkalo, v rámci běžného postupu (nikoli postupu při narovnání).
- 13 Poté, co měly žalobkyně možnost seznámit se se spisem, předložily dne 23. září 2016 písemnou odpověď na oznámení námitek.
- 14 Dne 18. října 2016 se žalobkyně zúčastnily slyšení.
- 15 Dne 7. dubna 2017 Komise v souladu s bodem 111 svého oznámení o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 [SFEU] (Úř. věst. 2011, C 308, s. 6) zaslala společnosti Scania AB dopis popisující skutkové okolnosti. Dne 23. června 2017 zaslala Komise uvedený dopis popisující skutkové okolnosti též společně s Scania CV AB a Scania DE.
- 16 Dne 12. května 2017 společnost Scania AB předala Komisi své písemné připomínky k důkazům přiloženým k dopisu popisujícímu skutkové okolnosti, které odrážely rovněž stanovisko společností Scania CV AB a Scania DE.
- 17 Dne 27. září 2017 přijala Komise napadené rozhodnutí.

B. Napadené rozhodnutí

1. Struktura trhu s nákladními vozidly a mechanismus stanovení cen v odvětví nákladních vozidel

- 18 Úvodem napadeného rozhodnutí, v bodech 22 až 50 jeho odůvodnění, Komise popsala strukturu trhu s nákladními vozidly a mechanismu stanovení cen v odvětví nákladních vozidel, včetně společnosti Scania.

a) Struktura trhu s nákladními vozidly

- 19 Co se týče struktury trhu s nákladními vozidly, Komise uvádí, že tento trh je charakterizován vysokou úrovní transparentnosti a koncentrace, jelikož účastníci mají řadu příležitostí každoročně se sejit a diskutovat o situaci na trhu. Podle Komise mohli účastníci prostřednictvím výměny informací získat jasnou představu o konkurenční situaci každého z nich (body 22 a 23 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 20 Komise rovněž uvádí, že účastníci, včetně společnosti Scania, mají na důležitých vnitrostátních trzích dceřiné společnosti, které jednají jakožto distributoři jejich výrobků. Tito vnitrostátní distributoři mají vlastní síť koncesionářů (bod 25 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise uvádí, že společnost Scania prodává svá nákladní vozidla prostřednictvím vnitrostátních distributorů, kteří jsou dceřinými společnostmi, jež tato společnost vlastní ze 100 % ve všech státech EHP, s výjimkou [důvěrné]. Vnitrostátní distributoři společnosti Scania prodávají nákladní vozidla nakoupená v ústředí společnosti koncesionářům, kteří jsou buď ze 100 % vlastněnými dceřinými společnostmi, nebo nezávislými podniky. Komise uvádí, že v Německu má společnost Scania [důvěrné] koncesionářů, kteří jsou ze 100 % dceřinými společnostmi (bod 26 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

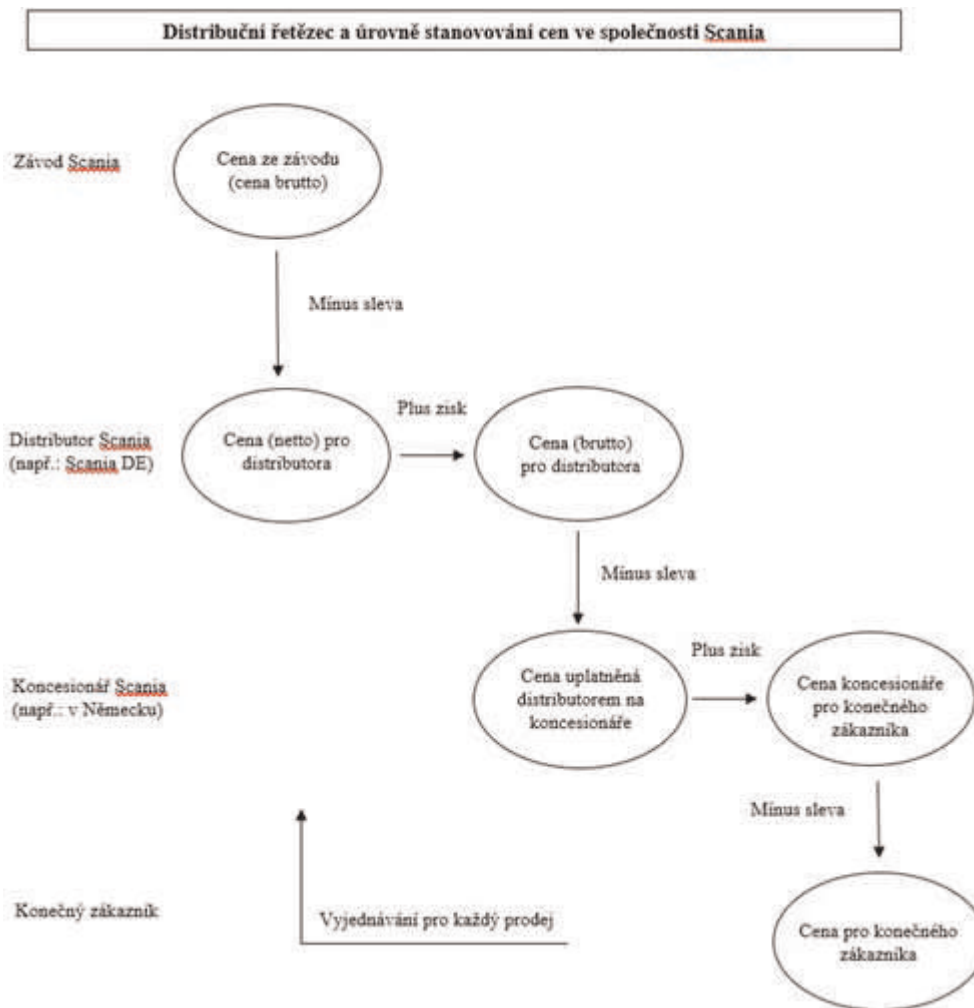
b) Mechanismus stanovení cen v odvětví nákladních vozidel

- 21 Co se týče mechanismu stanovení cen, Komise konstatuje, že tento mechanismus zahrnuje stejné etapy pro všechny účastníky a v rámci první fáze obecně začíná stanovením výchozího sazebníku cen brutto ústředím. Mimoto jsou podle Komise v rámci druhé etapy stanoveny převodní ceny pro prodej nákladních vozidel na různých vnitrostátních trzích, a to mezi ústředím výrobců a vnitrostátními distributory, kteří jsou nezávislými podniky nebo jsou ze 100 % vlastněni ústředím. Kromě toho jsou podle Komise v rámci třetí fáze stanovovány ceny, které koncesionáři platí distributorům, a v rámci čtvrté fáze i konečná cena netto placená spotřebiteli, která je sjednána koncesionáři nebo samotnými výrobci, pokud prodávají přímo koncesionářům nebo významným zákazníkům (bod 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 22 Komise konstatuje, že ačkoli se konečná cena placená spotřebiteli může lišit (například z důvodu uplatnění různých slev na různých úrovních distribučního řetězce), všechny ceny použitelné v každé fázi distribučního řetězce vyplývají přímo (v případě převodních cen mezi ústředím a distributorem) nebo nepřímo (v případě ceny placené koncesionářem distributorovi nebo v případě ceny placené konečným zákazníkem) z výchozí ceny brutto. Podle Komise se tedy ukazuje, že výchozí sazebníky cen brutto stanovené ústředím představují společnou a zásadní složku výpočtů cen použitelných v každé fázi vnitrostátních distribučních řetězců v celé Evropě

(bod 38 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise upřesňuje, že všichni účastníci, s výjimkou [důvěrné], stanovili v letech 2000 až 2006 sazebníky cen brutto složené z cen brutto harmonizovaných pro celý EHP (bod 40 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

c) Mechanismus stanovení cen ve společnosti Scania

- 23 V bodech 41 až 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise popisuje mechanismus stanovení cen ve společnosti Scania a subjekty do tohoto stanovení zapojené.
- 24 Podle tohoto popisu stanoví ústředí společnosti Scania sazebník cen brutto ze závodu (dále jen „FGPL“) pro každou jednotlivou disponibilní součástku nákladního vozidla (bod 44 odůvodnění napadeného rozhodnutí). [důvěrné].
- 25 Každý vnitrostátní distributor společnosti Scania (například společnost Scania DE) vyjednává s ústředím společnosti Scania „cenu netto pro distributora“ (cenu, kterou distributor platí ústředí za každou součástku) na základě FGPL, který obdržel. Cena netto pro distributora je uvedena v dokumentu nazvaném „RPU“, který představuje rozdíl mezi FGPL a cenou netto pro distributora v podobě slevy. Slevy poskytnuté distributorovi jsou stanoveny [důvěrné] v ústředí společnosti Scania, ale jsou rovněž diskutovány v rámci výboru pro ceny. Konečné rozhodnutí o ceně netto pro distributora společnosti Scania činí [důvěrné] (bod 45 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 26 Kromě toho vnitrostátní distributor společnosti Scania oznamuje koncesionářům společnosti Scania na svém území svůj vlastní sazebník cen brutto (sestavující z ceny netto pro distributora plus ziskového rozpětí) pro každou jednotlivou disponibilní součástku nákladního vozidla (bod 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 27 Koncesionář společnosti Scania vyjedná s distributorem „cenu netto pro koncesionáře“ vycházející ze sazebníku cen brutto distributora po uplatnění podstatného snížení ve prospěch koncesionáře (bod 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 28 [důvěrné].
- 29 Zákazníci, kteří kupují nákladní vozidla u koncesionářů společnosti Scania, platí „zákaznické ceny“. „Zákaznická cena“ sestává z ceny netto pro koncesionáře zvýšené o ziskové rozpětí koncesionáře a případné náklady vyplývající z individualizace nákladního vozidla a snížené v závislosti na slevách a propagačních akcích nabízených zákazníkovi (bod 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise konstatuje, že změna ceny v jakékoliv fázi distribučního řetězce bude mít omezený či vůbec žádný dopad na konečnou cenu zaplacenou spotřebitelem (bod 48 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 30 Komise uvádí, že FGPL se používá celosvětově, zatímco cena netto pro distributora a sazebník cen brutto distributora se používají na region, v němž distributor působí. Stejně tak se cena sjednaná koncesionářem používá v regionu, v němž koncesionář působí (bod 49 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 31 Bod 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje schéma jednotlivých fází mechanismu stanovování cen ve společnosti Scania, jak jsou popsány v bodech 24 až 29 výše. Toto schéma poskytly žalobkyně během správního řízení a má následující podobu:

d) K dopadu zvýšení cen na evropské úrovni na ceny na vnitrostátní úrovni

- 32 V bodech 51 a 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zkoumá dopad zvýšení cen na evropské úrovni na ceny na vnitrostátní úrovni. V tomto ohledu Komise poznamenává, že vnitrostátní distributoři takových výrobců, jako je společnost Scania DE, nejsou při stanovování cen brutto a sazebníků cen brutto nezávislí a že všechny ceny používané v každé fázi distribučního řetězce až ke konečnému spotřebiteli vyplývají ze sazebníků celoevropských cen brutto stanovených na úrovni ústředí (bod 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 33 Z toho podle Komise vyplývá, že zvýšení cen v celoevropském sazebníku cen brutto, o němž bylo rozhodnuto na úrovni ústředí, je určující pro pohyb „ceny netto pro distributora“, tedy ceny, kterou distributor zaplatí ústředí při nákupu nákladního vozidla. V důsledku toho podle Komise zvýšení výše uvedených cen brutto ústředím ovlivňuje rovněž výši ceny brutto distributora, a sice cenu, kterou koncesionář zaplatí distributorovi, ačkoli cena pro konečného spotřebitele není nutně změněna ve stejném poměru nebo není změněna vůbec (bod 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

2. Koluzivní kontakty mezi společností Scania a stranami narovnáání

- 34 V napadeném rozhodnutí Komise uvedla, že se společnost Scania účastnila koluzivních schůzek a kontaktů se stranami narovnáání v rámci různých fór a na různých úrovních, které se v průběhu času vyvíjely, zatímco zúčastněné podniky, cíle a dotčené výrobky zůstaly stejné (bod 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 35 Komise identifikovala tři úrovně koluzivních kontaktů.
- 36 Zprvée Komise uvedla, že v prvních letech protiprávního jednání diskutovaly osoby ve vedení účastníků kartelové dohody o svých záměrech v oblasti cen, o budoucím zvýšení cen brutto, někdy také o vývoji čistých spotřebitelských cen, přičemž někdy se dohodli na zvýšení svých cen brutto. V napadeném rozhodnutí Komise označovala tuto úroveň koluzivních kontaktů jako „úroveň řídicích orgánů“ (top management). Komise dodala, že na schůzkách na úrovni řídicích orgánů se účastníci kartelové dohody mimo jiné dohodli na načasování a přenesení nákladů na zavedení modelů nákladních vozidel odpovídajících normám Euro 3 až Euro 5 a při některých příležitostech bylo dohodnuto, že dotčené technologie se nebudou do určitého data zavádět (bod 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise uvedla, že schůzky na úrovni řídicích orgánů se konaly v letech 1997 až 2004 [bod 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí].
- 37 Zadruhé Komise uvedla, že během omezeného období a souběžně se schůzkami na úrovni řídicích orgánů, vedli členové středního managementu z ústředí účastníků kartelové dohody jednání, která zahrnovala kromě výměny technických informací i výměnu informací o cenách a o zvyšování cen brutto. V napadeném rozhodnutí Komise na tuto úroveň koluzivních kontaktů odkazovala jako na „nižší úroveň ústředí“ (lower headquarters level) (bod 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise uvedla, že schůzky na nižší úrovni ústředí se konaly v období let 2000 až 2008 [bod 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí].
- 38 Zatřetí Komise uvedla, že po zavedení eura a zavedení sazebníků cen brutto na evropské úrovni téměř všemi výrobci nákladních vozidel sledovali účastníci kartelové dohody systematickou koordinaci svých budoucích cenových záměrů prostřednictvím svých německých dceřiných společností. V napadeném rozhodnutí Komise odkazovala na tuto úroveň koluzivních kontaktů jako na „německou úroveň“ (German level meetings). Komise upřesnila, že stejně jako v rámci kontaktů v prvních letech kartelové dohody diskutovali zástupci německých dceřiných společností o budoucím zvýšení cen brutto, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií u středně těžkých a těžkých nákladních vozidel požadovaných podle norem Euro 5 a Euro 6. Vyměňovali si i další citlivé obchodní informace (bod 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise uvedla, že schůzky na německé úrovni se konaly od roku 2004 [bod 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí].

3. Použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP

a) Dohody a jednání ve vzájemné shodě

- 39 Komise měla za to, že listinné důkazy obsažené ve spise prokazují, že se výše uvedené kontakty týkaly:
- změn plánovaných účastníky kartelové dohody, a sice změn cen brutto, sazebníků cen brutto, načasování těchto změn a příležitostně též výměny informací o plánovaných změnách cen

netto nebo o úpravách slev nabízených zákazníkům [bod 212 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí];

- data zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných podle norem Euro 3 až Euro 6, jakož i přenesení nákladů na zavádění těchto technologií [bod 212 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí];
 - sdílení dalších informací citlivých z hlediska hospodářské soutěže, jako jsou cílové podíly na trzích, stávající ceny netto a slevy, sazebníky cen brutto (i před jejich vstupem v platnost), konfigurační nákladních vozidel, objednávky a stav zásob [bod 212 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí].
- 40 Komise uvedla, že účastníci měli mnohostranné kontakty na různých úrovních a někdy měli společné kontakty a schůzky na různých úrovních. Podle Komise byly tyto kontakty vzájemně spjaty svým obsahem, datem uskutečnění, otevřenými odkazy jedněch účastníků na druhé a oběhem získaných informací mezi nimi (bod 213 napadeného rozhodnutí).
- 41 Komise měla za to, že tyto činnosti představují formu koordinace a spolupráce, kterou účastníci vědomě nahrazovali rizika hospodářské soutěže praktickou spoluprací mezi sebou. Podle Komise mělo dotčené jednání podobu dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, kdy konkurenční podniky rezignovaly na nezávislé určování obchodní politiky, kterou zamýšlely uplatňovat na trhu, ale spíše koordinovaly své jednání v oblasti cen prostřednictvím přímých kontaktů a podílely se na koordinovaném zpoždění v zavádění technologií (bod 214 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise vytvořila systematická účast na koluzivních kontaktech atmosféru vzájemného porozumění cenové politice účastníků (bod 215 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 42 Komise uvedla, že společnost Scania se pravidelně účastnila různých forem koluzivních praktik po celou dobu trvání protiprávního jednání a dospěla k závěru, že protiprávní jednání, kterého se společnost Scania účastnila, mělo podobu dohody nebo jednání ve vzájemné shodě ve smyslu článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (bod 229 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

b) Omezení hospodářské soutěže

- 43 Komise uvedla, že v projednávaném případě bylo cílem protisoutěžního chování omezit hospodářskou soutěž (bod 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 44 Podle Komise spočíval hlavní aspekt všech dohod a jednání ve vzájemné shodě, který mohl být kvalifikován jako omezení hospodářské soutěže, v koordinaci cen a zvyšování cen brutto prostřednictvím kontaktů v oblasti cen, v koordinaci ohledně data a dodatečných nákladů vyplývajících z uvedení na trh nových nákladních vozidel odpovídajících emisním normám a ve výměně informací citlivých z hlediska hospodářské soutěže (bod 237 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 45 Komise uvedla, že společnost Scania se účastnila koluzivních kontaktů popsaných výše v bodě 39 a že cílem všech dohod a jednání ve vzájemné shodě, kterých se účastnila, bylo omezení hospodářské soutěže ve smyslu článku 101 SFEU (body 238 a 239 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

c) Jediné a trvající protiprávní jednání

- 46 Komise měla za to, že dohody nebo jednání ve vzájemné shodě mezi společností Scania a stranami narovnaní představují *jediné a trvající protiprávní jednání*, na něž se vztahuje čl. 101 odst. 1 SFEU, jakož i článek 53 dohody o EHP, a to za období od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011. Protiprávní jednání spočívalo v koluzivním jednání ohledně cen a zvýšení cen brutto středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP a ohledně načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií u středně těžkých a těžkých nákladních vozidel uložených normami Euro 3 až Euro 6 (bod 315 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 47 Komise měla konkrétně za to, že prostřednictvím protisoutěžních kontaktů sledovali účastníci společný plán s jediným protisoutěžním cílem a že společnost Scania věděla nebo musela vědět o obecné působnosti a základních rysech sítě koluzivních kontaktů a měla v úmyslu přispět ke kartelové dohodě svými činnostmi (bod 316 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 48 Komise uvedla, že jediný protisoutěžní cíl spočívá v omezení hospodářské soutěže na trhu se středně těžkými a těžkými nákladními vozidly v EHP. Tohoto cíle bylo podle Komise dosaženo praktikami snižujícími úroveň strategické nejistoty mezi účastníky, pokud jde o budoucí ceny a zvýšení cen brutto, jakož i o načasování a přenesení nákladů spojených se zaváděním nákladních vozidel dodržujících normy v oblasti životního prostředí (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

d) Zeměpisný rozsah protiprávního jednání

- 49 Komise měla za to, že zeměpisný rozsah protiprávního jednání zahrnoval celé území EHP po celou dobu trvání protiprávního jednání (bod 386 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

4. Adresáti

- 50 Komise nejprve určila napadené rozhodnutí společností Scania CV AB a Scania DE, které považovala za přímo odpovědné za protiprávní jednání za následující období:
- co se týče společnosti Scania CV AB, za období od 17. ledna 1997 do 27. února 2009;
 - co se týče společnosti Scania DE, za období od 20. ledna 2004 do 18. ledna 2011 (bod 410 odůvodnění napadeného rozhodnutí);
- 51 Zadruhé Komise rovněž uvedla, že v období od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011 vlastnila společnost Scania AB přímo nebo nepřímo všechny akcie společnosti Scania CV AB, která přímo či nepřímo vlastnila všechny akcie společnosti Scania DE (bod 411 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise proto uvedla, že napadené rozhodnutí určila rovněž následujícím subjektům, které jsou společně a nerozdílně odpovědné jakožto mateřské společnosti:
- společnosti Scania AB odpovědné jednak za jednání společnosti Scania CV AB v období od 17. ledna 1997 do 27. února 2009 a jednak za jednání společnosti Scania DE za období od 20. ledna 2004 do 18. ledna 2011;
 - společnosti Scania CV AB odpovědné za jednání společnosti Scania DE v období od 20. ledna 2004 do 18. ledna 2011 (bod 412 napadeného rozhodnutí).

52 Komise dospěla k závěru, že adresáty napadeného rozhodnutí jsou subjekty Scania AB, Scania CV AB a Scania DE (bod 413 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

5. Výpočet výše pokuty

53 Komise v projednávaném případě použila pokyny pro výpočet pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny pro výpočet pokut“).

a) Základní výše pokuty

54 Co se týče zaprvé hodnoty tržeb, tato byla vypočtena na základě tržeb z prodejů těžkých nákladních vozidel dosažených žalobkyněmi v EHP (upravených za účelem zohlednění územního vývoje EHP) v roce 2010 – což je poslední úplný rok protiprávního jednání (body 429 až 431 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise vypočítala, že tato hodnota odpovídá částce [důvěrné] eur.

55 Komise měla za to, že s ohledem na výši hodnoty tržeb dosažených žalobkyněmi lze dosáhnout cílů, jež spočívají v odrazujícím účinku a proporcionalitě a ze kterých vychází čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003, bez použití celkové hodnoty tržeb z prodejů těžkých nákladních vozidel dosažených žalobkyněmi v roce 2010. V důsledku toho a podle bodu 37 pokynů pro výpočet pokut se Komise rozhodla použít pouze zlomek celkové hodnoty tržeb pro účely výpočtu pokuty, a sice částku [důvěrné] eur (body 432 a 433 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise zdůraznila, že procentní podíl hodnoty tržeb, který použila v případě společnosti Scania, byl stejný jako procentní podíl hodnoty tržeb použitý v rozhodnutí o narovnání, co se týče stran narovnání (bod 432 *in fine* odůvodnění napadeného rozhodnutí).

56 Pokud jde zadruhé o závažnost protiprávního jednání, Komise měla za to, že jednak s ohledem na skutečnost, že dohody týkající se koordinace cen patřily svou povahou mezi nejzávažnější protiprávní jednání porušující článek 101 SFEU a článek 53 dohody o EHP, dále s ohledem na okolnost, že se kartelová dohoda vztahovala na celý EHP, a zatřetí s ohledem na vysoký kumulovaný tržní podíl podniků zapojených do kartelové dohody (který byl vyšší než 90 %), byl v projednávaném případě použit koeficient závažnosti (tedy procento hodnoty tržeb) ve výši 17 % (body 434 až 437 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

57 Zatřetí Komise zohlednila dobu účasti společnosti Scania na protiprávním jednání tím, že vynásobila částku vyplývající z výše uvedeného bodu 56 číslem 14, které představuje počet let této účasti (body 438 a 439 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

58 Začtvrté Komise v souladu s bodem 25 pokynů pro výpočet pokut zvýšila základní výši o dodatečnou částku (vstupní poplatek) až do výše 17 % použité hodnoty tržeb (body 440 a 441 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

59 Na základě těchto výpočtů dospěla Komise k závěru, že základní výše pokuty činí 880 523 000 eur (bod 442 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

b) Konečná výše pokuty

- 60 Komise měla za to, že v projednávaném případě neexistují přitěžující ani polehčující okolnosti, které by mohly změnit základní výši pokuty uložené společnosti Scania (bod 444 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dospěla tedy k závěru, že konečná výše pokuty činí 880 523 000 eur a že tato částka nepřekračuje maximální limit stanovený právními předpisy ve výši 10 % obratu společnosti Scania (body 445 až 447 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

6. Výrok napadeného rozhodnutí

- 61 Výrok napadeného rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Následující právní subjekty společnosti Scania tím, že jednaly ve vzájemné shodě o cenách a zvyšování cen brutto středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií u středně těžkých a těžkých nákladních vozidel požadovaných podle norem Euro 3 až 6, porušily článek 101 SFEU a článek 53 [dohody o] EHP v následujících obdobích:

- a) společnost Scania AB (publ) v období od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011;
- b) společnost Scania CV AB (publ) v období od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011;
- c) společnost Scania DE v období od 20. ledna 2004 do 18. ledna 2011.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedené v článku 1 se ukládají následující pokuty:

880 523 000 eur společně a nerozdílně společností Scania AB (publ) a Scania CV AB (publ), z čehož na podnik Scania DE společně a nerozdílně připadá částka 440 003 282 eur.

[...]

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 62 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. prosince 2017 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 63 Dopisem ze dne 20. února 2019 informovala kancelář Tribunálu účastníky řízení o ukončení písemné části řízení.
- 64 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. března 2019 podaly žalobkyně žádost o konání jednání. Komise se ke konání jednání nevyjádřila ve stanovené lhůtě.
- 65 Vzhledem k tomu, že se změnilo složení senátů Tribunálu, byl soudce zpravodaj přidělen podle čl. 27 odst. 5 jednacího řádu Tribunálu k desátému senátu, kterému byla tudíž přidělena tato věc.

- 66 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (desátý senát) o zahájení ústní části řízení.
- 67 Na návrh desátého senátu Tribunál podle článku 28 jednacího řádu rozhodl, že věc předá k projednání a rozhodnutí rozšířenému soudnímu kolegiu.
- 68 V kontextu zdravotní krize související s COVID-19 bylo jednání nařízené na 2. dubna 2020 odročeno.
- 69 Vzhledem k překážce ve výkonu funkce na straně jednoho člena desátého rozšířeného senátu pověřil předseda Tribunálu místopředsedu Tribunálu, aby doplnil desátý rozšířený senát a vykonával funkci jeho předsedy.
- 70 Dopisem ze dne 5. června 2020 požádaly žalobkyně na základě článku 66 jednacího řádu o skrytí některých údajů uvedených ve zprávě z jednání, a to ve vztahu k veřejnosti. Dopisem z téhož dne požádala Komise na stejném základě o skrytí některých údajů uvedených zejména ve zprávě z jednání a v rozsudku, kterým se řízení končí, a to ve vztahu k veřejnosti.
- 71 Dopisem ze dne 5. června 2020 požádala Komise na základě čl. 109 odst. 2 jednacího řádu, aby se jednání konalo s vyloučením veřejnosti. Žalobkyně předložily svá vyjádření k této žádosti dne 9. června 2020.
- 72 Dne 12. června 2020 Tribunál rozhodl o konání jednání s vyloučením veřejnosti.
- 73 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 18. června 2020.
- 74 Na jednání Tribunál účastníkům řízení sdělil, že pro vyřešení sporu považuje za nezbytné, aby přezkoumal některé dokumenty zmíněné v napadeném rozhodnutí.
- 75 Poté, co Komise v dopise ze dne 23. června 2020 upřesnila obsah a právní režim dokumentů uvedených výše v bodě 74, přijal Tribunál usnesením ze dne 14. července 2020 opatření ohledně provádění důkazů a organizační procesní opatření, kterými Komisi požádal o předložení uvedených dokumentů. Komise žádosti Tribunálu vyhověla ve stanovené lhůtě.
- 76 Ústní část řízení byla ukončena dne 26. října 2020.
- 77 Žalobkyně navrhují, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - v případě, že tak neučiní, částečně zrušil napadené rozhodnutí a snížil výši pokuty, která jim byla uložena na základě článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003;
 - v každém případě nahradil posouzení Komise, pokud jde o výši pokuty, která jim byla uložena, vlastním posouzením a tuto výši snížil v souladu s článkem 261 SFEU a s článkem 31 nařízení č. 1/2003;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

- 78 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

A. Ke skrytí některých údajů ve vztahu k veřejnosti

- 79 Dopisem ze dne 5. června 2020 Komise požádala (viz výše bod 70), aby byly ve vztahu k veřejnosti skryty zejména údaje, o jejichž skrytí v nedůvěrné verzi napadeného rozhodnutí požádaly strany narovnání. Komise informovala Tribunál, že pokud jde o posledně uvedené žádosti, strany narovnání předložili věc úředníkovi pro slyšení na základě článku 8 rozhodnutí 2011/695/EU předsedy Evropské komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. 2011, L 275, s. 29) a že úředník pro slyšení dosud nerozhodl o výše uvedených žádostech stran narovnání.
- 80 Tribunál musí v rámci použití článku 66 jednacího řádu uvést do souladu zásadu zveřejňování soudních rozhodnutí s právem na ochranu osobních údajů a právem na ochranu profesního tajemství, a současně musí zohlednit právo veřejnosti na přístup k soudním rozhodnutím v souladu se zásadami zakotvenými v článku 15 SFEU (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 5. října 2020, *Broughton v. Eurojust*, T-87/19, nezveřejněný, EU:T:2020:464, bod 49).
- 81 V rámci nalézání tohoto souladu Tribunál v projednávané věci rozhodl, že jména fyzických osob uvedených v tomto rozsudku budou anonymizována a označení jiných právnických osob než žalobkyň budou skryta. Rozhodl rovněž, že budou skryty některé údaje týkající se zejména mechanismu stanovování cen v rámci společnosti Scania a výpočtu pokuty uložené této společnosti, jejichž skrytí nemá vliv na porozumění nedůvěrné verzi rozsudku.
- 82 Tribunál naproti tomu rozhodl, že v nedůvěrné verzi rozsudku nebudou skryty údaje uvedené v žádostech, které Komisi zaslaly strany narovnání (viz výše bod 79). Některé z těchto údajů lze totiž dovodit z obsahu dokumentů zveřejněných na internetových stránkách generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž, a jsou tedy veřejně dostupné. Některé jiné údaje udávají pouze právní kvalifikaci jednání stran narovnání a společnosti Scania nebo poskytují faktická upřesnění týkající se tohoto jednání. Skrytí těchto údajů by mělo vliv na porozumění rozsudku Tribunálu veřejností.
- 83 Okolnost, které se dovolává Komise a podle které úředník pro slyšení ještě nerozhodl o žádostech stran narovnání, nemá vliv na posouzení Tribunálu. Účelem posouzení úředníka pro slyšení je totiž vypracování nedůvěrné verze napadeného rozhodnutí, zatímco posouzení provedené Tribunálem v rámci článku 66 jednacího řádu se týká vypracování nedůvěrné verze rozsudku. Tato dvě posouzení mají tedy odlišný předmět a Tribunál musí postupovat nezávisle na průběhu řízení před úředníkem pro slyšení.

B. K věci samé

- 84 Žalobkyně vznesly na podporu své žaloby devět žalobních důvodů.

- 85 V rámci prvního žalobního důvodu se žalobkyně dovolávají porušení práva na obhajobu, zásady řádné správy a presumpce nevinu vyplývajícího zejména z toho, že rozhodnutí o narovnání bylo přijato před přijetím napadeného rozhodnutí. V rámci druhého žalobního důvodu, vycházejícího z porušení čl. 48 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003, žalobkyně Komisi vytýkají v podstatě to, že jim odepřela přístup ke všem odpovědím na oznámení námitek předloženým [*důvěrné*] a [*důvěrné*].
- 86 Třetí, čtvrtý, pátý, šestý a sedmý žalobní důvod vycházející zejména z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP se v podstatě týkají závěru Komise, že v projednávaném případě jde o jediné a trvající protiprávní jednání přičitatelné společnosti Scania.
- 87 V rámci osmého žalobního důvodu, vycházejícího zejména z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP, jakož i článku 25 nařízení č. 1/2003, žalobkyně vytýkají Komisi, že jim uložila pokutu za promlčené jednání, a v každém případě to, že nezohlednila skutečnost, že uvedené jednání nebylo trvající.
- 88 Devátý žalobní důvod vychází z porušení zásady proporcionality a zásady rovného zacházení, pokud jde o výši pokuty. Na základě tohoto žalobního důvodu žalobkyně rovněž podpůrně navrhuje, aby Tribunál snížil výši pokuty na základě článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu, zásady řádné správy a presumpce nevinu

- 89 Na podporu prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uvádějí, že rozhodnutí o narovnání a napadené rozhodnutí, která byla přijata na základě stejných námitek vznesených v oznámení námitek zasláném jak stranám narovnání, tak žalobkyním, se týkají téže údajné kartelové dohody a obě dvě se opírají o stejné skutečnosti a důkazy.
- 90 Na základě tohoto předpokladu žalobkyně zaprvé tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo přijato v rozporu s jejich právem na obhajobu, jak je zakotveno v čl. 48 odst. 2 Listiny a v čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003, jelikož Komise v rozhodnutí o narovnání provedla právní kvalifikaci skutků a kvalifikovala chování, kterého se společnost Scania účastnila, jako protiprávní jednání ještě před tím, než byla této společnosti dána možnost účinně vykonávat své právo na obhajobu.
- 91 Zadržet žalobkyně tvrdí, že Komise nesplnila svou povinnost provést pečlivý a nestranný přezkum vyplývající ze zásady řádné správy zakotvené v čl. 41 odst. 1 Listiny, jelikož tím, že před přijetím napadeného rozhodnutí přijala rozhodnutí o narovnání, nebyla nadále schopna postupovat nestranně a objektivně posoudit důkazy a argumenty předložené společností Scania v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí.
- 92 Žalobkyně dodávají, že za těchto podmínek by ani úplný přezkum Tribunálu zaměřený na důkazy, o které se Komise opírá a které jsou obsaženy v jejím spisu, nemohl napravit takto způsobené porušení čl. 41 odst. 1 Listiny.
- 93 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo porušením presumpce nevinu, jejíž dodržování je zaručeno článkem 48 odst. 1 Listiny. Konkrétně tvrdí, že rozhodnutí o narovnání vymezuje konečné stanovisko Komise, pokud jde o tytéž skutky, jako jsou skutky uvedené v oznámení námitek, a dospívá k závěru, že tyto skutky, jichž se společnost Scania údajně též dopustila, jsou protiprávním jednáním. Podle žalobkyň toto prohlášení překračuje pouhou

zmínku o případné odpovědnosti společnosti Scania, a představuje tedy porušení práva na presumpci nevinu, kterého by společnost Scania měla požívat až do prokázání opaku, jež přísluší Komisi.

- 94 Žalobkyně mají za to, že názor, podle kterého není porušení presumpce nevinu relevantní, pokud nevede Komisi k vydání „špatného“ rozhodnutí, tedy rozhodnutí, ve kterém není zjištěn protiprávního jednání řádně opřeno o důkazy, by v praxi zbavil presumpci nevinu jejího obsahu nebo účelu, jelikož pokud by žalující strana mohla prokázat, že rozhodnutí je nesprávné, neměla by pak důvod uplatňovat jakékoli porušení zásady spravedlivého procesu.
- 95 Žalobkyně dospívají k závěru, že vzhledem k tomu, že Komise přijala rozhodnutí o narovnání před přijetím napadeného rozhodnutí, nemohla přijmout posledně uvedené rozhodnutí vůči společnosti Scania zcela nestranně a nezhojitelným způsobem vůči ní porušila právo být vyslechnuta a zásadu presumpce nevinu.
- 96 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyň a navrhuje, aby byl první žalobní důvod zamítnut.
- 97 Úvodem je třeba poznamenat, jak žalobkyně potvrdily na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, že v rámci prvního žalobního důvodu zpochybňují „hybridní“ povahu řízení vedeného Komisí, která za okolností projednávané věci vedla k tvrzeným porušením, a sice k porušení zásady presumpce nevinu, povinnosti nestrannosti a práva na obhajobu společnosti Scania, která odstoupila od postupu při narovnání. Konkrétně skutečnost, že rozhodnutí o narovnání bylo přijato před přijetím napadeného rozhodnutí, tato porušení prohloubila.
- 98 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 10a nařízení č. 773/2004, nadepsaný „Postup při narovnání v případech kartelů“, stanoví:

„1. Po zahájení řízení podle čl. 11 odst. 6 nařízení [...] č. 1/2003 může Komise stanovit lhůtu, ve které mohou strany řízení písemně prohlásit, že jsou připraveny vstoupit do jednání o narovnání za účelem možného předložení návrhu na narovnání. Komise není povinna zohledňovat odpovědi doručené po uplynutí této lhůty.

[...]

2. Strany řízení, jež se účastní na jednání o narovnání, může Komise informovat o:

- a) námitkách, které proti nim zamýšlí vznést;
- b) důkazech použitých pro stanovení zamýšlených námitek;
- c) nedůvěrném znění jakéhokoliv přístupného dokumentu uvedeného v daném okamžiku na seznamu dokumentů obsažených ve spisu, pokud je žádost strany odůvodněná tím, aby strana měla možnost zjistit své postavení ve vztahu k trvání nebo k jiným aspektům kartelu, a
- d) rozpětí možných pokut.

[...]

Pokud jednání o narovnání pokročí, může Komise stanovit lhůtu, ve které se mohou strany zavázat sledovat postup při narovnání učiněním návrhu na narovnání, který bude zachycovat

výsledky jednání o narovnání a v němž budou strany doznávat svou účast na jednání v rozporu s článkem 101 Smlouvy, jakož i svou odpovědnost. Tyto návrhy na narovnání vypracují dotčené podniky výhradně jako formální žádost, aby Komise v jejich případě přijala rozhodnutí po postupu při narovnání. Před tím, než Komise stanoví lhůtu pro podání návrhu na narovnání, jsou dotčené strany řízení oprávněny na základě podané žádosti včas obdržet informace uvedené v prvním pododstavci. Komise není povinna zohledňovat návrhy na narovnání doručené po uplynutí stanovené lhůty. [...]

3. Jestliže je obsah návrhů na narovnání zohledněn v oznámeném oznámení námitek, písemné odpovědi dotčených stran na tato oznámení námitek ve lhůtě stanovené Komisí potvrdí, že oznámení námitek, jež jim bylo určeno, zohledňuje obsah jejich návrhů na narovnání. Komise může poté po konzultaci s Poradním výborem pro restriktivní praktiky a dominantní postavení podle článku 14 nařízení [...] č. 1/2003 přistoupit k přijetí rozhodnutí podle článku 7 a článku 23 nařízení [...] č. 1/2003.

4. Komise může kdykoliv během řízení rozhodnout jednání o narovnání v dané věci ukončit buď zcela, anebo ve vztahu k jedné či více stranám řízení, má-li za to, že dosažení procesních úspor je nepravděpodobné.“

- 99 Je třeba předeslat, že toto ustanovení nebrání možnosti a nevyklučuje možnost, aby Komise uplatnila „hybridní“ postup v rámci použití článku 101 SFEU.
- 100 Kromě toho Tribunál již připustil, že Komise je oprávněna použít takový „hybridní“ postup a uplatnit postup při narovnání vůči podnikům, které předložily návrh na narovnání, a současně pokračovat v postupu upraveném obecnými ustanoveními nařízení č. 773/2004 namísto těch, která upravují postup při narovnání, ve vztahu k podnikům, které si nepřejí takové návrhy na narovnání předložit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2015, *Timab Industries a CFPR v. Komise*, T-456/10, EU:T:2015:296, body 70, 71 a 104, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 12. ledna 2017, *Timab Industries a CFPR v. Komise*, C-411/15 P, EU:C:2017:11, body 119 a 136).
- 101 Kromě toho Tribunál rovněž potvrdil, že Komise má možnost jednak přijmout rozhodnutí o narovnání určené účastníkům, kteří se rozhodli přistoupit k narovnání, a jednak v řádném řízení přijmout rozhodnutí určené účastníkům, kteří se rozhodli k narovnání nepřistoupit, avšak za předpokladu, že bude respektovat zásadu presumpce nevinoty, zejména pokud přijetí rozhodnutí o narovnání nevyžaduje stanovení odpovědnosti účastníka, který se rozhodl k narovnání nepřistoupit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2017, *Icap a další v. Komise*, T-180/15, EU:T:2017:795, body 265 až 268, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 10. července 2019, *Komise v. Icap a další*, C-39/18 P, EU:C:2019:584).
- 102 Jak uvádí Komise, zdržování nebo ukončení postupu při narovnání z důvodu, že jeden z dotčených podniků, jako v projednávaném případě společnost Scania, odstoupil od tohoto postupu, by bylo v rozporu s cílem sledovaným postupem při narovnání, jak je uveden v bodě 4 odůvodnění nařízení Komise (ES) č. 622/2008 ze dne 30. června 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 773/2004 s ohledem na postup při narovnání v případech kartelů (Úř. věst. 2008, L 171, s. 3), kterým je zajistit rychlejší a účinnější řešení věci s podniky, které se rozhodly přistoupit na narovnání. Respektování uvedeného cíle však nesmí být na újmu požadavkům spojeným s dodržováním zásady presumpce nevinoty a povinnosti nestrannosti.

- 103 Okolnosti projednávané věci, na které poukázaly žalobkyně při jednání, a sice skutečnost, že úplné oznámení námitek bylo zasláno všem účastníkům a že tito získali plný přístup k vyšetřovacímu spisu, neumožňuje na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, dospět k závěru, že použití časově rozvrženého „hybridního“ postupu ze strany Komise neumožnilo splnit takový cíl rychlosti a účinnosti. Tento cíl je totiž sledován i dalšími okolnostmi spojenými s postupem při narovnání, jako jsou jednoznačné uznání odpovědnosti stran narovnání za protiprávní jednání, přijetí omezení výkonu jejich práva na obhajobu, jakož i rozpětí pokut [viz oznámení Komise o postupu při narovnání s cílem přijmout rozhodnutí podle článků 7 a 23 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 v případech kartelů (Úř. věst. 2008, C 167, s. 1), body 20 a 21.]
- 104 Na rozdíl od toho, co v podstatě tvrdí žalobkyně, proto „hybridní“ postupy v rámci použití článku 101 SFEU, v nichž je přijetí rozhodnutí o narovnání a rozhodnutí v řádném řízení rozvrženo v čase, nepředstavují samy o sobě za všech okolností porušení presumpce nevin, práva na obhajobu nebo povinnosti nestrannosti a jejich nevyhnutelným následkem není porušení těchto zásad a práv, jak vyplývá z judikatury připomenuté výše v bodech 100 a 101.
- 105 Z toho vyplývá, že Komise je oprávněna použít takový „hybridní“ postup spočívající v přijetí rozhodnutí o narovnání před přijetím napadeného rozhodnutí, avšak za podmínky, že je zajištěno plné dodržování těchto zásad a práv.
- 106 Je tedy třeba přezkoumat, zda za okolností projednávaného případu Komise dodržela zásadu presumpce nevin a povinnost nestrannosti ve vztahu ke společnosti Scania, jakož i její právo na obhajobu.
- 107 Žalobkyně opírají jednotlivé části prvního žalobního důvodu především o předpoklad, podle kterého rozhodnutí o narovnání a napadené rozhodnutí spočívají na stejných skutečnostech a stejných důkazech. Odkazují v tomto ohledu na skutečnosti vztahující se k jednání stran narovnání, jako jsou jednání uvedená v bodě 3 rozhodnutí o narovnání, avšak „nutně zahrnující společnost Scania“, takže okruh podniků, jejichž jednání bylo v rozhodnutí o narovnání právně kvalifikováno, se neomezuje na osoby, jimž je toto rozhodnutí určeno, ale zahrnuje rovněž společnost Scania. Žalobkyně rovněž tvrdí, že porušení zásady presumpce nevin vyplývá ze skutečnosti, že rozhodnutí o narovnání a napadené rozhodnutí byla přijata na základě stejných námitek vznesených v oznámení námitek zasláném jak stranám narovnání, tak žalobkyním.
- 108 Pokud jde o část žalobního důvodu vycházející z porušení zásady presumpce nevin, je třeba připomenout, že uvedená zásada je obecnou zásadou unijního práva, která je v současné době zakotvena v čl. 48 odst. 1 Listiny, jenž se vztahuje na řízení o porušení pravidel hospodářské soutěže uplatnitelných na podniky, tedy na řízení, jež může vést k uložení pokut nebo penále (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, E.ON Energie v. Komise, C-89/11 P, EU:C:2012:738, body 72 a 73 a citovaná judikatura).
- 109 Článek 48 Listiny odpovídá článku 6 odst. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jak vyplývá z vysvětlení k Listině. Z toho podle čl. 52 odst. 3 Listiny vyplývá, že pro účely výkladu článku 48 Listiny je třeba zohlednit čl. 6 odst. 2 a 3 EÚLP jakožto minimální úroveň ochrany a inspirovat se judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) týkající se čl. 6 odst. 2 EÚLP [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2019, AH a další (Presumpce nevin), C-377/18, EU:C:2019:670, body 41 a 42]. Článek 52 odst. 3 Listiny totiž ukládá, aby v ní obsaženým právům

odpovídajícím právům zaručeným EÚLP byl dán stejný smysl a stejný rozsah, jaký jim přikládá uvedená Úmluva (viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Schindler Holding a další v. Komise, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 32 a citovaná judikatura).

- 110 Kromě toho je třeba uvést, že v rozsudku ESLP ze dne 27. září 2011, A. Menarini Diagnostics S. R. L. v. Itálie (CE:ECHR:2011:0927JUD004350908, body 39 až 44), týkajícím se sankce uložené italským orgánem pro hospodářskou soutěž z důvodu protisoutěžních praktik obdobných těm, které byly vytýkány žalobkyním, měl ESLP za to, že s ohledem na vysokou částku uložené pokuty spadala sankce svou přísností do trestní oblasti. ESLP však rovněž rozhodl, že v povaze takového správního řízení, jako je řízení dotčené v tomto rozsudku, lze v řadě ohledů spatřovat odlišnosti od povahy trestního řízení v úzkém slova smyslu. Ačkoli tyto rozdíly nemohou smluvní státy zbavit jejich povinnosti dodržovat veškeré záruky poskytované trestněprávní rovinou článku 6 EÚLP, mohou nicméně ovlivnit způsoby jejich použití (ESLP, 27. září 2011, A. Menarini Diagnostics S. R. L. v. Itálie, CE:ECHR:2011:0927JUD004350908, bod 62; v tomto smyslu viz rovněž ESLP, 23. listopadu 2006, Jussila v. Finsko, CE:ECHR:2006:1123JUD007305301, bod 43).
- 111 Zásada presumpce nevinny vyžaduje, aby každý, kdo je obviněn z protiprávního jednání, byl považován za nevinného, dokud jeho vina není v souladu s právem prokázána. Tato zásada tak brání jakémukoli formálnímu zjištění, a dokonce naznačování odpovědnosti osoby obviněné z daného protiprávního jednání v rozhodnutí, kterým se končí řízení, aniž tato osoba může využít všech záruk, které jsou inherentní výkonu práva na obhajobu v rámci řízení, jež má obvyklý průběh a v rámci něhož je přijato rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2017, Icap a další v. Komise, T-180/15, EU:T:2017:795, bod 257 a citovaná judikatura, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 10. července 2019, Komise v. Icap a další, C-39/18 P, EU:C:2019:584).
- 112 V tomto ohledu měl ESLP za to, že předčasný výrok o vině podezřelého v rozsudku vydaném proti podezřelým, kteří jsou stíháni samostatně, může teoreticky porušovat i zásadu presumpce nevinny (viz ESLP, 27. února 2014, Karaman v. Německo, bod 42 a citovaná judikatura).
- 113 Podle ESLP je porušena zásada presumpce nevinny, pokud soudní rozhodnutí nebo úřední prohlášení týkající se obviněného obsahuje jasné prohlášení učiněné bez pravomocného odsouzení, podle kterého dotyčná osoba dotčený trestný čin spáchala. ESLP v této souvislosti zdůraznil význam jednak formulace zvolené soudními orgány, jakož i konkrétních okolností, za jakých byla tato formulace použita, a jednak povahy a kontextu předmětného řízení (v tomto smyslu viz ESLP, 27. února 2014, Karaman v. Německo, CE:ECHR:20140227JUD001710310, bod 63).
- 114 ESLP uznal, že v komplexních trestních řízeních, v nichž bylo obviněno několik podezřelých, kteří nemohou být souzeni společně, se stává, že vnitrostátní soud musí za účelem posouzení viny obviněných nutně zmínit účast třetích osob, které budou případně souzeny později odděleně. Upřesnil však, že pokud by měly být uvedeny skutečnosti týkající se zapojení třetích osob, nesměl by dotyčný soud sdělit více informací, než je nezbytné pro analýzu právní odpovědnosti osob, které jsou jím souzeny. Kromě toho tentýž soud zdůraznil, že odůvodnění soudních rozhodnutí musí být formulováno tak, aby bylo zabráněno potenciálnímu předčasnému rozhodnutí o vině dotčených třetích osob, jež by mohlo ohrozit spravedlivé posouzení obvinění vznesených proti těmto osobám v rámci samostatného řízení (v tomto smyslu viz ESLP, 27. února 2014, Karaman v. Německo, CE:ECHR:20140227JUD001710310, body 64 a 65, a ze dne 23. února 2016, Navalnyj a Oficerov v. Rusko, CE:ECHR:2016:0223JUD004663213, bod 99).

- 115 Podle judikatury ESLP může k porušení presumpce nevinny dojít nejen ze strany soudce nebo soudu, ale i jiných orgánů veřejné moci (viz ESLP, 15. března 2011, *Begu v. Rumunsko*, CE:ECHR:2011:0315JUD002044802, bod 126 a citovaná judikatura).
- 116 V projednávaném případě je třeba uvést, podobně jako to učinila Komise, že žádná z pasáží rozhodnutí o narovnání předložených žalobkyněmi neobsahuje odkaz nebo narážku na společnost Scania, z níž by vyplývalo, že Komise již v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí předjímala rozhodnutí o odpovědnosti této společnosti v rámci porušení článku 101 SFEU.
- 117 V tomto ohledu je zaprvé třeba připomenout znění bodu 4 odůvodnění rozhodnutí o narovnání, který uvádí následující:
- „Dne 20. listopadu 2014 zahájila Komise řízení podle čl. 11 odst. 6 nařízení č. 1/2003 proti adresátům tohoto rozhodnutí a několika subjektům jiného podniku. Tento podnik nepředložil návrh na narovnání podle čl. 10a odst. 2 nařízení č. 773/2004. Ke dni přijetí tohoto rozhodnutí [o narovnání] probíhá správní řízení zahájené proti tomuto podniku podle článku 7 nařízení č. 1/2003. Pro vyloučení jakékoli nejasnosti neobsahuje toto rozhodnutí [o narovnání] žádné zjištění týkající se tohoto podniku, pokud jde o porušení práva hospodářské soutěže Evropské unie.“
- 118 V bodě 4 odůvodnění rozhodnutí o narovnání tak Komise implicitně zmínila společnost Scania, a to jednak jako podnik, proti kterému probíhalo správní řízení na základě článku 7 nařízení č. 1/2003, a jednak tím, že uvedla, že rozhodnutí o narovnání neobsahuje žádný závěr týkající se porušení unijního práva hospodářské soutěže touto společností. Takový odkaz přitom musí být kvalifikován nanejvýš jako vedlejší podezření na odpovědnost společnosti Scania, která musí být teprve prokázána, přičemž toto podezření nepředstavuje porušení zásady presumpce nevinny (v tomto smyslu viz ESLP, 27. února 2014, *Karaman v. Německo*, CE:ECHR:20140227JUD001710310, bod 63, a ze dne 31. října 2017, *Bauras v. Litva*, CE:ECHR:2017:1031JUD005679513, bod 51 a citovaná judikatura).
- 119 Zadruhé, ačkoli skutečnost, že rozhodnutí o narovnání explicitně uvádí, že v této fázi neexistuje závěr o odpovědnosti společnosti Scania podle článku 101 SFEU, svědčí o vůli Komise splnit svou povinnost dodržet zásadu presumpce nevinny, jak ji stanovila judikatura ESLP (v tomto smyslu viz ESLP, 27. února 2014, *Karaman v. Německo*, CE:ECHR:20140227JUD001710310, body 67, 69 a 70, a ze dne 31. října 2017, *Bauras v. Litva*, CE:ECHR:2017:1031JUD005679513, bod 54), tedy jasně uvést, že společnosti Scania se týká samostatné probíhající řízení a že její odpovědnost nebyla dosud právoplatně prokázána [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2019, *AH a další (Presumpce nevinny)*, C-377/18, EU:C:2019:670, bod 45], tato skutečnost sama o sobě nestačí k tomu, aby mohlo být porušení této zásady vyloučeno, jak Komise při jednání v podstatě připustila.
- 120 Za účelem přezkumu, zda byla dodržena zásada presumpce nevinny, je proto třeba analyzovat odůvodnění rozhodnutí o narovnání jako celek ve světle zvláštních okolností, za nichž bylo přijato, aby bylo ověřeno, že další části tohoto rozhodnutí, jež by mohly být chápány jako předčasné vyjádření odpovědnosti společnosti Scania za porušení unijního práva hospodářské soutěže, nezabývají významu výslovné konstatování o neexistenci závěrů o její vině [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. září 2019, *AH a další (Presumpce nevinny)* C-377/18, EU:C:2019:670, bod 46].

- 121 V tomto ohledu žalobkyně odkazují na bod 3 rozhodnutí o narovnání, který je věnován popisu jednání osob, jimž je určeno, a konkrétně některým pasážím, ve kterých Komise popsala jednání, kterých se údajně účastnily „mimo jiné“ osoby, jimž je toto rozhodnutí určeno (body 47 a 60 odůvodnění rozhodnutí o narovnání).
- 122 Komise na jednání tvrdila, že tyto odkazy nelze chápat tak, že se implicitně týkají společnosti Scania, i kdyby byly vykládány ve spojení s bodem 4 odůvodnění rozhodnutí o narovnání. Žalobkyně nepředložily argumenty, které by vyvracely tento výklad bodů 47 a 60 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 123 Každopádně i za předpokladu, že by Komise tím, že v rozhodnutí o narovnání odkázala na jednání „mimo jiné“ osob, jimž je toto rozhodnutí určeno, implicitně zmínila právě společnost Scania, netýká se takový odkaz odpovědnosti této společnosti za dotčené protiprávní jednání ve smyslu judikatury připomenuté výše v bodě 111, ale nanejvýš její účasti na některých jednáních namítaných vůči stranám narovnání. Nepředstavuje tedy „jasné“ a bez pravomocného odsouzení učiněné prohlášení o tom, že se společnost Scania dopustila dotčeného protiprávního jednání ve smyslu judikatury připomenuté výše v bodě 113.
- 124 V rozhodnutí o narovnání totiž Komise provedla, jak uvádí, právní kvalifikaci skutků, tak jak je adresáti tohoto rozhodnutí uznali jakožto porušení článku 101 SFEU, a v bodě 4 rozhodnutí o narovnání formulovala závěry ohledně odpovědnosti za toto protiprávní jednání pouze ve vztahu k osobám, jimž je rozhodnutí o narovnání určeno.
- 125 Žalobkyně nicméně tvrdí, že porušení presumpce nevinu společnosti Scania vyplývá ze skutečnosti, že rozhodnutí o narovnání vymezuje konečné stanovisko Komise ohledně těchto skutků, jako jsou skutky vymezené v oznámení námitek, a dospívá k závěru, že tyto skutky, na nichž se společnost Scania rovněž podílela, zakládají protiprávní jednání. Toto prohlášení podle žalobkyň překračuje pouhou zmínku o případné odpovědnosti společnosti Scania.
- 126 V tomto ohledu je třeba uvést, že skutky uvedené v rozhodnutí o narovnání jsou skutky uznanými stranami narovnání, jak vyplývá z bodu 3 odůvodnění tohoto rozhodnutí.
- 127 Pouhá skutečnost, že osoby, jimž je rozhodnutí o narovnání určeno, uznaly svoji účast na protiprávním jednání a přiznaly svoji vinu, nemůže vést k implicitnímu uznání odpovědnosti společnosti Scania z důvodu její případné účasti na těchto skutcích, prostřednictvím automatické transformace, *de facto* a *de iure*, závěrů přijatých vůči stranám narovnání v jakýsi „zastřený výrok“ Komise ve vztahu ke společnosti Scania (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2019, Pometon v. Komise, T-433/16, EU:T:2019:201, bod 68).
- 128 Uznání viny stranami kartelové dohody, které se účastnily postupu při narovnání, však představuje okolnost, která může mít dopad na skutkové okolnosti týkající se účasti „dalšího podniku“ podezřelého ze zapojení do téže kartelové dohody, v tomto případě společnosti Scania (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. března 2019, Pometon v. Komise, T-433/16, EU:T:2019:201, bod 92; v tomto smyslu viz obdobně ESLP, 23. února 2016, Navalnyj a Oficerov v. Rusko, CE:ECHR:2016:0223JUD004663213, bod 103). Komise proto musí dbát na to, aby skutky uznané stranami narovnání nebyly přijaty vůči straně, která se tohoto postupu neúčastnila, jako je společnost Scania, bez úplného a odpovídajícího přezkumu v řádném řízení zohledňujícím argumenty a důkazy, které tato společnost předložila (v tomto smyslu viz obdobně ESLP, 23. února 2016, Navalnyj a Oficerov v. Rusko, CE:ECHR:2016:0223JUD004663213, body 103 až 105, a 31. října 2017, Bauras v. Litva, CE:ECHR:2017:1031JUD005679513, bod 53).

- 129 V této souvislosti je třeba připomenout, že v rámci řádného správního řízení se dotyčný podnik a Komise ve vztahu k postupu při narovnání nacházejí v situaci zvané „tabula rasa“, kdy musí být odpovědnost teprve prokázána. Při přijímání rozhodnutí vůči společnosti Scania po provedení řádného správního řízení tak byla Komise jednak vázána pouze oznámením námitek a dále byla povinna v rámci dodržení zásady kontradiktornosti zohlednit všechny relevantní okolnosti, včetně všech informací a argumentů, které uvedla společnost Scania při výkonu svého práva být vyslechnuta, takže byla povinna znovu přezkoumat spis s ohledem na tyto skutečnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2015, *Timab Industries a CFPR v. Komise*, T-456/10, EU:T:2015:296, bod 90, 96 a 107, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 12. ledna 2017 *Timab Industries a CFPR v. Komise*, C-411/15 P, EU:C:2017:11, body 119 a 136).
- 130 Kromě toho právní kvalifikace skutků provedená Komisí ve vztahu ke stranám narovnání sama o sobě nepředpokládá, že stejná právní kvalifikace skutků bude Komisí nutně použita ve vztahu ke společnosti Scania po provedení samostatného řízení, které se této společnosti týkalo, jak Komise zdůraznila v bodě 366 odůvodnění napadeného rozhodnutí a potvrdila na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu. Jak totiž vyplývá z judikatury, Komisi nic nebrání v tom, aby konstatovala, že jedna strana dohody nebo jednání ve vzájemné shodě nese odpovědnost za porušení článku 101 SFEU, kdežto jiná strana nikoli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. července 2018, *ABB v. Komise*, T-445/14, nezveřejněný, EU:T:2018:449, body 177 až 179 a citovaná judikatura).
- 131 Pokud jde o tvrzení žalobkyň, že porušení zásady presumpce nevinou vyplývá ze skutečnosti, že rozhodnutí o narovnání a napadené rozhodnutí spočívají na stejných důkazech, Komise připouští, že se důkazy, o které se opřela v obou rozhodnutích, se do jisté míry překrývají.
- 132 Takové překrývání mezi důkazy však samo o sobě neumožňuje dospět k závěru, že v projednávaném případě nebyla ve vztahu k žalobkyním respektována zásada presumpce nevinou. Pouhá skutečnost, že se v obou rozhodnutích opřela o tytéž důkazy, totiž nijak nepředjímá závěr, který mohla Komise z důkazů vyvodit ohledně odpovědnosti společnosti Scania.
- 133 Kromě toho, jak správně tvrdí Komise, zatímco zásada presumpce nevinou brání formálnímu zjištění nebo jakémukoli naznačování odpovědnosti žalobkyň v rozhodnutí o narovnání, aniž by žalobkyně mohly využít všech obvyklých záruk pro výkon práva na obhajobu v rámci přijetí tohoto rozhodnutí, nevylučuje tato zásada možnost opřít se o společné důkazy za podmínky, že žalobkyně měly příležitost napadnout před unijními soudy zjištění učiněná na základě těchto důkazů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. října 2007, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise*, T-474/04, EU:T:2007:306, body 76 a 77), jak je tomu v projednávané věci.
- 134 Stejně tak nemůže obstát tvrzení žalobkyň, že porušení zásady presumpce nevinou vyplývá ze skutečnosti, že rozhodnutí o narovnání a napadené rozhodnutí byla přijata na základě stejných námitek vznesených v oznámení námitek zaslaném jak stranám narovnání, tak žalobkyním.
- 135 V tomto ohledu je třeba jednak uvést, že ačkoli Komise formulovala závěry o úloze a odpovědnosti společnosti Scania ve vztahu k dotčenému protiprávnímu jednání v oznámení námitek zaslaném jak společnosti Scania, tak stranám, které se nakonec účastnily postupu při narovnání, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, rozhodnutí o narovnání nespočívá přímo na tomto oznámení námitek, ale na společném výkladu námitek, ke kterému dospěly strany narovnání a Komise na základě jednání o narovnání v souladu s čl. 10a odst. 2 nařízení č. 773/2004 a s body 16 a 17 oznámení

Komise o postupu při narovnání s cílem přijmout rozhodnutí podle článků 7 a 23 nařízení č. 1/2003 v případech kartelů, jak Komise zdůraznila v bodě 367 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- 136 Dále je třeba uvést, že žalobkyním nic nebránilo v tom, aby v řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí a při dodržení práva na obhajobu, vyvrátily námitky vznesené vůči nim v oznámení námitek.
- 137 Dodržování práva na obhajobu totiž Komisi ukládá povinnost poskytnout zúčastněným stranám před přijetím rozhodnutí v oblasti pokut příležitost užitečně vyjádřit jejich stanovisko k námitkám, které vůči nim Komise uplatnila, zejména k reálnosti a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k dokumentům, které použila na podporu svého tvrzení o existenci porušení článku 101 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, 85/76, EU:C:1979:36, body 9 a 11).
- 138 V rámci řízení o porušení pravidel hospodářské soutěže je to právě oznámení námitek, které v této souvislosti představuje podstatnou procesní záruku (viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Komise a další v. Versalis a další, C-93/13 P a C-123/13 P, EU:C:2015:150, bod 95 a citovaná judikatura).
- 139 Z toho vyplývá, že tvrzením o tom, že Komise porušila zásadu presumpce nevinny ve vztahu ke společnosti Scania z důvodu, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí o narovnání vycházejí ze stejných skutečností a důkazů, jakož i ze stejných námitek uvedených v oznámení námitek jak ve vztahu ke stranám narovnání, tak ve vztahu ke společnosti Scania, žalobkyně neberou v úvahu své právo předložit při výkonu práva být vyslechnut v rámci řádného správního řízení všechny důkazy, které zpochybňují skutečnosti a důkazy, o které se Komise opírá a které byly v projednávaném případě Komisí zohledněny při přijímání rozhodnutí o narovnání, ani povinnost Komise znovu přezkoumat spis ve světle těchto nových skutečností.
- 140 Žalobkyně v projednávaném případě nezpochybují, že měly příležitost účinně vykonat svá práva na obhajobu v rámci řádného správního řízení před přijetím napadeného rozhodnutí, a to jak písemně, tak ústně, a tedy zpochybnit skutečnosti a důkazy identifikované Komisí na podporu námitek vůči žalobkyním. Konkrétně, jak vyplývá zejména z bodu 379 odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobkyně to nezpochybují, měly žalobkyně příležitost vyjádřit se ke skutečnostem, ze kterých Komise vycházela, zejména ke skutečnostem, které byly doplněny do vyšetřovacího spisu po oznámení námitek, jako jsou výňatky z odpovědí některých stran narovnání na oznámení námitek nebo některé doplňující skutečnosti zjištěné Komisí v průběhu řádného správního řízení, které potvrzovaly její prozatímní závěry uvedené v oznámení námitek a byly sděleny společnosti Scania dopisem popisujícím skutkové okolnosti ze dne 7. dubna 2017.
- 141 Žalobkyně se však domnívají, že argumenty a důkazy, které předložily, byly neúčinné, jelikož Komise se již vyjádřila k právní kvalifikaci jednání, kterého se Scania účastnila, v tom smyslu, že se jedná o porušení článku 101 SFEU.
- 142 Žalobkyně tedy v podstatě tvrdí, že Komise tím, že v rozhodnutí o narovnání kvalifikovala skutkové okolnosti jako jednání porušující článek 101 SFEU, již nebyla schopna přehodnotit toto posouzení a objektivně zhodnotit důkazy a argumenty předložené společností Scania nebo přijmout jiná vyšetřovací opatření, která by mohla tato posouzení učiněná v rozhodnutí o narovnání zpochybnit nebo oslabit. Rozhodnutí o narovnání tak podle žalobkyň ovlivnilo vyšetřovací strategii Komise a v konečném důsledku obsah důkazů, na kterých Komise založila

napadené rozhodnutí. V tomto ohledu se žalobkyně dovolávají určitých okolností týkajících se průběhu řízení, které vedly k přijetí napadeného rozhodnutí a ze kterých vyplývá nedostatek nestrannosti Komise.

- 143 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise porušila povinnost provést nestranné šetření zakotvenou v čl. 41 odst. 1 Listiny.
- 144 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že Komise je povinna respektovat ve správním řízení v oblasti kartelových dohod právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 154 a citovaná judikatura).
- 145 Podle článku 41 Listiny má každý právo zejména na to, aby jeho záležitosti byly orgány Unie řešeny nestranně. Tento požadavek nestrannosti zahrnuje na straně jedné subjektivní nestrannost v tom smyslu, že žádný člen dotyčného orgánu, který se věcí zabývá, nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a na straně druhé objektivní nestrannost v tom smyslu, že orgán musí v tomto ohledu poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155 a citovaná judikatura).
- 146 Mezi zárukami přiznanými unijním právním řádem ve správním řízení a spojenými se zásadou řádné správy figuruje povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Shell Petroleum a další v. Komise, T-343/06, EU:T:2012:478, bod 170 a citovaná judikatura).
- 147 Úvodem je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, se porušení zásady nestrannosti za okolností podobných okolnostem projednávaného případu neposuzuje pouze jako případný důsledek porušení zásady presumpce nevinu při přijetí rozhodnutí o narovnání, ale může vyplývat z jiných pochybení Komise ve vztahu k poskytnutí dostatečných záruk pro vyloučení veškerých legitimních pochybností ve smyslu judikatury připomenuté výše v bodě 145, pokud jde o nestrannost Komise při vedení řádného řízení.
- 148 Žádný z argumentů předložených žalobkyněmi nicméně neumožňuje prokázat, že Komise v projednávaném případě neposkytla všechny záruky k vyloučení veškerých legitimních pochybností, pokud jde o její nestrannost při posouzení věci ve vztahu ke společnosti Scania, a zejména při posouzení argumentů a důkazů, které tato společnost předložila v rámci výkonu svého práva na obhajobu během řádného správního řízení.
- 149 Zaprvé je třeba v tomto ohledu zdůraznit, že když Komise zkoumá důkazy předložené v rámci řádného řízení stranami, které se rozhodly k narovnání nepřistoupit, není nijak vázána skutkovými zjištěními a právními kvalifikacemi, které použila v rozhodnutí o narovnání ve vztahu ke stranám, které se rozhodly k narovnání přistoupit. Komise tudíž může na základě zásady presumpce nevinu a své povinnosti nestrannosti dospět ke skutkovým zjištěním nebo právním kvalifikacím odlišným od těch, které byly učiněny v rozhodnutí o narovnání, pokud to odůvodňuje nové posouzení důkazů, které má k dispozici, v souladu se zásadou *tabula rasa*.
- 150 Zadruhé nemůže obstát argument žalobkyň, podle kterého pochybnost o nestrannosti Komise vyplývá ze skutečnosti, že členka Komise pro hospodářskou soutěž oznámila na tiskové konferenci přijetí rozhodnutí o narovnání, takže se Komise v napadeném rozhodnutí již nemohla odchýlit od závěrů rozhodnutí o narovnání. V dotčené tiskové zprávě je totiž jasně uvedeno, stejně

jako v bodě 4 odůvodnění rozhodnutí o narovnání (viz výše bod 117), že členka uvedené Komise neformuluje žádný závěr ohledně odpovědnosti společnosti Scania, ve vztahu k níž je dosud vedeno řádné řízení. Členka Komise pro hospodářskou soutěž se v uvedeném sdělení omezila na informování veřejnosti s diskrétností a s rezervovaností, co se týče odpovědnosti společnosti Scania za dotčené protiprávní jednání, které vyžaduje dodržení presumpce nevinny, a neporušila tedy svou povinnost nestrannosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2018, *Servier a další v. Komise*, T-691/14, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:922, body 132 a 134).

- 151 Zatřetí žalobkyně neprokazují, jak by skutečnost, že do přijetí rozhodnutí o narovnání i do přijetí napadeného rozhodnutí byly zapojeny stejné útvary Komise, zejména útvary generálního ředitelství „Hospodářská soutěž“, mohla sama o sobě prokázat, že ve vztahu k nim nedošlo k nestrannému posouzení věci. Je pravda, že při zapojení těchto útvarů do přijetí obou rozhodnutí je obtížnější zajistit, aby po přijetí rozhodnutí o narovnání probíhalo posouzení skutečností a důkazů ve vztahu k určitému podniku podle zásady *tabula rasa* stanovené judikaturou (viz výše bod 129), přičemž za účelem odstranění pochybností v tomto ohledu by mohly být spisy svěřeny dvěma odlišným týmům.
- 152 V projednávaném případě však žalobkyně neprokazují, že by člen Komise nebo útvarů podílejících se na přijetí napadeného rozhodnutí projevili podjatost nebo osobní zaujatost vůči společnosti Scania, zejména z toho důvodu, že byl v rozporu se zásadou subjektivní nestrannosti zapojen do přijetí rozhodnutí o narovnání, což by mohlo ovlivnit nestranné posouzení skutkového stavu a důkazů ve vztahu ke společnosti Scania.
- 153 Začtvrté, pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého Komise nebyla ochotna přijmout nová vyšetřovací opatření, která by ji mohla vést k přehodnocení jejího postoje přijatého v rozhodnutí o narovnání, je třeba připomenout, že v unijním právu platí zásada volného hodnocení důkazů (viz rozsudek ze dne 29. února 2016, *Schenker v. Komise*, T-265/12, EU:T:2016:111, bod 40 a citovaná judikatura).
- 154 Je třeba rovněž uvést, ve shodě s Komisí, že tato má prostor pro uvážení, pokud jde o vhodnost přijetí vyšetřovacích opatření. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy nelze projev podjatosti Komise ve vztahu k žalobkyním abstraktním způsobem vyvodit z existence takového prostoru pro uvážení, jakým způsobem vést šetření. Naopak nepřijetí jiných vyšetřovacích opatření lze vysvětlit především využitím prostoru pro uvážení ze strany Komise, pokud jde o účelnost přijetí takových opatření. Příslušelo tedy žalobkyním, aby předložily argumenty umožňující konkrétním způsobem prokázat, že nepřijetí dodatečných vyšetřovacích opatření lze vysvětlit pouze zaujatostí Komise, a nikoliv tím, že Komise legitimně využila svůj prostor pro uvážení při vedení šetření.
- 155 Žalobkyně v tomto ohledu uvádějí, že Komise při svém posouzení povahy a (časového a zeměpisného) rozsahu tvrzeného jednání, zejména v bodech 144 a 339 napadeného rozhodnutí, vycházela z posouzení skutkového stavu, které společnost Scania odmítala a podrobně vyvracela. Nic ve spise nenaznačuje, že by Komise pokračovala v šetření za účelem ověření závěrů společnosti Scania, například tím, že by jí zaslala žádost o informace směřující k předložení listinných důkazů dokládajících její vyjádření nebo námitky, nebo tím, že by zaslala takovou žádost ostatním účastníkům řízení. Komise se tak dopustila „kvalifikovaného opomenutí“.
- 156 Takové argumenty žalobkyně prokazují však nanejvýš to, že Komise nepřijala závěry či výklad skutkového stavu uplatňovaný společností Scania, zejména proto, že tyto postrádají věrohodnost (viz zejména bod 301 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a jsou zaměněny s otázkou, zda jsou

skutková zjištění provedená v napadeném rozhodnutí řádně podložena důkazními materiály, které Komise předložila, a zda se Komise ve své analýze dopustila nesprávných právních posouzení, což spadá do přezkumu opodstatněnosti jejího posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2018 *Servier a další v. Komise*, T-691/14, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2018:922, body 137 a citovaná judikatura). Taková tvrzení nemohou prokázat, že se Komise projevila jako podjatá, když v rámci svého prostoru pro uvážení rozhodla, že nebude pokračovat v šetření, a zejména že nebude po žalobkyních požadovat předložení doplňujících důkazů na podporu jejich vlastních tvrzení.

- 157 Zapáté žalobkyně tvrdí, že Komise nejednala nezávisle, jelikož ve vztahu k předpokládaným kartelovým dohodám je orgánem pověřeným zároveň vyšetřováním, stíháním a přijetím rozhodnutí.
- 158 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že kumulace vyšetřovacích a sankčních funkcí Komisí ve vztahu k jednáním porušujícím článek 101 SFEU není sama o sobě v rozporu s článkem 6 EÚLP, jak jej vykládá ESLP, a nepředstavuje porušení zásady nestrannosti, jelikož její rozhodnutí podléhají přezkumu unijním soudem, který poskytuje záruky stanovené v uvedeném článku 6 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. července 2013 *Schindler Holding a další v. Komise*, C-501/11 P, EU:C:2013:522, body 33 až 38 a citovaná judikatura, a ze dne 27. června 2012, *Bolloré v. Komise*, T-372/10, EU:T:2012:325, body 65 až 67).
- 159 Pokud jde o část žalobního důvodu vycházející z porušení práva na obhajobu, je třeba uvést, že žalobkyně Komisi nevytýkají, že v průběhu správního řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, nedodržela všechny procesní záruky související s účinným výkonem jejich práva na obhajobu, jak jsou stanoveny zejména v obecných ustanoveních nařízení č. 773/2004 (viz výše bod 140), ale dovolávají se porušení jejich práva na obhajobu pouze ve vztahu k té skutečnosti, že v rozhodnutí o narovnání provedla Komise právní posouzení skutkového stavu ve vztahu k jednání stran narovnání, na kterém se nutně podílela i společnost Scania, aniž tato měla možnost vykonat své právo na obhajobu.
- 160 V této souvislosti je třeba připomenout, že dodržování práva na obhajobu v jakémkoli řízení, které může vést k uložení sankcí, zejména pokut nebo penále, představuje základní zásadu práva Unie, která byla nejednou zdůrazněna judikaturou Soudního dvora a která byla zakotvena v čl. 48 odst. 2 Listiny (viz rozsudek ze dne 14. září 2010, *Akzo Nobel Chemicals a Akros Chemicals v. Komise a další*, C-550/07 P, EU:C:2010:512, bod 92 a citovaná judikatura). Tato zásada musí být plně dodržována, i když se jedná o řízení správní povahy (viz rozsudky ze dne 9. července 2009, *Archer Daniels Midland v. Komise*, C-511/06 P, EU:C:2009:433, bod 84 a citovaná judikatura, a ze dne 5. března 2015, *Komise a další v. Versalis a další*, C-93/13 P a C-123/13 P, EU:C:2015:150, bod 94 a citovaná judikatura).
- 161 Zásada kontradiktornosti je součástí práva na obhajobu. Uplatní se na jakékoli řízení, jež může vést k vydání rozhodnutí orgánu Unie, jímž mohou být citelně dotčeny něčí zájmy (viz rozsudek ze dne 2. prosince 2009, *Komise v. Irsko a další*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, body 50 a 51 a citovaná judikatura).
- 162 Vzhledem k tomu, že žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí o narovnání bylo přijato, aniž se mohly vyjádřit, je třeba uvést, jak vyplývá z posouzení části žalobního bodu vycházejícího z porušení presumpce nevin, že rozhodnutí se citelně nedotklo zájmů žalobkyň ve smyslu judikatury připomenuté výše v bodě 161, jelikož na rozdíl od toho, co žalobkyně tvrdí, Komise v rozhodnutí o narovnání nijak právně nekvalifikovala skutkový stav ve vztahu ke společnosti Scania a nijak

nepředjímalala její odpovědnost za dotčené protiprávní jednání. V důsledku toho skutečnost, že společnost Scania nebyla vyslechnuta v rámci řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí o narovnání, neporušuje její právo na obhajobu.

- 163 Pokud jde konečně o argument žalobkyně, podle kterého „zjevná souvislost“ mezi rozhodnutím o narovnání a napadeným rozhodnutím vyplývá ze skutečnosti, že Komise konzultovala strany narovnání v rámci přípravy nedůvěrného znění napadeného rozhodnutí za účelem jeho zveřejnění, ani tento argument nemůže obstát. Žalobkyně totiž jednak nevysvětlují, jakým způsobem by taková „zjevná souvislost“ podporovala její tvrzení předložená v rámci prvního žalobního důvodu. Dále Komise tímto postupem každopádně použila, jak tvrdí, judikaturu vyplývající z rozsudku ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise (T-474/04, EU:T:2007:306) tím, že stranám narovnání nabídla možnost dovolávat se důvěrnosti některých údajů, které se jich týkají, s ohledem na skutečnost, že ač jim napadené rozhodnutí nebylo určeno, byly v něm přesto zmíněny.
- 164 Stejně tak žalobkyně nemohou účinně tvrdit, že pouhá technická chyba, v jejímž důsledku byl na internetové stránce Komise v rubrice týkající se napadeného rozhodnutí odkaz vedoucí k rozhodnutí o narovnání, umožňuje mít za to, že je mezi oběma rozhodnutími prokázána souvislost, která by umožňovala vyvodit závěr ohledně odpovědnosti společnosti Scania podle článku 101 SFEU.
- 165 První žalobní důvod proto musí být zamítnut.

2. Ke druhému žalobnímu bodu vycházejícímu z porušení čl. 48 odst. 2 Listiny a čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003

- 166 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že Komise zasáhla do jejich práva na obhajobu v rozporu s čl. 48 odst. 2 Listiny a čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003 tím, že jim odepřela přístup k úplnému znění odpovědi na oznámení námitek, které předložily společnosti [důvěrné] a [důvěrné], ačkoli je podle nich pravděpodobné, že tyto odpovědi obsahují ještě další skutečnosti ve prospěch ostatních účastníků, včetně společnosti Scania, než jsou skutečnosti uvedené ve výňatcích z těchto odpovědí, ke kterým jim byl úředníkem pro slyšení poskytnut přístup.
- 167 Podle žalobkyně totiž společnosti [důvěrné] a [důvěrné] použily jejich odpovědi na oznámení námitek ke zpochybnění tvrzení Komise vůči nim, jak údajně ukazují výňatky, se kterými byla společnost Scania oprávněna se seznámit. Žalobkyně mají za to, že skutečnost, že Komise částečně změnila názor na otázku, zda odpovědi společností [důvěrné] a [důvěrné] byly v neprospěch nebo ve prospěch účastníků, vyvolává pochybnosti o opodstatněnosti odepření plného přístupu k těmto odpovědím.
- 168 Komise s odkazem na judikaturu popírá argumenty žalobkyně v rozsahu, v němž neprokazují, že by odmítnutí poskytnout společnosti Scania přístup k úplnému znění odpovědi společností [důvěrné] a [důvěrné] na oznámení námitek, které nejsou součástí vyšetřovacího spisu jako takového, narušilo účinný výkon jejího práva na obhajobu, a zejména právo nahlížet do dokumentů, které by mohly obsahovat vyvíňující důkazy, které se jí týkají.
- 169 Jak vyplývá z judikatury připomenuté výše v bodě 160, dodržování práva na obhajobu v jakémkoli řízení, které může vést k uložení sankcí, zejména pokut nebo penále, představuje základní zásadu práva Unie, která byla zakotvena v čl. 48 odst. 2 Listiny. Tato zásada musí být plně dodržována, i když se jedná o správní řízení.

- 170 Článek 27 odst. 2 nařízení č. 1/2003 stanoví, že „[p]ři řízení musí být plně dodržováno právo dotyčných stran na obhajobu“ a tyto „musí mít právo nahlížet do spisů Komise, s výhradou oprávněného zájmu podniků na ochraně jejich obchodního tajemství“.
- 171 Je třeba připomenout, že dodržování práva na obhajobu podle ustálené judikatury vyžaduje, aby dotčené osobě bylo v průběhu správního řízení umožněno účinně vyjádřit své stanovisko k reálnosti a relevantnosti skutkových zjištění a tvrzených okolností, jakož i k dokumentům uplatněným Komisí na podporu jejího tvrzení, že došlo k porušení Smlouvy (viz rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 66 a citovaná judikatura).
- 172 Právo na přístup ke spisu, které je nerozlučně spojeno s dodržováním práva na obhajobu, znamená, že Komise musí umožnit dotčenému podniku přezkoumat všechny dokumenty obsažené ve vyšetřovacím spise, které by mohly být relevantní pro jeho obhajobu. Mezi tyto dokumenty patří písemnosti svědčící jak v neprospěch, tak ve prospěch dotčeného podniku, s výjimkou obchodního tajemství jiných podniků, interních dokumentů Komise a jiných důvěrných informací (rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 68).
- 173 V tomto ohledu je třeba připomenout, že až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení je dotyčný podnik informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v tomto stadiu řízení, a že tento podnik má právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. V důsledku toho není odpověď jiných, do kartelu případně zapojených podniků na oznámení námitek v zásadě zahrnuta do souboru dokumentů vyšetřovacího spisu, do kterých účastníci mohou nahlížet (rozsudky ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, bod 263, a ze dne 30. září 2009, Hoechst v. Komise, T-161/05, EU:T:2009:366, bod 163).
- 174 Nicméně pokud se Komise v řízení podle článku 101 SFEU zamýšlí za účelem prokázání existence protiprávního jednání opřít o úryvek odpovědi na oznámení námitek nebo o dokument připojený k takové odpovědi, musí ostatním účastníkům tohoto řízení umožnit vyjádřit se k takovému důkazu. Za takových okolností je totiž dotyčný úryvek odpovědi na oznámení námitek nebo dokument připojený k takové odpovědi důkazem v neprospěch různých podniků, které se údajně podílely na protiprávním jednání (rozsudek ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, bod 264; viz rovněž rozsudek ze dne 30. září 2009, Hoechst v. Komise, T-161/05, EU:T:2009:366, bod 164 a citovaná judikatura).
- 175 Důkaz ve prospěch obdobně představuje i úryvek odpovědi na oznámení námitek nebo dokument připojený k takové odpovědi, který může být pro obhajobu podniku relevantní v rozsahu, v němž mu umožní dovolávat se skutečnostmi neshodujících se se závěry dovozenými v této fázi Komisí. V tomto případě musí být dotčenému podniku umožněno, aby přezkoumal sporný úryvek nebo dokument a vyjádřil se k němu (rozsudek ze dne 12. července 2011, Mitsubishi Electric v. Komise, T-133/07, EU:T:2011:345, bod 43).
- 176 Přitom pouhá skutečnost, že ostatní podniky uvedly tytéž argumenty jako dotčený podnik a že případně uvedly na svoji obhajobu více zdrojů, nestačí k tomu, aby mohly být tyto argumenty považovány za důkazy v jeho prospěch (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, EU:T:2006:270, body 353 a 355).

- 177 Co se týče důsledků nedodržení těchto pravidel při přístupu ke spisu, pokud jde o nezpřístupnění dokumentu v jeho prospěch, dotyčný podnik musí prokázat, že jeho nezpřístupnění mohlo ovlivnit k jeho újmě průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise. Stačí, aby podnik prokázal, že uvedený dokument mohl použít ke své obhajobě v tom smyslu, že kdyby se jej mohl dovolávat během správního řízení, mohl by uplatňovat skutečnosti, které se neshodují se závěry učiněnými v této fázi Komisí, a mohl by tedy jakýmkoliv způsobem ovlivnit závěry Komise obsažené v rozhodnutí, přinejmenším pokud jde o závažnost a dobu trvání jednání, které mu bylo vytýkáno, a tedy i výši pokuty (rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, body 74 a 75).
- 178 Skutečnost, že nezpřístupněný dokument mohl mít vliv na průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise, může být prokázána až po předběžném přezkumu některých důkazních prostředků, z něhož vyplývá, že nezpřístupněné dokumenty mohly mít – s ohledem na tyto důkazní prostředky – význam, který neměl být přehlédnut (rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P et C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 76).
- 179 Každopádně náleží žalobkyni, aby poskytla první poznatky, jež ukazují na užitečnost nezpřístupněných dokumentů pro její obhajobu (viz rozsudek ze dne 14. března 2013, Fresh Del Monte Produce v. Komise, T-587/08, EU:T:2013:129, bod 690 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, bod 265 a citovaná judikatura). Zejména musí uvést případné skutečnosti v její prospěch nebo poskytnout indicii, která jejich existenci, tedy jejich užitek pro potřeby řízení činí důvěryhodnými (viz rozsudek ze dne 16. června 2011, Heineken Nederland a Heineken v. Komise, T-240/07, EU:T:2011:284, bod 257 a citovaná judikatura).
- 180 S ohledem na tyto zásady je třeba přezkoumat, zda v projednávaném případě odmítnutí Komise poskytnout přístup k úplnému znění odpovědí společností [důvěrné] a [důvěrné] na oznámení námitek mohlo porušit právo žalobkyň na obhajobu, a to tím, že neměly odpovídající přístup k důkazům svědčícím potenciálně v jejich prospěch, jak tvrdí.
- 181 V tomto ohledu je třeba uvést, ve shodě s Komisí, že existuje rozdíl v přístupu ke spisu Komise týkajícímu se dotčené kartelové dohody v závislosti na okamžiku, kdy byl dokument doplněn do vyšetřovacího spisu, což vyplývá rovněž z bodu 27 oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků [101] a [102 SFEU], článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. 2005, C 325, s. 7). Zatímco dotyčné strany, aby mohly účinně vykonávat své právo na obhajobu, mají právo nahlížet do vyšetřovacího spisu ve stavu, v jakém existuje v okamžiku zaslání oznámení námitek, aby mohly užitečně odpovědět na námitky vznesené v této fázi Komisí, přístup k materiálům doplněným do spisu následně, zejména k odpovědím ostatních účastníků kartelové dohody na oznámení námitek, není ani automatický, ani neomezený (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. května 2020, NKT Verwaltung a NKT v. Komise, C-607/18 P, nezveřejněný, EU:C:2020:385, bod 265).
- 182 V projednávaném případě je třeba připomenout, že úředník pro slyšení poskytl žalobkyním přístup k některým částem odpovědí na oznámení námitek předložených ze strany [důvěrné] a [důvěrné], neboť měl za to, že mohou obsahovat skutečnosti svědčící ve prospěch společnosti Scania s ohledem na skutečnost, že pocházely od žadatele o shovívavost a od podniku, kterému Komise zaslala žádost o informace, takže mohly obsahovat změny nebo odvolání prohlášení, o která se Komise opírala.

- 183 Žalobkyně nicméně tvrdí, že „je pravděpodobné“, že odpovědi na oznámení námitek předložené společnostmi [důvěrné] a [důvěrné] obsahují ještě další důkazy v jejich prospěch, které mohly užitečně uplatnit v rámci výkonu svého práva na obhajobu.
- 184 Je však třeba konstatovat, jak v podstatě tvrdí Komise, že vyjádření žalobkyň jsou velmi vágní, pokud jde o určení potenciálních důkazů v jejich prospěch, které údajně obsahují odpovědi společností [důvěrné] a [důvěrné] na oznámení námitek a které jim v návaznosti na rozhodnutí úředníka pro slyšení nebyly zpřístupněny, a nepředkládají tedy žádnou indicii svědčící pro jejich existenci, a tedy užitečnost pro jejich obhajobu ve smyslu judikatury citované výše v bodě 179.
- 185 Žalobkyně totiž nijak neupřesňují, které závěry Komise uvedené v napadeném rozhodnutí by mohly být ovlivněny, kdyby jim byl poskytnut přístup k úplnému znění odpovědí na oznámení námitek společností [důvěrné] a [důvěrné]. Zvláště pak neoznačují žádnou dedukci týkající se vlastního protiprávního jednání společnosti Scania, kterou by Komise založila konkrétně na některé ze skutečností obsažených v žádosti o shovívavost společnosti [důvěrné] nebo v odpovědi poskytnuté ze strany společnosti [důvěrné] na žádost o informace, a která by mohla být těmito účastníky případně změněna nebo vzata zpět v jejich odpovědích na oznámení námitek.
- 186 Žalobkyně se v tomto ohledu odvolávají na zvláštní procesní okolnosti projednávaného případu a konkrétně na skutečnost, že společnosti [důvěrné] a [důvěrné], dvě strany narovnání, zaslaly Komisi své odpovědi na oznámení námitek v okamžiku, kdy probíhala jednání o narovnání, a to pouze několik týdnů před tím, než „pravděpodobně“ předložily návrh na narovnání a před přijetím rozhodnutí o narovnání. Žalobkyně z toho vyvozují, že tyto odpovědi musí nutně obsahovat zpochybnění tvrzení Komise vůči nim, což vyplývá rovněž z výňatků z dotčených odpovědí, ke kterým byl společnosti Scania poskytnut přístup.
- 187 Nicméně taková indicie týkající se okolností a načasování, spočívající v tom, že strany narovnání odpověděly na oznámení námitek v průběhu řízení o narovnání, nestačí sama o sobě k prokázání toho, že tyto odpovědi obsahují nové důkazy ve prospěch společnosti Scania.
- 188 Žalobkyně přitom nezpochybňují, že výňatky z dotčených odpovědí, k nimž jim úředník pro slyšení poskytl přístup, obsahovaly důkazy v jejich prospěch užitečné pro jejich obhajobu, a ani se nesnaží vyvodit z těchto výňatků indicie nasvědčující tomu, že nezpřístupněné části uvedených odpovědí by mohly z logiky věci obsahovat další důkazy v jejich prospěch užitečné pro jejich obhajobu. Argumenty žalobkyň v tomto ohledu jsou totiž pouze obecné a abstraktní.
- 189 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně nepředložily žádnou indicii o tom, že nezpřístupněné části odpovědí poskytnutých ze strany společností [důvěrné] a [důvěrné] na oznámení námitek by mohly být užitečné pro jejich obhajobu. V důsledku toho neprokázaly, že Komise porušila jejich právo na obhajobu tím, že jim nesdělila úplná znění dotčených odpovědí.
- 190 Za těchto okolností musí být druhý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný, aniž je třeba přijmout organizační procesní opatření požadované žalobkyněmi, jehož cílem je vyzvat Komisi, aby poskytla úplná znění odpovědí na dotčené oznámení námitek.

3. Ke třetímu, čtvrtému, pátému, šestému a sedmému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž se týkají závěru Komise o existenci jediného a trvajících protiprávního jednání a jeho přičitatelnosti společnosti Scania

a) Úvodní poznámky

1) K pojmu jednotné a trvajících protiprávní jednání

- 191 Podle ustálené judikatury nemusí být porušení článku 101 SFEU výsledkem jen jediného skutku, ale i řady skutků nebo rovněž pokračujícího jednání, i když jeden nebo několik prvků této řady skutků nebo tohoto pokračujícího jednání by mohly samy o sobě a nahlíženy jednotlivě zakládat porušení uvedeného ustanovení. Pokud se tak jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž na vnitřním trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (viz rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 41 a citovaná judikatura).
- 192 Podnik, který se podílel na takovém jediném a komplexním protiprávním jednání chováním, které je mu vlastní, které spadá pod pojem dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě s cílem narušujícím hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a jehož účelem bylo přispět k uskutečňování protiprávního jednání jako celku, může tak být rovněž odpovědný za chování ostatních podniků v rámci téhož protiprávního jednání po celou dobu své účasti na uvedeném protiprávním jednání. Tak je tomu, je-li prokázáno, že uvedený podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání jiných podniků sledujících tytéž cíle nebo ho mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko (viz rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 42 a citovaná judikatura).
- 193 Podnik se tak mohl přímo účastnit všech protisoutěžních chování tvořících jediné a pokračující protiprávní jednání a v tomto případě má Komise právo mu přičíst odpovědnost za veškeré takové chování, a tedy uvedené protiprávní jednání v plném rozsahu. Podnik se může rovněž přímo účastnit jen části protisoutěžních chování tvořících jediné a pokračující protiprávní jednání, ale vědět o celém dalším plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání jiných účastníků kartelové dohody sledujících tytéž cíle nebo ho může rozumně předvídat a být připraven přijmout z toho plynoucí riziko. V takovém případě má Komise rovněž právo přičíst tomuto podniku odpovědnost za veškeré protisoutěžní chování tvořící takové protiprávní jednání, a v důsledku toho za protiprávní jednání v jeho plném rozsahu (rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 43).
- 194 Naproti tomu, pokud se podnik přímo účastnil jednoho či více protisoutěžních chování tvořících jediné a pokračující protiprávní jednání, ale nebylo prokázáno, že svým jednáním zamýšlel přispět ke všem společným cílům sledovaným dalšími účastníky kartelové dohody a že věděl o veškerém dalším plánovaném nebo uplatňovaném protiprávním jednání uvedených účastníků sledujících tytéž cíle nebo že ho mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko, Komise mu může přičíst jen odpovědnost za chování, na kterých se přímo účastnil, a za chování dalších účastníků sledujících tytéž cíle jako on, o němž je prokázáno, že o něm věděl nebo ho mohl rozumně předvídat a byl připraven přijmout z toho plynoucí riziko (rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 44).

- 195 Konečně Soudní dvůr upřesnil, že pro účely kvalifikace jednotlivých jednání jako jediného a trvajících protiprávního jednání není třeba ověřovat, zda se doplňují v tom smyslu, že každé z nich má čelit jednomu nebo několika následkům běžné hospodářské soutěže, a zda vzájemným působením přispívají k uskutečnění souhrnu protisoutěžních účinků zamýšlených jejich původci v rámci celkového plánu směřujícího k jedinému cíli. Naproti tomu podmínka týkající se pojmu jediného cíle znamená, že musí být ověřeno, zda existují prvky, kterými se vyznačují jednotlivé úkony tvořící protiprávní jednání, které by mohly naznačovat, že chování, kterého se fakticky dopouštějí jiné podniky účastníci se kartelové dohody, nemají stejný účel nebo stejný protisoutěžní důsledek, a nespádají tedy do „celkového plánu“ z důvodu jejich totožného účelu narušujícího hospodářskou soutěž na vnitřním trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Siemens a další v. Komise, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:866, body 247 a 248).
- 196 Jak vyplývá z judikatury citované výše v bodech 191 a 192, pro účely závěru, že se podnik podílel na jediném a trvajícím protiprávním jednání, jsou rozhodující tři prvky. První se týká samotné existence jediného a trvajících protiprávního jednání. Jednotlivé dotčené úkony musí spadat do „celkového plánu“, který má jediný cíl. Druhý a třetí prvek se týkají přičitatelnosti jediného a trvajících protiprávního jednání podniku. Záměrem tohoto podniku musí být přispět vlastním jednáním ke společným cílům sledovaným všemi účastníky. Dále musí být tento podnik obeznámen s protiprávním jednáním plánovaným nebo uskutečňovaným jinými podniky při sledování těchto cílů, nebo jej může rozumně předvídat a musí být připraven přijmout z toho plynoucí riziko (rozsudek ze dne 24. září 2019, HSBC Holdings a další v. Komise, T-105/17, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2019:675, bod 208; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 16. června 2011, Team Relocations a další v. Komise, T-204/08 a T-212/08, EU:T:2011:286, bod 37).

2) *K důkaznímu břemenu a úrovni důkazů*

- 197 Vzhledem k tomu, že kvalifikace jediného a trvajících protiprávního jednání vede k tomu, že je podnik shledán odpovědným za účast na porušení práva hospodářské soutěže, je třeba připomenout, že v oblasti práva hospodářské soutěže je Komise v případě sporu o existenci protiprávního jednání povinna prokázat protiprávní jednání, jejichž existenci zjistila, a předložit důkazy, které mohou právně dostačujícím způsobem prokázat skutečnosti zakládající protiprávní jednání (viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2012, E.ON Energie v. Komise, C-89/11 P, EU:C:2012:738, bod 71 a citovaná judikatura).
- 198 K prokázání porušení čl. 101 odst. 1 SFEU je nezbytné, aby Komise podala závažné, přesné a shodující se důkazy. Každý z důkazů podaných Komisí nemusí však nutně odpovídat těmto kritériím u každého z prvků protiprávního jednání. Postačí, aby tomuto požadavku vyhověl při celkovém posouzení celý soubor indicií uváděných tímto orgánem (viz rozsudek ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, EU:C:2010:389, bod 47 a citovaná judikatura).
- 199 Mimoto pokud Komise vychází z listinných důkazů v rámci prokazování protiprávního jednání, které je v rozporu s právem hospodářské soutěže, musejí dotyčné podniky předložit nejen pouhou přesvědčivou alternativu k tezi Komise, nýbrž tvrdit nedostatečnost důkazů použitých v napadeném rozhodnutí k prokázání existence protiprávního jednání (viz rozsudek ze dne 16. června 2015, FSL a další v. Komise, T-655/11, EU:T:2015:383, bod 181 a citovaná judikatura).

200 Navíc má-li soudce pochybnosti, musí být tato skutečnost ku prospěchu podniku, jemuž je určeno rozhodnutí konstatující protiprávní jednání (rozsudek ze dne 16. února 2017, Hansen & Rosenthal a H&R Wax Company Vertrieb v. Komise, C-90/15 P, nezveřejněný, EU:C:2017:123, bod 18). Je třeba připomenout, že presumpce nevinoty je obecnou zásadou unijního práva, která je v současné době zakotvena v čl. 48 odst. 1 Listiny. Tato zásada se vztahuje na řízení o porušení pravidel hospodářské soutěže uplatnitelných na podniky, jež mohou vést k uložení pokut nebo penále (viz výše bod 108).

3) Napadené rozhodnutí

201 V napadeném rozhodnutí Komise shledala, že společnost Scania a strany narovnání sledovaly společný plán, jehož jediným protisoutěžním cílem bylo omezit hospodářskou soutěž na trhu středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP. Tohoto cíle bylo podle Komise dosaženo praktikami snižujícími úroveň strategické nejistoty mezi stranami, pokud jde o budoucí ceny a zvyšování cen brutto, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavedení nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise upřesnila, že výměny informací mezi stranami:

- byly spojeny s plánovanými změnami cen brutto a sazebníků cen brutto a příležitostně i s plánovanými změnami cen netto nebo s úpravami slev nabízených zákazníkům, jakož i s načasováním těchto změn;
- byly spojeny s načasováním a s přenesením nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6;
- představovaly nástroj pro sdílení dalších informací citlivých z hlediska hospodářské soutěže, jako jsou informace týkající se dodacích lhůt, objednávek, zásob, cílových podílů na trhu, stávajících cen netto a slev a sazebníků cen brutto (i před jejich vstupem v platnost), a konfiguračních těžkých nákladních vozidel.

202 Komise měla za to, že výše uvedené jednání bylo součástí společného plánu, který měl jediný protisoutěžní cíl, a to z pěti důvodů, které jsou podrobně vysvětleny níže v bodech 452 až 462. Tyto důvody spočívaly zejména ve skutečnosti, že se protisoutěžní kontakty týkaly stejných výrobků, a sice středně těžkých a těžkých nákladních vozidel, a téže skupiny výrobců nákladních vozidel, ve skutečnosti, že povaha sdílených informací (informace cenové povahy a informace týkající se načasování zavedení modelů nákladních vozidel odpovídajících zvláštním normám v oblasti životního prostředí) zůstala po celou dobu trvání protiprávního jednání stejná, ve skutečnosti, že k protisoutěžním kontaktům docházelo často a systematicky, a ve skutečnosti, že povaha, rozsah a cíl těchto kontaktů zůstaly stejné po celou dobu protiprávního jednání navzdory okolnosti, že úroveň a vnitřní odpovědnost zaměstnanců zapojených do těchto kontaktů se v průběhu protiprávního jednání vyvíjely.

4) *K argumentu žalobkyň, podle kterého pojem „jediné a trvající protiprávní jednání“ předpokládá, aby Komise identifikovala několik vzájemně zjevně propojených protiprávních jednání*

- 203 V replice žalobkyně tvrdily, že použití pojmu „jediné a trvající protiprávní jednání“ předpokládá, aby Komise identifikovala několik vzájemně zjevně propojených protiprávních jednání. Podle žalobkyň nemůže jediné a trvající protiprávní jednání zahrnovat jednání, která sama o sobě protiprávní jednání nepředstavují.
- 204 Na základě tohoto předpokladu žalobkyně zaprvé tvrdily, že Komise měla posoudit důkazy týkající se každé úrovně kontaktů samostatně za účelem prokázání, zda každá úroveň představuje protiprávní jednání, a v případě kladné odpovědi určit jeho dosah a protisoutěžní cíl, který jím byl sledován. Zadruhé měla Komise posoudit, zda dotčená protiprávní jednání měla být považována za jediné celkové protiprávní jednání z důvodu, že tato jednání sledovala celkový plán sloužící jedinému protisoutěžnímu cíli. Konečně zatřetí měla Komise posoudit časový a zeměpisný rozsah jediného a trvajícího protiprávního jednání na základě důkazů posuzovaných v jejich souhrnu. Podle žalobkyň Komise opomenula první dvě fáze a svůj závěr o existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání odůvodnila tím, že kontaktům na nižší úrovni ústředí a kontaktům na německé úrovni přisoudila stejnou povahu a stejný rozsah jako kontaktům na úrovni řídicích orgánů. Komise tak konstatovala existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání tam, kde toto protiprávní jednání neexistovalo.
- 205 Tato argumentace žalobkyň, která musí být přezkoumána před přezkumem třetího, čtvrtého, pátého, šestého a sedmého žalobního důvodu, musí být zamítnuta.
- 206 Předpoklad této argumentace, podle kterého musí jediné a trvající protiprávní jednání zahrnovat jednání, která sama o sobě představují porušení článku 101 SFEU, totiž nemá oporu v judikatuře unijního soudu. Jak již bylo uvedeno, unijní soud upřesnil, že porušení článku 101 SFEU může být výsledkem řady skutků nebo rovněž pokračujícího jednání, „i když jeden nebo několik prvků této řady skutků nebo tohoto pokračujícího jednání by mohly samy o sobě a nahlíženy jednotlivě zakládat porušení uvedeného ustanovení“ (viz výše bod 191).
- 207 Soudní dvůr má za to, že pokud se tak jednotlivé skutky začleňují do „jednotného záměru“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž na vnitřním trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání nahlíženém jako celek (rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 258).
- 208 Z této judikatury vyplývá, že konstatování existence jediného a trvajícího protiprávního jednání nutně nepředpokládá, aby Komise prokázala několik protiprávních jednání, z nichž každé spadá pod článek 101 SFEU, ale aby prokázala, že jednotlivá jednání, která zjistila, jsou součástí celkového plánu směřujícího k uskutečnění jediného protisoutěžního cíle. Je tedy zvláště významné, aby Komise prokázala existenci takového plánu a spojitost výše uvedeného jednání s tímto plánem.

- 209 Z judikatury ostatně vyplývá, že pojem jediného protiprávního jednání se vztahuje zejména na situaci, kdy se několik podniků účastnilo protiprávního jednání, které spočívá v trvajícím chování sledujícím jediný hospodářský cíl, jenž směřuje k narušení hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2019, *Campine a Campine Recycling v. Komise* T-240/17, nezveřejněný, EU:T:2019:778, bod 269 a citovaná judikatura).
- 210 V projednávaném případě je nesporné, že Komise v napadeném rozhodnutí nekvalifikovala jednání v rámci každé ze tří úrovní kontaktů jako porušení článku 101 SFEU a článku 53 EHP. Naproti tomu měla za to, že tato jednání jako celek jsou součástí celkového plánu směřujícího k uskutečnění jediného protisoutěžního cíle spočívajícího v omezení hospodářské soutěže na trhu středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP. Aby dospěla k tomuto závěru, Komise uplatnila, v souladu s judikaturou uvedenou výše v bodě 195, pět skutečností charakterizujících výše uvedená jednání shrnutá v bodě 202 tohoto rozsudku. S ohledem na analýzu uvedenou výše v bodech 206 až 208 není tento přístup Komise stížen pochybením.
- 211 Z výše uvedených úvah vyplývá, že argumentace žalobkyň v rozsahu, v němž vychází z nesprávného předpokladu, podle kterého použití pojmu „jediné a trvalé protiprávní jednání“ předpokládá zjištění několika protiprávních jednání Komisi, musí být odmítnuta. Přezkum třetího, čtvrtého, pátého, šestého a sedmého žalobního důvodu dále umožňuje Tribunálu přezkoumat zejména opodstatněnost závěru Komise, podle kterého jednotlivá jednání identifikovaná v napadeném rozhodnutí spadají do celkového plánu směřujícího k uskutečnění jediného protisoutěžního cíle, čímž představují jediné a trvalé protiprávní jednání.

b) Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž výměna informací na nižší úrovni ústředí byla považována za jednání porušující tato ustanovení

- 212 Žalobkyně v rámci tohoto žalobního důvodu vznášejí dva žalobní body. Jednak vytýkají Komisi, že měla za to, že tři úrovně koluzivních kontaktů vykazovaly vzájemné vazby, zejména nižší úroveň ústředí na dvě další úrovně (první žalobní bod). V této souvislosti tvrdí, že mezi těmito úrovněmi, z nichž každá fungovala odděleně, se neuskutečnil žádný kontakt ani společná schůzka. Dále žalobkyně vytýkají Komisi, že měla zejména na základě údajných vazeb existujících mezi třemi výše uvedenými úrovněmi za to, že koluzivní kontakty na nižší úrovni ústředí představovaly porušení článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (druhý žalobní bod).
- 213 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 214 Před posouzením obou výše uvedených žalobních bodů je třeba připomenout relevantní části napadeného rozhodnutí.

1) Napadené rozhodnutí

- 215 V bodě 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v části týkající se posouzení otázky existence dohod a jednání ve vzájemné shodě ve smyslu čl. 101 SFEU, Komise poznamenala, že strany kartelové dohody byly v kontaktu na různých úrovních a že někdy měly různé úrovně společné schůzky, například zaměstnanci nižší úrovně ústředí a zaměstnanci německé úrovně. Komise ve výše uvedeném bodě 213 odůvodnění upřesnila, že kontakty byly vzájemně propojeny svým

obsahem, načasováním, vzájemnými otevřenými odkazy a předáváním shromážděných informací, přičemž v tomto ohledu uvedla příklady předávání informací vyměňovaných na německé úrovni příslušným ústředím jednotlivých účastníků kartelové dohody.

- 216 V bodech 315 až 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospěla k závěru o existenci jediného a trvajících protiprávního jednání, když konstatovala, že všechny koluzivní kontakty uvedené v bodě 6.2 napadeného rozhodnutí (a spadající do tří úrovní), zaznamenané chronologicky, sloužily společnému plánu, jehož jediným protisoutěžním cílem bylo omezení hospodářské soutěže na trhu se středně těžkými a těžkými nákladními vozidly v EHP. Podle Komise bylo tohoto cíle dosaženo praktikami snižujícími úroveň strategické nejistoty mezi účastníky, pokud jde o budoucí ceny a zvýšení cen brutto, jakož i pokud jde o načasování a přenesení nákladů spojených se zavedením nákladních vozidel splňujících normy v oblasti životního prostředí (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 217 V bodě 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala za účelem potvrzení svého závěru, podle kterého přesun výměny informací z úrovně řídicích orgánů na německou úroveň neovlivnil trvajících povahu protiprávního jednání, že mezi schůzkami konanými na různých úrovních docházelo ke značným časovým překryvům. Komise uvedla, že bez ohledu na přerušení kontaktů na úrovni řídicích orgánů v září 2004 pokračovaly kontakty na dalších dvou úrovních. Konkrétně v letech 2003 až 2007 byly schůzky a kontakty mezi soutěžiteli organizovány společně na nižší úrovni ústředí a na německé úrovni a zaměstnanci ústředí se často účastnili schůzek na německé úrovni a naopak. Komise se rovněž dovolávala okolnosti, že na nižší úrovni ústředí účastníci opakovaně diskutovali o informacích, které měly být vyměňovány a na jaké úrovni.

2) K prvnímu žalobnímu bodu

- 218 Co se týče prvního žalobního bodu uvedeného žalobkyněmi, který se týká „vazeb“ mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů, je třeba konstatovat, že Komise uvedla následující skutečnosti prokazující existenci takových vazeb: skutečnost, že účastníci těchto úrovní byli zaměstnanci těchto podniků, tedy společnosti Scania a stran narovnání; skutečnost, že výměny informací na každé úrovni měly stejný obsah; skutečnost, že schůzky na různých úrovních se časově překrývaly; skutečnost, že jednotlivé úrovně odkazovaly na sebe navzájem a vyměňovaly si shromážděné informace; skutečnost, že někdy existovaly společné kontakty a schůzky mezi různými úrovněmi, přičemž Komise odkázala zvláště na společné kontakty a na schůzky mezi zaměstnanci nižší úrovně ústředí a zaměstnanci německé úrovně dotčených podniků [viz body 213 a 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí].
- 219 Tento žalobní bod se zakládá zejména na tvrzení žalobkyň, že mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů neexistovaly kontakty nebo společné schůzky.
- 220 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, jak vyplývá z výše uvedených bodů 215 a 217 a ostatně z vysvětlení Komise v bodě 122 žalobní odpovědi, že Komise nezaložila své zjištění, že jednotlivé úrovně koluzivních kontaktů byly vzájemně propojeny, na skutečnosti, že existovaly společné kontakty nebo schůzky mezi úrovní řídicích orgánů a nižší úrovní ústředí a mezi úrovní řídicích orgánů a německou úrovní. Komise vycházela pouze z existence kontaktů a společných schůzek mezi nižší úrovní ústředí a německou úrovní. Argumentace žalobkyň směřující k prokázání neexistence kontaktů a společných schůzek mezi úrovní řídicích orgánů a nižší úrovní ústředí a mezi úrovní řídicích orgánů a německou úrovní je tudíž irelevantní.

- 221 Zadruhé je třeba uvést, že Komise měla v napadeném rozhodnutí za to, že existovaly vzájemné kontakty a společné schůzky mezi nižší úrovní ústředí a německou úrovní, zejména mezi lety 2003 a 2007 [bod 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí]. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že tato skutečnost byla jedním z prvků, o které Komise opřela svůj závěr o trvajícím povaze protiprávního jednání.
- 222 Pokud jde o toto zjištění Komise, ze spisu vyplývá, že schůzky na nižší úrovni ústředí a na německé úrovni byly často organizovány ve stejné době a na stejném místě za účelem přípravy obchodních veletrhů a účastníci na nižší úrovni ústředí byli informováni o obsahu výměn informací na německé úrovni, že tento obsah předávali uvnitř svých příslušných podniků a obecně byli v kontaktu s účastníky výměn informací na německé úrovni.
- 223 V tomto ohledu Tribunál odkazuje zejména na důkazy předložené v bodě 137 odůvodnění napadeného rozhodnutí, týkající se schůzky mezi soutěžiteli dne 24. srpna 2004 v Mnichově (Německo). Podle společnosti [důvěrné] se této schůzky zúčastnili zaměstnanci nižší úrovně ústředí a německé úrovně. Za společnost Scania byli přítomni A z nižší úrovně ústředí a B z německé úrovně. Během této schůzky došlo k výměnám informací o budoucím zvýšení cen na německém trhu a o datech uvedení na trh modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí. Powerpointová prezentace připravená společností [důvěrné], zmíněná v bodě 137 odůvodnění napadeného rozhodnutí, prokazuje, že informace vyměněná na schůzce konané dne 24. srpna 2004 byla předána do ústředí společnosti [důvěrné].
- 224 Tribunál rovněž odkazuje na důkazy předložené v bodě 147 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které prokazují, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí byli informováni o obsahu výměn informací o cenách, které proběhly na německé úrovni na schůzce mezi soutěžiteli v Mnichově ve dnech 4. a 5. července 2005. Konkrétně Tribunál odkazuje na e-mail, který zaslal C z nižší úrovně ústředí společnosti [důvěrné] zaměstnancům ostatních konkurenčních podniků spadajícím rovněž do nižší úrovně ústředí. V tomto e-mailu C s odkazem na výše uvedenou schůzku uskutečněnou ve dnech 4. a 5. července 2005 zejména uvedl, že na této schůzce společnost [důvěrné] poskytla soutěžitelům informace o aktuálním cenovém sazebníku společnosti [důvěrné] (založeném na německém trhu) a zejména žádal adresáty svého e-mailu, aby učinili totéž. Zaměstnanec ústředí společnosti [důvěrné], který byl jedním z adresátů výše uvedeného e-mailu, odpověděl, že jeho podnik si přeje udržet výměny informací o cenách na trhu (konkrétně na německé úrovni) a uvedl jména zaměstnanců společnosti [důvěrné], kteří měli být v rámci těchto výměn kontaktováni. E-mail sepsaný C byl rovněž zaslán D z nižší úrovně ústředí společnosti Scania, který se zúčastnil výše uvedené schůzky konané 4. a 5. července 2005. Ze spisu vyplývá, že D výše uvedený e-mail neobdržel, neboť jeho příjmení bylo špatně napsáno (viz bod 147 odůvodnění napadeného rozhodnutí). E-mail C však prokazuje, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí, včetně zaměstnanců společnosti Scania, věděli o výměnách informací o cenách, ke kterým došlo na výše uvedené schůzce konané 4. a 5. července 2005.
- 225 Tribunál rovněž uvádí, že někteří zaměstnanci zapojených podniků, ačkoli spadali pod jejich ústředí, se zapojili do výměn na německé úrovni, což potvrzuje závěr Komise o existenci vazeb mezi nižší úrovní ústředí a německou úrovní. Tribunál odkazuje zejména na případ C ze společnosti [důvěrné] a E ze společnosti [důvěrné]. Tito zaměstnanci, ačkoli spadali pod ústředí, byli aktivní a organizovali výměnu informací na německé úrovni.
- 226 Z výše uvedeného vyplývá, že zjištění Komise, podle kterého existovaly kontakty mezi nižší úrovní ústředí a německou úrovní, je právně dostačujícím způsobem prokázáno.

- 227 Zatřetí v rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně rovněž zpochybnily tvrzení Komise uvedené v bodě 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého na sebe jednotlivé úrovně koluzivních kontaktů vzájemně otevřeně odkazovaly, a tvrzení uvedené v bodě 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého účastníci kartelové dohody opakovaně jednaly na nižší úrovni ústředí o tom, jaké informace měly být vyměněny a na jaké úrovni.
- 228 Tato tvrzení Komise jsou právně dostačujícím způsobem prokázána. Zejména z důkazů uvedených v bodě 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajících se schůzky mezi soutěžiteli na nižší úrovni ústředí konané ve dnech 3. a 4. července 2001 totiž vyplývá, že zaměstnanci ústředí věděli o obsahu výměn informací na německé úrovni, že měli za to, že tyto výměny zacházejí „příliš daleko“ a že jsou „potenciálně nebezpečné“. Z důkazů uvedených v bodě 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že na výše uvedené schůzce konané ve dnech 3. a 4. července 2001 se soutěžitelé dohodli na tom, že v budoucnu si budou na nižší úrovni ústředí vyměňovat informace o výrobcích a technické informace, ale nikoliv informace o cenách nebo srovnávací údaje. Stejně tak z důkazů uvedených v bodě 147 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz výše bod 224) vyplývá, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí diskutovali ohledně skutečnosti, jaké informace mají být vyměňovány na jaké úrovni, a že v této souvislosti někteří z těchto zaměstnanců vyjádřili přání, aby výměny informací o cenách probíhaly výlučně na německé úrovni.
- 229 Z výše uvedených úvah vyplývá, že v rámci tohoto žalobního důvodu se žalobkyním nepodařilo zpochybnit zjištění Komise uvedená zejména v bodech 213 a 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí, která se týkají vazeb existujících mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů. Jak již bylo uvedeno, Komise uvedla řadu poznatků prokazujících existenci vazeb mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů (viz bod 218 výše), které nebyly zpochybněny, konkrétně skutečnost, že účastníci byli zaměstnanci těchto podniků, skutečnost, že mezi schůzkami konanými na třech úrovních koluzivních kontaktů docházelo k časovému překrývání, anebo které zpochybněny byly, aniž byly napadeny v rámci tohoto žalobního důvodu, a sice skutečnost, že existovaly kontakty mezi zaměstnanci na nižší úrovni ústředí jednotlivých účastníků kartelové dohody a zaměstnanci na německé úrovni. S ohledem na tyto skutečnosti má Tribunál za to, že všechny tři úrovně koluzivních kontaktů byly mezi sebou provázány a že nejednaly odděleně a autonomně.

3) Ke druhému žalobnímu bodu

- 230 Co se týče druhého žalobního bodu vzneseného žalobkyněmi (viz bod 212 výše), je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí nekvalifikovala koluzivní kontakty na nižší úrovni ústředí (ostatně ani koluzivní kontakty na zbývajících dvou úrovních posuzovaných samostatně) jako porušení článku 101 SFEU a článku 53 EHP, ale že měla za to, že veškeré kontakty na všech třech úrovních byly součástí jediného a trvajících protiprávního jednání, jelikož sledovaly společný plán, jehož protisoutěžním cílem bylo omezit hospodářskou soutěž na trhu se středně těžkými a těžkými nákladními vozidly, zejména prostřednictvím výměn informací snižujících úroveň strategické nejistoty, pokud jde o budoucí ceny a zvýšení cen brutto, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií u středně těžkých a těžkých nákladních vozidel uložených normami Euro 3 až Euro 6 (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 231 Je třeba rovněž připomenout, že aby mohla Komise učinit závěr o existenci jediného a trvajících protiprávního jednání, nebyla povinna kvalifikovat výměny informací na nižší úrovni ústředí, posuzované odděleně, jako samostatné porušení článku 101 SFEU a článku 53 EHP (viz bod 208 výše).

- 232 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně zakládají tento žalobní bod na nesprávném předpokladu, podle kterého Komise v napadeném rozhodnutí kvalifikovala výměny informací na nižší úrovni ústředí jako porušení článku 101 SFEU a článku 53 EHP. Bez ohledu na tento nesprávný předpoklad je však třeba přezkoumat, s ohledem na úvahy uvedené výše v bodech 208 až 211 a ve světle argumentace žalobkyň, do jaké míry přispívaly výměny informací na nižší úrovni ústředí k uskutečnění společného plánu uvedeného výše v bodě 230.
- 233 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu prvního žalobního bodu, že účastníci na nižší úrovni ústředí byli informováni o obsahu výměn informací na německé úrovni, že tento obsah předávali ve svých podnicích a v obecné rovině byli v kontaktu s účastníky výměn informací na německé úrovni (viz výše bod 222). Ukazuje se tak, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí tím, že byli zapojeni do výměn informací snižujících strategickou nejistotu, pokud jde o budoucí ceny a data zavádění modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí, přispívali k uskutečnění výše uvedeného společného plánu.
- 234 Zadruhé důkazy předložené v bodě 144 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se schůzky mezi soutěžiteli na nižší úrovni ústředí ve dnech 3. a 4. února 2005 v Lyonu (Francie) prokazují, že na této schůzce společnost [*důvěrné*] informovala ostatní výrobce, včetně společnosti Scania, o budoucím zvýšení ceny jednoho z modelů nákladních vozidel, který vyráběla, o 5 %. Je třeba poznamenat, že žalobkyně tvrdily, že tato informace byla k datu výše uvedené schůzky veřejně přístupná a na podporu tohoto tvrzení předložily ve fázi repliky, několik dní před jednáním, článek specializovaného časopisu, jehož elektronická verze pochází ze dne 4. února 2005. Bez ohledu na přípustnost tohoto důkazu má Tribunál za to, že výše uvedený článek neprokazuje opodstatněnost tvrzení žalobkyň, jelikož rozsah informace sdělené ze strany společnosti [*důvěrné*] na schůzce ve dnech 3. a 4. února 2005 byl širší než rozsah informace obsažené ve výše uvedeném článku, který zmiňoval zvýšení ceny modelu nákladního vozidla společnosti [*důvěrné*] pouze pro trh ve Spojeném království.
- 235 Informace o cenách poskytnutá společností [*důvěrné*] na schůzce ve dnech 3. a 4. února 2005 na nižší úrovni ústředí prokazuje, že výměny informací na této úrovni, nezávisle na tom, zda představují porušení pravidel hospodářské soutěže, přispívaly k uskutečnění společného plánu uvedeného výše v bodě 230, jelikož ukazuje, že se tyto výměny informací týkaly rovněž otázek souvisejících se stanovováním cen nákladních vozidel, a nikoli pouze technických otázek.
- 236 Zatřetí z interního e-mailu společnosti [*důvěrné*] zasláno F z nižší úrovně ústředí tohoto podniku, který byl uveden v bodě 146 odůvodnění napadeného rozhodnutí a týkal se schůzky mezi soutěžiteli ve dnech 4. a 5. července 2005, vyplývá, že si zaměstnanci na nižší úrovni ústředí, včetně zaměstnanců ústředí společnosti Scania, vyměňovali informace týkající se zejména data uvedení na trh modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí Euro 4 a Euro 5. Například ve výše uvedeném e-mailu informoval F své kolegy o skutečnosti, která vyšla najevo na schůzce ve dnech 4. a 5. července 2005, že společnost Scania „předvede úplnou škálu motorů splňujících [normu] Euro 4 (a několik motorů splňujících [normu] Euro 5) na události [*důvěrné*]“ a o skutečnosti, že u společnosti Scania již bylo podáno 2 000 objednávek týkajících se motorů odpovídajících normě Euro 4. F rovněž informoval své kolegy například o tom, že podle informací poskytnutých společností [*důvěrné*] na výše uvedené schůzce zákazníci této společnosti nezpochybňovali zvýšení cen spojené se zavedením normy Euro 5 a že 6 000 nákladních vozidel odpovídajících této normě již bylo prodáno. Obsah výměny informací na nižší úrovni ústředí na schůzce ve dnech 4. a 5. července 2005 rovněž prokazuje, že výměny na nižší

úrovni ústředí přispívaly k uskutečnění společného plánu uvedeného výše v bodě 230, jelikož ukazuje, že uvedené výměny informací se týkaly rovněž otázek souvisejících s datem uvedení na trh modelů nákladních vozidel odpovídajících zvláštním normám v oblasti životního prostředí.

- 237 Začtvrté je třeba připomenout, že účastníky na třech úrovních koluzivních kontaktů byli zaměstnanci týchž podniků, že schůzky na nižší úrovni ústředí se z časového hlediska překrývaly se schůzkami na dvou dalších úrovních a že existovaly kontakty mezi zaměstnanci nižší úrovně ústředí a zaměstnanci na německé úrovni (viz výše body 218 a 229).
- 238 Na základě těchto skutečností je třeba konstatovat, že výměny informací na nižší úrovni ústředí přispívaly k uskutečnění společného plánu uvedeného výše v bodě 230, a v důsledku toho, že Komise byla oprávněna je zohlednit za účelem posouzení existence jediného a trvajícího protiprávního jednání.
- 239 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba tento žalobní důvod zamítnout.

c) Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž Komise měla za to, že žalobkyně uzavřely dohodu nebo jednaly ve vzájemné shodě ohledně načasování zavedení emisních technologií

- 240 Argumentace žalobkyň v rámci tohoto žalobního důvodu může být rozdělena do tří částí, které jsou postupně zkoumány níže.

1) K první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 241 Žalobkyně tvrdí, že odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí jim neumožňuje pochopit povahu a rozsah protiprávního jednání, které jim bylo přičteno. Z článku 1 napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že Komise měla za to, že se žalobkyně dopustily protiprávního jednání zejména tím, že jednaly ve vzájemné shodě ohledně načasování zavádění emisních technologií uložených normami Euro 3 až Euro 6 a že toto jednání je samo o sobě protiprávní. Zadruhé se zdá, že napadené rozhodnutí v bodech 243 a 321 odůvodnění rovněž uvádí, že skutečnosti týkající se výše uvedeného jednání ve vzájemné shodě „souvisejí“ s údajnou kartelovou dohodou o sazebnících a cenách brutto a „doplňují“ ji, čímž naznačuje, že pouhá výměna informací o datech zavedení technologií sama o sobě protiprávní jednání nepředstavuje.
- 242 Žalobkyně dospívají k závěru, že tato nesoudržnost úvah Komise představuje porušení článku 296 SFEU a na tomto základě musí být napadené rozhodnutí zrušeno.
- 243 Žalobkyně rovněž vytýkají Komisi, že nevysvětlila důvody, pro které výměna informací o načasování zavádění emisních technologií představuje protiprávní jednání z hlediska účelu.
- 244 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 245 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury představuje povinnost uvést odůvodnění stanovená v článku 296 druhém pododstavci SFEU podstatnou formální náležitost, kterou je třeba odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do oblasti legality sporného aktu po meritorní stránce. Požadované odůvodnění proto musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se

zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Pokud jde konkrétně o odůvodnění individuálních rozhodnutí, účelem povinnosti odůvodnit taková rozhodnutí je nejen umožnit soudní přezkum, ale též poskytnout dotčené osobě dostatek údajů k posouzení, zda je rozhodnutí případně stíženo vadou, která umožňuje zpochybnit jeho platnost (viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2019, *Campine et Campine Recycling v. Komise*, T-240/17, nezveřejněný, EU:T:2019:778, bod 321 a citovaná judikatura).

- 246 Kromě toho musí být požadavek odůvodnění posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby dotčené aktem ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2019, *Campine et Campine Recycling v. Komise*, T-240/17, nezveřejněný, EU:T:2019:778, bod 322 a citovaná judikatura).
- 247 Kromě toho povinnost uvést odůvodnění stanovená v článku 296 SFEU vyžaduje, aby úvahy, na nichž je rozhodnutí založeno, byly jasné a jednoznačné. Odůvodnění určitého aktu tak musí být logické a především nesmí vykazovat vnitřní rozpor, který by bránil řádnému pochopení důvodů, ze kterých tento akt vychází (viz rozsudek ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 151 a citovaná judikatura).
- 248 V projednávané věci Komise uvedla, v bodě 236 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pod bodem 7.2.3 nadepsaným „Omezení hospodářské soutěže“, že cílem protisoutěžního jednání v projednávané věci bylo omezení hospodářské soutěže na území EHP.
- 249 V bodě 237 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise upřesnila, že hlavní prvek všech dohod a jednání ve vzájemné shodě v projednávané věci, který lze označit za omezení hospodářské soutěže, spočíval v koordinaci cen a zvyšování cen brutto prostřednictvím kontaktů ohledně cen, data a dodatečných nákladů týkajících se uvedení na trh nových modelů nákladních vozidel odpovídajících emisním normám a ve výměně informací citlivých z hlediska hospodářské soutěže.
- 250 V bodě 238 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že společnost Scania uzavřela dohody se soutěžiteli nebo s nimi koordinovala načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6.
- 251 V bodě 239 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že cílem všech dohod a jednání ve vzájemné shodě, kterých se společnost Scania účastnila, bylo omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, což podnikům umožnilo přizpůsobit jejich cenovou strategii ve světle informací obdržených od soutěžitelů.
- 252 V bodě 243 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vysvětlila, že žalobkyně tím, že diskutovaly o datu zavedení nových norem v oblasti životního prostředí a dodatečných nákladech vzniklých v souvislosti s novou technologií, získávaly informace o záměrech svých konkurentů týkajících se úrovně cen brutto. Podle vysvětlení Komise vedlo přenesení nákladů na zavedení nové technologie v oblasti životního prostředí ke změnám ceny brutto u dotčených modelů nákladních vozidel. Účastníci znali datum, od kterého měly být nové modely (na které měly být přeneseny dodatečné náklady) zahrnuty do sazebníku cen brutto konkurentů, jelikož znali datum

uvedení těchto nových modelů na trh. V důsledku toho byla podle Komise povaha diskusí a dohod týkajících se data uvedení na trh nových modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí propojena a doplňována s ohledem na koluzivní dohodu účastníků týkající se cen a zvyšování cen brutto.

- 253 Kromě toho z bodů 315 až 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedených pod bodem 7.2.4 nadepsaným „Jediné a trvající protiprávní jednání“, vyplývá, že Komise přičetla společnosti Scania porušení článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP, které kvalifikovala jako jediné a trvající protiprávní jednání spočívající v koluzivních kontaktech týkajících se stanovení cen a zvýšení cen brutto středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v rámci EHP, jakož i načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6. Cílem koluzivních kontaktů bylo podle Komise omezení hospodářské soutěže prostřednictvím snížení úrovně strategické nejistoty mezi soutěžiteli, pokud jde o budoucí ceny, zvýšení cen brutto, načasování a přenesení nákladů spojených se zaváděním modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 254 V bodě 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zopakovala svou analýzu uvedenou v bodě 243 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které povaha diskusí a dohod týkajících se data uvedení na trh nových modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí souvisela s koluzivní dohodou stran o cenách a zvyšování cen brutto a doplňovala ji.
- 255 Konečně je třeba připomenout, že článek 1 napadeného rozhodnutí uvádí:
- „Následující právní subjekty společnosti Scania tím, že jednaly ve vzájemné shodě o cenách a zvyšování cen brutto středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií u středně těžkých a těžkých nákladních vozidel požadovaných podle norem Euro 3 až 6, porušily článek 101 SFEU a článek 53 [dohody o] EHP v následujících obdobích [...]“
- 256 Z výše uvedeného popisu napadeného rozhodnutí jednak vyplývá, že na rozdíl od tvrzení žalobkyň Komise v tomto rozhodnutí nekvalifikovala jednání ve vzájemné shodě ohledně načasování zavedení emisních technologií odděleně jako samostatné porušení článku 101 SFEU. Naproti tomu je zřejmé, že Komise měla za to, že výše uvedené jednání ve vzájemné shodě bylo součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání, jehož jediným protisoutěžním cílem bylo omezení hospodářské soutěže na trhu středně těžkých a těžkých nákladních vozidel na území EHP.
- 257 Na druhé straně zejména z bodů 236, 237, 239, 243 a 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise měla za to, že výměny informací o načasování zavedení emisních technologií souvisely s výměnami informací o cenách a o zvyšování cen brutto a doplňovaly je a že všechny tyto výměny v podstatě umožňovaly dotyčným podnikům přizpůsobit své cenové strategie v závislosti na informacích, které soutěžitelé obdrželi, což představuje omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu.
- 258 Z výše uvedených úvah vyplývá, že odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí jasně a jednoznačně uvádí úvahy Komise a umožňuje tak Tribunálu provést soudní přezkum. Kromě toho obsah a podrobná povaha argumentace žalobkyň před Tribunálem prokazuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí jim umožnilo před Tribunálem toto rozhodnutí účinně zpochybnit.
- 259 Na základě výše uvedeného je třeba první část projednávaného žalobního důvodu zamítnout.

2) Ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž měla Komise za to, že žalobkyně uzavřely dohodu nebo jednaly ve vzájemné shodě ohledně načasování zavedení emisních technologií na trh

- 260 Žalobkyně zpochybňují posouzení Komise, podle kterého uzavřely dohodu nebo jednaly ve vzájemné shodě ohledně načasování zavedení emisních technologií.
- 261 V tomto ohledu žalobkyně poznamenávají, že povinnost slučitelnosti motorů nákladních vozidel s normami Euro vyplývá z evropské právní úpravy, se kterou jsou výrobci nákladních vozidel obeznámeni, a není výsledkem jakékoli hospodářské soutěže v oblasti inovací.
- 262 Žalobkyně rovněž tvrdí, že společnost Scania vždy dodržovala jednotlivé emisní normy Euro ještě před zavedením lhůt stanovených evropskou právní úpravou a že její výroba byla obvykle plánována přibližně šest nebo sedm let před uplynutím lhůty stanovené uvedenou právní úpravou týkající se zavedení technologií odpovídajících uvedeným normám. Podle žalobkyň není tato skutečnost slučitelná s tvrzením Komise, podle kterého společnost Scania uzavřela se svými konkurenty dohodu nebo se dopustila jednání ve vzájemné shodě ohledně načasování zavádění technologií splňujících normy Euro.
- 263 Žalobkyně se rovněž dovolávají okolnosti, že data zavedení emisních technologií se mezi výrobci nákladních vozidel velmi podstatně liší, což zpochybňuje existenci koordinace mezi nimi, pokud jde o tato data.
- 264 Žalobkyně rovněž zpochybňují skutečnost, že výměny informací popsané v napadeném rozhodnutí prokazují, že uzavřely dohodu nebo se účastnily jednání ve vzájemné shodě ohledně zavádění nových emisních technologií.
- 265 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 266 V tomto ohledu je třeba uvést, že pojmy „dohoda“, „rozhodnutí sdružení podniků“ a „jednání ve vzájemné shodě“ zahrnují ze subjektivního hlediska formy koluzí, které mají stejnou povahou a odlišují se pouze svou intenzitou a formami, ve kterých se projevují (viz rozsudek ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 23 a citovaná judikatura).
- 267 Pokud jde o definici jednání ve vzájemné shodě, Soudní dvůr rozhodl, že takové jednání představuje formu koordinace mezi podniky, která, aniž by dospěla až k uzavření dohody ve vlastním slova smyslu, vědomě nahrazuje rizika hospodářské soutěže praktickou spoluprací mezi podniky (viz rozsudek ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 26 a citovaná judikatura).
- 268 Kritéria koordinace a spolupráce zakládající jednání ve vzájemné shodě, aniž by musela být součástí skutečného „plánu“, je třeba chápat ve světle koncepce vlastní ustanovením Smlouvy týkajícím se hospodářské soutěže, podle které každý hospodářský subjekt musí autonomním způsobem určovat politiku, kterou hodlá uplatňovat na vnitřním trhu, a podmínky, které nabídne svým zákazníkům (viz rozsudky ze dne 28. května 1998, Deere v. Komise, C-7/95 P, EU:C:1998:256, bod 86 a citovaná judikatura, a ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 119 a citovaná judikatura).

- 269 Ačkoliv tento požadavek autonomie nevylučuje právo hospodářských subjektů na rozumné přizpůsobení se existujícímu nebo očekávanému chování jejich konkurentů, striktně brání všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito subjekty, jejichž účelem nebo důsledkem je ovlivnění tržního chování skutečného nebo potenciálního konkurenta či odhalení tržního chování, o kterém tyto subjekty rozhodly, že budou samy uskutečňovat na tomto trhu nebo které zamýšlí samy uskutečňovat na tomto trhu, takovému konkurentovi, jestliže je účelem nebo důsledkem těchto kontaktů dosažení podmínek hospodářské soutěže, které s přihlédnutím k povaze výrobků nebo poskytovaných služeb, významu a množství podniků, jakož i objemu uvedeného trhu neodpovídají obvyklým podmínkám relevantního trhu (viz rozsudky ze dne 28. května 1998, *Deere v. Komise*, C-7/95 P, EU:C:1998:256, bod 87 a citovaná judikatura, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 120 a citovaná judikatura).
- 270 Soudní dvůr proto rozhodl, že výměna informací mezi soutěžiteli může být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud zmírňuje nebo odstraňuje stupeň nejistoty o fungování relevantního trhu, a tím vede k omezení hospodářské soutěže mezi podniky (viz rozsudek ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 121 a citovaná judikatura).
- 271 V projednávané věci je třeba připomenout, že Komise v bodě 238 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdila, že společnost Scania uzavřela dohody nebo koordinovala postup se svými konkurenty, pokud jde o načasování a přenesení nákladů na zavádění emisních technologií pro středně těžké a těžké nákladní automobily požadovaných normami Euro 3 až Euro 6. Toto tvrzení Komise spočívá na několika důkazech předložených v napadeném rozhodnutí, které prokazují jeho opodstatněnost.
- 272 Zaprvé je třeba odkázat na zápis ze schůzky na úrovni řídicích orgánů konané dne 6. dubna 1998 v Bruselu (Belgie), který je zmíněn v bodě 103 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento zápis jasně prokazuje, že si účastníci této schůzky vyměňovali informace o cenách, jakož i o načasování zavádění modelů nákladních vozidel splňujících normu Euro 3 a že se dohodli, že nebudou zavádět technologii odpovídající této normě před tím, než to bude povinné. Výše uvedený zápis rovněž prokazuje, že si účastníci schůzky vyměnili informace o tom, jak se zavedení nové technologie odrazí v cenách. Vzhledem k tomu, že uvedený zápis odkazuje na „všechny členy společnosti [důvěrné]“, lze dovodit, že se společnost Scania účastnila výše uvedené schůzky dne 6. dubna 1998.
- 273 Zadruhé Tribunál odkazuje na schůzku na úrovni řídicích orgánů konanou ve dnech 10. a 11. dubna 2003 v Göteborgu (Švédsko), které se společnost Scania zúčastnila a která je zmíněna v bodě 127 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rukou psané poznámky pořízené zástupcem společnosti [důvěrné] přítomným na této schůzce, na které poukazuje uvedený bod odůvodnění, prokazují, že si účastníci vyměňovali informace o cenách a o zavádění technologií odpovídajících normě Euro 4. Tyto poznámky uvádějí následující:
- „Prodeje [důvěrné] Euro 4 říjen 2004. [důvěrné]/Scania může zavést dříve, ale nepřeje si to. Všichni se shodují na zavedení v [důvěrné] „Zahájení prodeje“.

274 Obsah schůzky konané ve dnech 10. a 11. dubna 2003, zmíněné výše v bodě 273, je vysvětlen ve faxu zasláném dne 8. května 2003 společností [důvěrné] soutěžitelům, včetně společnosti Scania, o němž pojednává bod 128 napadeného rozhodnutí a v němž je uvedeno:

„Během naší schůzky v Göteborgu jsme diskutovali o uvedení specifikace Euro 4 na trh. Dal jsem podnět k projednání této otázky s naším kolegou, [G]. Ačkoli společnost [důvěrné] pochybuje o tom, že všichni dodržíme naše sliby, souhlasí s uvedením na trh v září 2004 [důvěrné]. Před tímto datem bychom ji zcela jasně neměli nabízet ke koupi. Předpokládám, že všichni stále souhlasíme s tímto datem a budeme se jej držet. Pokud tak z jakéhokoli důvodu nemůžete učinit, informujte mne o tom prosím prostřednictvím faxu.“

275 Žalobkyně se dovolávají vysvětlení společnosti [důvěrné] poskytnutého během správního řízení, podle kterého poznámky citované výše v bodě 273 nesvědčí o tom, že mezi výrobcí nákladních vozidel existovala dohoda, ale pouze o tom, že všichni přijali jako skutečnost, že motory odpovídající normě Euro 4 pravděpodobně nebudou dány do prodeje dříve než [důvěrné] v září 2004. Je však třeba mít za to, že tato vysvětlení poskytnutá a *posteriori a* odporující jasnému znění poznámek zástupce společnosti [důvěrné] a faxu ze dne 8. května 2003, které prokazují, že soutěžitelé se na zavedení motorů odpovídajících normě Euro 4 od září 2004 dohodli, nejsou přesvědčivá.

276 Zatřetí je třeba odkázat na e-mail zasláný H, zástupcem společnosti [důvěrné], dne 16. září 2004 konkurentům, včetně společnosti Scania, ve kterém H uvedl své rozhodnutí neúčastnit se plánované schůzky na úrovni řídicích orgánů v Hannoveru (Německo). Uvedený e-mail, zmíněný v bodě 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí, upřesňoval následující:

„Toto rozhodnutí je odůvodněno zklamáním. Chování některých našich kolegů (zejména jednoho z nich) v souvislosti s komunikací ohledně Euro 4 a Euro 5, jakož i způsob, jakým se tito kolegové pokusili poškodit obraz výrobního odvětví nákladních vozidel, a zvláště některých jejich kolegů, považuji za nepřijatelné [...]“

277 Společnost [důvěrné] v ústním prohlášení učiněném během správního řízení a uvedeném v bodě 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlila, že technologii odpovídající normě Euro 4 zavedla před datem dohodnutým s konkurenty, tedy dříve než v září 2004 (viz výše body 273 a 274), a že tato skutečnost vyvolala nespokojenost vyjádřenou zástupcem společnosti [důvěrné] v tomto e-mailu. Ze spisu vyplývá, že po tomto incidentu výměny informací na úrovni řídicích orgánů ustaly (bod 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

278 E-mail zástupce společnosti [důvěrné] uvedený výše v bodě 276, vykládaný ve světle důkazů popsanych výše v bodech 273 a 274, prokazuje existenci dohody mezi soutěžiteli, včetně společnosti Scania, ohledně data uvedení technologií splňujících normu Euro 4 na trh.

279 Žalobkyně se dovolávaly přísežného prohlášení zástupce společnosti [důvěrné] a autora e-mailu uvedeného výše v bodě 276, ve kterém tento zástupce vysvětlil, že jeho e-mail byl zaslán z důvodu napětí mezi společnostmi [důvěrné] a [důvěrné] a že mezi výrobcí nákladních vozidel neexistovala žádná dohoda týkající se data zavedení motorů splňujících normu Euro 4. Podle žalobkyň potvrzuje výše uvedené čestné prohlášení ta skutečnost, že společnost [důvěrné] a její zástupce vůbec nereagovali na oznámení společnosti Scania o uvedení na trh jejího prvního motoru odpovídajícího normě Euro 4 na tiskové konferenci dne 31. března 2004. Podle žalobkyň lze

předpokládat, že kdyby výrobci uzavřeli dohodu o načasování zavedení technologie splňující normu Euro 4, zástupce společnosti [důvěrné] by reagoval stejným způsobem na oznámení společnosti Scania.

- 280 Tato argumentace žalobkyň se nejeví jako přesvědčivá.
- 281 Pokud jde zaprvé o výše uvedené přísežné prohlášení, autor e-mailu uvedeného výše v bodě 276 jej učinil několik let po relevantních událostech pro účely správního řízení, a tedy *in tempore suspecto*. Jeho obsah tudíž nemůže zpochybnit důkazní hodnotu důkazů pocházejících z doby, kdy k událostem došlo, a které jsou objektivnější, jako je fax uvedený výše v bodě 274, jakož i důkazní hodnotu prohlášení společnosti [důvěrné] uvedeného výše bodě 277 (v tomto směru viz rozsudky ze dne 27. září 2006, Archer Daniels Midland v. Komise, T-59/02, EU:T:2006:272, bod 277; ze dne 8. července 2008, Lafarge v. Komise, T-54/03, nezveřejněný, EU:T:2008:255, bod 379, a ze dne 29. června 2012, E.ON Ruhrgas a E.ON v. Komise, T-360/09, EU:T:2012:332, bod 201). Všechny tyto důkazy prokazují existenci dohody mezi výrobcí nákladních vozidel ohledně data zavedení technologie splňující normu Euro 4.
- 282 Co se týče dále argumentu vycházejícího z tiskové konference společnosti Scania ze dne 31. března 2004, je třeba konstatovat, že tisková zpráva předložená žalobkyněmi, která zdaleka nepodporuje jejich tvrzení, oznamovala uvedení na trh motorů o výkonu 420 koní (horse power) odpovídajících normě Euro 4 v září 2004, což je datum, které se shoduje s datem dohodnutým mezi soutěžiteli na schůzce konané ve dnech 10. a 11. dubna 2003 v Göteborgu (viz výše body 273 a 274).
- 283 Začtvrté Tribunál odkazuje na výměny informací mezi soutěžiteli, mezi nimiž byla společnost Scania DE, uskutečněné mezi 2. a 8. prosincem 2004 a jejichž předmětem bylo zvýšení cen plánovaných pro rok 2005 (bod 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V této souvislosti společnost [důvěrné] uvedla, že bude účtovat 5 410 eur za přechod z „Euro 3 na Euro 4“.
- 284 Jak vyplývá z bodu 141 odůvodnění napadeného rozhodnutí, dne 2. prosince 2004 zaslal B, zástupce společnosti Scania DE, zaměstnancům konkurenčních podniků e-mail, ve kterém se tázal, od jakého data a za jakou cenu brutto budou dodávány motory odpovídající normám 4 a 5. Zástupce společnosti [důvěrné] odpověděl sdělením požadovaných informací, přičemž konkrétně uvedl, že dodatečné ceny motorů splňujících normu Euro 4 a normu Euro 5 budou činit 11 500 eur respektive 14 800 eur. Dne 17. prosince 2004 předal B shromážděné informace konkurentům (bod 142 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 285 Zapáté je třeba odkázat na schůzku ze dne 12. září 2005, popsanou v bodě 149 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jejímž předmětem byla zejména „situace Euro 4/5“ a „předpokládaná zvýšení cen pro rok 2006“. Z rukou psaných poznámek vyplývá, že na této schůzce si soutěžitelé, mezi nimiž byl I, zástupce společnosti Scania DE, vyměnili informace o datu uvedení na trh modelů nákladních vozidel odpovídajících normám Euro 4 a Euro 5 a o stanovení jejich cen.
- 286 Zašesté je třeba odkázat na e-mail ze dne 21. července 2009 zmíněný v bodě 180 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém zaměstnanec společnosti [důvěrné] navrhnul zařadit následující bod na pořad jednání schůzky mezi soutěžiteli pořádané společností Scania DE, která se měla konat ve dnech 17. a 18. září 2009: „Euro VI – vím – jsme oprávněni o tom hovořit a přejeme si to?“

- 287 Bod 181 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na schůzku ze dne 17. a 18. září 2009 uvedenou výše v bodě 286. Z důkazů popsanych v uvedeném bodě odůvodnění, které žalobkyně nezpochybnila, vyplývá, že si soutěžitelé vyměňovali informace o datu zavedení technologie splňující normu Euro 6, jakož i o předpokládaných zvýšeních cen pro rok 2010.
- 288 Z důkazů a skutečností uvedených výše v bodech 272 až 287 vyplývá, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že společnost Scania uzavřela dohody nebo koordinovala postup se svými konkurenty, pokud jde o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6.
- 289 Tento závěr není zpochybněn argumentací žalobkyň uvedenou výše v bodech 261 až 263. Konkrétně je třeba poznamenat, že evropská právní úprava týkající se dat zavedení emisních norem Euro se vztahovala pouze na lhůty pro zavedení uvedených norem (viz bod 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a neukládala výrobcům nákladních vozidel povinnost vyměňovat si informace týkající se načasování uvedení výrobků odpovídajících těmto normám na trh. Kromě toho okolnost, že společnost Scania plánovala svou výrobu několik let před uplynutím lhůty stanovené evropskou právní úpravou pro zavedení konkrétní normy Euro, neprokazuje její neúčast na jednání ve shodě s ostatními výrobci nákladních vozidel. Stejně tak ani skutečnost, že data zavedení emisních technologií se mezi výrobci nákladních vozidel liší, neprokazuje, že mezi nimi nedošlo k výměně informací, jelikož tyto výměny jim umožnily seznámit se s plány jejich konkurentů.
- 290 Na základě výše uvedených úvah je třeba druhou část tohoto žalobního důvodu zamítnout.

3) Ke třetí části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z toho, že výměny informací o načasování zavádění emisních technologií nepředstavují protiprávní jednání z hlediska účelu

- 291 Žalobkyně tvrdí, že z důkazů obsažených ve spise vyplývá nanejvýš, že účastníci pouze výjimečně sdíleli informace o načasování zavádění svých příslušných emisních technologií. Tyto vzácné výměny informací přitom podle nich nepředstavují protiprávní jednání z hlediska účelu. Podle žalobkyň napadené rozhodnutí nepřináší důkaz o tom, že výměna informací o načasování zavedení emisních technologií může být ze své podstaty, aniž jsou zkoumány její účinky, považována za škodlivou pro řádné fungování normální hospodářské soutěže.
- 292 Podle žalobkyň je totiž obtížné pochopit, jakým způsobem by výměna informací o datech zavádění mohla způsobit sebemenší zpoždění nebo narušit hospodářskou soutěž v oblasti nabídky dotčené nové technologie, jelikož zaprvé technický vývoj nové technologie regulace emisí trvá přibližně šest nebo sedm let, zadruhé všichni výrobci byli povinni vyvinout nové motory odpovídající normám Euro a zavedli dotčené technologie před uplynutím lhůt stanovených evropskými právními předpisy a zatřetí prakticky neexistovala poptávka po nákladních vozidlech odpovídajících normám Euro před tím, než se tyto normy staly povinnými. V každém případě podle žalobkyň nebylo cílem výměny informací „zdržovat“ zavádění emisních technologií.
- 293 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 294 Je třeba připomenout, že v bodě 238 písm. b) a v bodě 239 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že všechny dohody a jednání ve vzájemné shodě, kterých se společnost Scania účastnila a mezi něž patřily dohody nebo jednání ve vzájemné shodě o načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií, měly za cíl omezit hospodářskou soutěž ve smyslu článku 101 SFEU a umožnily podnikům přizpůsobit jejich cenovou strategii na základě

informací obdržených od konkurentů. Kromě toho v bodech 243 a 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vysvětlila, že povaha diskusí a dohod týkajících se data uvedení na trh nových modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí souvisela s koluzivní dohodou stran o cenách a zvyšování cen brutto a doplňovala ji. Je třeba rovněž připomenout, že Komise dospěla k závěru o existenci jediného a trvajících protiprávního jednání, jehož účelem bylo omezení hospodářské soutěže na trhu středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP a které spočívalo v praktikách snižujících úroveň strategické nejistoty mezi účastníky, zejména co se týče budoucích cen a zvýšení cen brutto (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 295 Z výše uvedeného vyplývá, že argumentace žalobkyň uvedená v bodech 291 a 292 se zakládá na řadě nesprávných předpokladů.
- 296 Jak již bylo uvedeno, výměny informací o načasování zavádění emisních technologií totiž nebyly Komisi kvalifikovány samy o sobě jako protiprávní jednání. Stejně tak nebyly tyto výměny samy o sobě kvalifikovány jako omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, ale byly zohledněny společně s jinými koluzivními praktikami. Právě tento „soubor dohod a jednání ve vzájemné shodě“ byl v bodě 239 odůvodnění napadeného rozhodnutí kvalifikován jako omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, které účastníkům umožňuje nastavit jejich cenovou strategii na základě informací obdržených od konkurentů.
- 297 Kromě toho je třeba uvést, že závěr Komise týkající se existence jediného a trvajících protiprávního jednání není založen na konstatování, že dohody nebo jednání ve vzájemné shodě ohledně načasování zavádění emisních technologií představovaly překážku v nabídce nových technologií, jak naznačuje argumentace žalobkyň uvedená výše v bodě 292. Závěr Komise je založen na tvrzení, že tyto koluzivní praktiky doplňovaly koluzivní praktiky týkající se cen a zvyšování cen brutto. Z obsahu výměny informací mezi soutěžiteli, která je popsána v napadeném rozhodnutí, totiž vyplývá, že zavedení technologií zajišťujících shodu motorů nákladních vozidel s normami Euro mohlo mít dopad na ceny dotčených modelů nákladních vozidel a způsobit zvýšení těchto cen. Soutěžitelé spolu diskutovali nejen o načasování, ale rovněž o přenesení nákladů na zavedení nové technologie. Komise tedy v bodech 243 a 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí oprávněně uvedla, že se soutěžitelé tím, že diskutovali o datu zavedení nových technologií a o dodatečných nákladech spojených s těmito technologiemi, seznamovali s úrovní plánovaných cen brutto a s načasováním zvýšení těchto cen brutto. Z toho vyplývá, že argumentace žalobkyň uvedená výše v bodě 292 vychází z nesprávného pochopení napadeného rozhodnutí a není relevantní.
- 298 Pokud jde o otázku, zda výměna informací mezi výrobcí nákladních vozidel, která jim umožňuje seznámit se s plánovanou úrovní cen brutto jejich konkurentů a s načasováním zvýšení těchto cen brutto, představuje omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu, tou se argumentace žalobkyň v rámci tohoto žalobního důvodu nezabývá, jelikož je založena, jak již bylo uvedeno, na nesprávném výkladu, podle kterého Komise uvedeným výrobcům vytýká, že brání nabídce nových technologií (viz výše bod 297). Pro všechny případy je třeba připomenout, že výměna informací mezi soutěžiteli může být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud zmírňuje nebo odstraňuje míru nejistoty ohledně fungování relevantního trhu, což ve svém důsledku vede k omezení hospodářské soutěže mezi podniky (viz výše bod 270). Zvláště je třeba mít za to, že protisoutěžní účel má výměna informací, která je způsobila odstranit nejistoty v mysli dotčených osob ohledně dne, rozsahu a způsobů přizpůsobení chování na trhu, které dotčené podniky provedou (viz rozsudek ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 122 a citovaná judikatura).

- 299 V projednávaném případě je s ohledem na judikaturu uvedenou výše v bodě 298 třeba konstatovat, že výměny informací mezi soutěžiteli, které jim umožňují získat informace o úrovni plánovaných cen brutto a o načasování zvyšování těchto cen brutto a tím odstraňují nejistotu ohledně jejich budoucího chování, představují omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2013, Mamoli Robinetteria v. Komise, T-376/10, EU:T:2013:442, bod 72).
- 300 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba třetí část projednávaného žalobního důvodu zamítnout. V důsledku toho musí být tento žalobní důvod zamítnut v plném rozsahu.

d) K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž Komise kvalifikovala výměny informací na německé úrovni jako protiprávní jednání ,z hlediska účelu‘

1) Úvodní poznámky

- 301 Žalobkyně tvrdí, že Komise nepředložila přesné a shodující se důkazy potvrzující tezi, podle které výměna informací na německé úrovni představovala překážku hospodářské soutěže dostačující k tomu, aby mohla být kvalifikována jako omezení „z hlediska účelu“ ve smyslu rozsudku ze dne 11. září 2014, CB v. Komise (C-67/13 P, EU:C:2014:2204).
- 302 Žalobkyně tvrdí, že z analýzy obsahu, cílů a hospodářského a právního rámce informací vyměněných na německé úrovni vyplývá, že posouzení „z hlediska účelu“ provedené Komisí je stíženo nesprávným právním posouzením nebo zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu.
- 303 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 304 Je třeba připomenout, že v bodě 238 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zaprvé konstatovala, že společnost Scania uzavřela dohody nebo koordinovala postup se stranami narovnání ohledně plánovaných změn v cenách brutto a sazebnících cen brutto a ohledně načasování těchto změn a příležitostně ohledně plánovaných změn v cenách netto nebo slev nabízených zákazníkům, zadruhé že společnost Scania uzavřela dohody nebo koordinovala postup se stranami narovnání ohledně načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6 a zatřetí, že si společnost Scania a strany narovnání vyměňovaly i další citlivé obchodní informace, konkrétně informace týkající se dodacích lhůt, provedených objednávek a stavu zásob, cílových podílů na trhu, stávajících cen netto a slev, sazebníků cen brutto (i před jejich vstupem v platnost) a konfigurátorů těžkých nákladních vozidel.
- 305 Podle bodu 212 odůvodnění napadeného rozhodnutí docházelo ke koluzivním praktikám popsaným Komisí v bodě 238 odůvodnění uvedeného rozhodnutí na třech úrovních uvedených výše bodech 35 až 38, a to zejména na německé úrovni.
- 306 Komise měla v bodě 239 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že všechny dohody a jednání ve vzájemné shodě uvedené v bodě 238 odůvodnění měly za cíl omezit hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a umožnily podnikům přizpůsobit jejich cenovou strategii ve světle informací obdržených od konkurentů.

- 307 Je třeba rovněž připomenout, že Komise kvalifikovala všechna tato koluzivní jednání jako jediné a trvající protiprávní jednání, které trvalo od roku 1997 do roku 2011. Společnost Scania a strany narovnaní sledovaly podle Komise celkový plán, jehož jediným protisoutěžním cílem bylo omezení hospodářské soutěže na trhu se středně těžkými a těžkými nákladními vozidly v EHP. Tohoto cíle bylo dosaženo praktikami snižujícími úroveň strategické nejistoty mezi soutěžiteli, pokud jde o budoucí ceny a zvyšování cen brutto, načasování a přenesení nákladů na zavedení nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí (bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 308 Z výše uvedeného vyplývá, že ačkoli Komise v projednávaném případě nekvalifikovala koluzivní kontakty na německé úrovni samy o sobě jako jednání v rozporu s článkem 101 SFEU, měla za to, že tyto kontakty představovaly omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu a byly součástí jediného a trvajícího protiprávního jednání přičítaného společnosti Scania, k jehož uskutečnění přispívaly. V rámci tohoto žalobního důvodu je třeba přezkoumat opodstatněnost posouzení Komise, podle kterého koluzivní kontakty na německé úrovni představovaly omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu.
- 309 V tomto smyslu vyplývá z judikatury Soudního dvora, že určité druhy koordinace mezi podniky vykazují dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, aby bylo možné mít za to, že přezkum jejich účinků není nutný (rozsudky ze dne 11. září 2014, *CB v. Komise*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 49, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 113; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 14. března 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, EU:C:2013:160, bod 34).
- 310 Rozlišení mezi „svým účelem protiprávním jednáním“ a „svým důsledkem protiprávním jednáním“ vychází z okolnosti, že některé formy koluzí mezi podniky mohou být považovány za škodlivé pro řádné fungování normální hospodářské soutěže již ze své povahy (rozsudky ze dne 11. září 2014, *CB v. Komise*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 50, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 114, v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 14. března 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, EU:C:2013:160, bod 35).
- 311 Je tedy nesporné, že určitá koluzivní jednání, jako například jednání vedoucí k horizontálnímu stanovení cen kartely, mohou být považována za do té míry způsobilá vyvolat negativní účinky, zejména na ceny a kvalitu zboží a služeb, že je pro účely uplatnění čl. 101 odst. 1 SFEU možné považovat za neúčinné prokazovat, že mají konkrétní účinky na trh. Zkušenost totiž ukazuje, že taková jednání vedou ke snížení produkce a ke zvýšení ceny, což vrcholí špatným rozdělením zdrojů zejména ke škodě spotřebitelů (rozsudky ze dne 11. září 2014, *CB v. Komise*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 51, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 115).
- 312 V případě, že analýza znaků daného druhu koordinace mezi podniky neodhalí dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, je třeba přezkoumat jeho účinky, a aby toto jednání podléhalo zákazu, musí existovat skutečnosti prokazující, že hospodářská soutěž byla buď vyloučena, nebo citelně omezena či narušena (rozsudky ze dne 14. března 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, EU:C:2013:160, bod 34; ze dne 11. září 2014, *CB v. Komise*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 52, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 116).

- 313 Podle judikatury Soudního dvora je při posuzování, zda dohoda mezi podniky nebo rozhodnutí sdružení podniků vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti, aby byla považována za omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“ ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, třeba se soustředit zejména na obsah jejich ustanovení, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do kterého spadá. V rámci posuzování tohoto kontextu je rovněž třeba zohlednit povahu dotčeného zboží nebo služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a struktury dotčeného trhu nebo trhů (rozsudky ze dne 11. září 2014, *CB v. Komise*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 53, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 117; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 14. března 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, EU:C:2013:160, bod 36).
- 314 Mimoto ačkoli úmysl účastníků není k určení omezující povahy dohody mezi podniky nezbytný, vnitrostátním a unijním orgánům pro hospodářskou soutěž nebo soudům nic nezakazuje, aby jej zohlednily (rozsudky ze dne 14. března 2013, *Allianz Hungária Biztosító a další*, C-32/11, EU:C:2013:160, bod 37; ze dne 11. září 2014, *CB v. Komise*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, bod 54, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 118).
- 315 Pokud jde konkrétně o výměnu informací mezi soutěžiteli, je třeba připomenout, že kritéria koordinace a spolupráce zakládající jednání ve vzájemné shodě je třeba chápat ve světle koncepce vlastní ustanovením Smlouvy týkajícím se hospodářské soutěže, podle které každý hospodářský subjekt musí autonomním způsobem určovat politiku, kterou hodlá uplatňovat na společném trhu (rozsudky ze dne 4. června 2009, *T-Mobile Netherlands a další*, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 32, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 119).
- 316 Ačkoliv tento požadavek autonomie nevylučuje právo hospodářských subjektů na rozumné přizpůsobení se existujícímu nebo očekávanému chování jejich konkurentů, striktně brání všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito subjekty, jejichž účelem nebo důsledkem je ovlivnění tržního chování skutečného nebo potenciálního konkurenta či odhalení tržního chování, o kterém tyto subjekty rozhodly, že budou samy uskutečňovat na tomto trhu nebo které zamýšlí samy uskutečňovat na tomto trhu, takovému konkurentovi, jestliže je účelem nebo důsledkem těchto kontaktů dosažení podmínek hospodářské soutěže, které s přihlédnutím k povaze výrobků nebo poskytovaných služeb, významu a množství podniků, jakož i objemu uvedeného trhu neodpovídají obvyklým podmínkám relevantního trhu (rozsudky ze dne 4. června 2009, *T-Mobile Netherlands a další*, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 33, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 120).
- 317 Soudní dvůr tak rozhodl, že výměna informací mezi soutěžiteli může být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud zmírňuje nebo odstraňuje stupeň nejistoty o fungování relevantního trhu, a tím vede k omezení hospodářské soutěže mezi podniky (rozsudky ze dne 2. října 2003, *Thyssen Stahl v. Komise*, C-194/99 P, EU:C:2003:527, bod 81; ze dne 4. června 2009, *T-Mobile Netherlands a další*, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 35, a ze dne 19. března 2015, *Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 121).

- 318 Zvláště je třeba mít za to, že protisoutěžní účel má výměna informací, která je způsobila odstranit nejistoty v mysli dotčených osob ohledně dne, rozsahu a způsobů přizpůsobení chování na trhu, které dotyčné podniky provedou (rozsudek ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 122; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 41).
- 319 Mimoto jednání ve vzájemné shodě může mít protisoutěžní účel, přestože nemá přímou souvislost se spotřebitelskými cenami. Znění čl. 101 odst. 1 SFEU totiž neumožňuje mít za to, že jsou zakázána pouze jednání ve vzájemné shodě, která mají přímý vliv na cenu zaplacenou konečnými spotřebiteli (rozsudek ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 123; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 36).
- 320 Naopak z uvedeného čl. 101 odst. 1 písm. a) SFEU vyplývá, že jednání ve vzájemné shodě může mít protisoutěžní účel, pokud spočívá v tom, že „přímo nebo nepřímo určuje nákupní nebo prodejní ceny anebo jiné obchodní podmínky“ (rozsudky ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 37, a ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 124).
- 321 V každém případě článek 101 SFEU směřuje, podobně jako ostatní pravidla hospodářské soutěže uvedená ve Smlouvě, nikoliv pouze k tomu, aby chránil bezprostřední hospodářské zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů, nýbrž i k tomu, aby chránil strukturu trhu, a tím hospodářskou soutěž jako takovou. Proto konstatování existence protisoutěžního účelu jednání ve vzájemné shodě nemůže být podmíněno konstatováním přímé souvislosti mezi tímto jednáním a spotřebními cenami (rozsudky ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, body 38 a 39, a ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 125).
- 322 Konečně je třeba připomenout, že ze samotného znění čl. 101 odst. 1 SFEU vyplývá, že pojem „jednání ve vzájemné shodě“ předpokládá, kromě vzájemné shody mezi dotyčnými podniky, i chování na trhu v návaznosti na tuto vzájemnou shodu a příčinnou souvislost mezi oběma skutečnostmi (rozsudky ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 51, a ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 126).
- 323 V tomto ohledu měl Soudní dvůr za to, že je nicméně třeba předpokládat, neexistuje-li důkaz o opaku, jehož předložení přísluší zúčastněným subjektům, že podniky, které jednájí ve vzájemné shodě a které zůstávají na trhu aktivní, zohledňují při určování svého chování na trhu informace, které si vyměnily se svými soutěžiteli. Konkrétně Soudní dvůr dospěl k závěru, že takové jednání ve vzájemné shodě spadá pod čl. 101 odst. 1 SFEU, i pokud nemělo protisoutěžní účinky na trhu (rozsudky ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 51, a ze dne 19. března 2015, Dole Food a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, C-286/13 P, EU:C:2015:184, bod 127).

2) *K obsahu vyměňovaných informací*

i) K plánovaným změnám cen brutto a sazebníků cen brutto a k načasování těchto změn, které jsou uvedeny v bodě 238 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí

324 Žalobkyně tvrdí, že informace vyměněné na německé úrovni týkající se cen brutto nemohly zmírnit „strategickou“ nejistotu mezi soutěžiteli.

325 V tomto ohledu žalobkyně zaprvé tvrdí, že se informace o cenách vyměňovaných na německé úrovni týkaly platných cen uplatňovaných distributory vůči koncesionářům v Německu a netýkaly se budoucích cen nebo cenových záměrů. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že výměny informací na německé úrovni se týkaly cen, které již byly veřejné, a zatřetí tvrdí, že vyměněné informace o cenách brutto neměly žádnou informativní hodnotu ohledně cen skutečně použitých vůči konečnému spotřebiteli.

– K argumentu žalobkyň týkajícímu se aktuální či budoucí povahy informací vyměněných na německé úrovni

326 V bodě 240 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že soutěžitelé mezi sebou diskutovali o několika faktorech týkajících se budoucího stanovování cen a budoucího vývoje cen brutto.

327 Žalobkyně zpochybňují závěr Komise uvedený v napadeném rozhodnutí, podle kterého se informace o cenách brutto vyměněné na německé úrovni týkaly budoucích cen brutto a cenových záměrů. V podstatě tvrdí, že výměna těchto informací se týkala platných cen brutto, a proto neměla natolik strategický význam, aby mohla být kvalifikována jako omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“. Ceny brutto, o nichž byly vyměněny informace, byly podle žalobkyň cenami platnými (aktuálními), jelikož již před výměnou informací byly oznámeny síti koncesionářů nebo se používaly na dodávky či na objednávky, které zákazníci již provedli.

328 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že spis obsahuje řadu důkazů prokazujících, že diskuse na německé úrovni o zvýšení cen brutto měly jasně prospektivní povahu a jejich cílem bylo odstranit nejistotu ohledně budoucí cenové politiky soutěžitelů. Předmětem výměn informací mezi 2. a 8. prosincem 2004, popsáných v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo zvýšení cen plánovaných pro rok 2005, předmětem výměn informací, ke kterým došlo dne 12. září 2005 a jsou popsány v bodě 149 odůvodnění napadeného rozhodnutí, bylo zvýšení cen plánovaných pro rok 2006, předmětem výměn informací, ke kterým došlo v červnu a červenci 2007 a jsou popsány v bodě 158 napadeného rozhodnutí, bylo zvýšení cen plánovaných pro rok 2008, předmětem výměn informací, ke kterým došlo 12. a 13. března 2008 a jsou popsány v bodě 166 napadeného rozhodnutí, bylo zvýšení cen na období let 2008 a 2009, předmětem výměn informací, ke kterým došlo v červenci 2009 a jsou popsány v bodě 179 napadeného rozhodnutí, bylo plánované zvýšení cen pro rok 2010 a e-mail ze dne 14. října 2010, zmíněný v bodě 190 odůvodnění napadeného rozhodnutí, prokazuje výměnu informací ohledně zvýšení cen pro rok 2011. Zaměstnanci společnosti Scania DE se zúčastnili všech těchto výměn.

329 Kromě toho ze spisu vyplývá, že jak společnost Scania, tak ostatní soutěžitelé si mezi sebou sdělovali informace o zvýšení cen, které zamýšleli zavést, a to v odpovědi na žádosti, které jim byly za tímto účelem zasílány jedním z jejich konkurentů. V e-mailu ze dne 2. prosince 2004, popsáném v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak zaměstnanec společnosti [důvěrné] na německé úrovni požádal konkurenty o informace o plánovaném zvýšení cen pro rok

2005, přičemž uvedl: „Zvýšení cen 2005: stejně jako každý rok si vedení přeje vědět, zda a kdy v příštím roce zvýšíte své ceny“. Mimoto upřesnil: „Z tohoto důvodu sdílejte, prosím, tuto informaci se všemi, abychom neztráceli čas formulováním individuálních žádostí“. Stejně tak v e-mailu ze dne 20. července 2009, uvedeném v bodě 179 odůvodnění napadeného rozhodnutí a týkajícím se žádosti o informace zejména ohledně zvýšení cen pro rok 2010, se uvádí: „[J]ako každý rok musí být v podniku vytvořen prospektivní plán a spolu s ním [je třeba se zabývat] souvisejícími otázkami.“

330 Žalobkyně zpochybňují prospektivní povahu cen brutto, o nichž si vyměnily informace, když tvrdí, že se informace o cenách vyměňované na německé úrovni týkaly sazebníků cen brutto uplatňovaných mezi distributory a koncesionáři, které již byly koncesionářům sděleny a které již sloužily jako základ pro objednávky provedené konečnými zákazníky. Na podporu této argumentace se žalobkyně dovolávají dvou zpráv vypracovaných poradenskou kanceláří v oboru ekonomiky, první z nich je ze dne 20. září 2016 a Komisi byla předložena během správního řízení (dále jen „ekonomická zpráva ze dne 20. září 2016“) a druhá je ze dne 9. prosince 2017 a poprvé byla předložena před Tribunálem (dále jen „ekonomická zpráva ze dne 9. prosince 2017“). Tyto zprávy analyzují výměny informací mezi soutěžiteli, do kterých byla společnost Scania DE zapojena (a které jsou uvedeny v oznámení námitek a v napadeném rozhodnutí), a na základě údajů poskytnutých společností Scania údajně prokazují, že každá z těchto výměn se týkala sazebníků cen brutto, které předtím, než byly sděleny konkurentům společnosti Scania DE, již byly oznámeny koncesionářům společnosti Scania v Německu, kde z nich koneční zákazníci vycházeli při podávání objednávek.

331 Tato argumentace žalobkyně Tribunál nepřesvědčila.

332 Bez ohledu na hodnověrnost a přesnost údajů použitých v obou zprávách zmíněných výše v bodě 330, které si žalobkyně objednaly za účelem své obhajoby v rámci správního řízení a řízení před Tribunálem, je totiž třeba poznamenat, že z několika výměn informací uvedených v napadeném rozhodnutí vyplývá, že zvýšení cen diskutovaná v rámci těchto výměn se uplatňovala na objednávky provedené až po uvedených výměnách. Prospektivní povaha vyměňované informace je tak prokázána i na základě analýzy uplatněné žalobkyněmi. V tomto ohledu Tribunál odkazuje například na výměny informací na německé úrovni popsané v bodech 140, 149, 166, 171 a 190 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Při výměnách uskutečněných v prosinci 2004, popsáných v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak společnost [důvěrné] informovala své konkurenty, že cenové sazebníky týkající se vozidel a opcí se zvýší o 3 % u objednávek provedených po 1. dubnu 2005; v rámci prezentace provedené společností [důvěrné] na schůzce mezi soutěžiteli na německé úrovni ve dnech 12. a 13. března 2008, popsané v bodě 166 odůvodnění napadeného rozhodnutí, informovala společnost [důvěrné] své konkurenty o zvýšení cen některých modelů nákladních vozidel uplatněném na objednávky provedené od dubna 2008, od října 2008 a od dubna 2009; e-mail ze dne 7. listopadu 2008, uvedený v bodě 171 odůvodnění napadeného rozhodnutí, informuje soutěžitele o zvýšení cen uplatňovaných společností [důvěrné] na objednávky provedené od dubna 2009 a o zvýšení cen uplatňovaných společností [důvěrné] na objednávky provedené od února 2009.

333 Kromě toho je třeba poznamenat, že ačkoli výrobci nákladních vozidel před výměnou informací o zvýšení cen brutto na německé úrovni oznámili „interně“, tedy svým koncesionářům, svůj úmysl zvýšit ceny brutto, a ačkoli již přijali objednávky na základě těchto cen brutto, neznamená to, že vyměněné informace nebyly pro jejich konkurenty užitečné, jelikož tyto informace nebyly veřejné a odhalovaly budoucí cenovou strategii výrobců nákladních vozidel, kteří je zásobovali.

- 334 Žalobkyně na podporu svého tvrzení, podle kterého se výměny informací mezi výrobci na německé úrovni týkaly platných cen brutto, a nikoliv cen budoucích, rovněž tvrdí, že společnost Scania DE nezměnila své ceny na základě informací (o cenách), které mohla získat od svých konkurentů. Na podporu tohoto tvrzení se žalobkyně dovolávaly ekonomické zprávy ze dne 9. prosince 2017, která údajně prokazuje, že značný objem prodejů byl uskutečněn na základě cenových sazebníků poté, co s nimi společnost Scania DE obeznámila ostatní účastníky na německé úrovni.
- 335 Tento argument, který musí být zkoumán ve světle zásad uvedených výše v bodech 322 a 323, rovněž nemůže být přijat, jelikož nijak neprokazuje, že společnost Scania nezohlednila informace získané v rámci výměn na německé úrovni za účelem určení své cenové strategie. Okolnost, že společnost Scania byla zapojena do výměn informací se svými konkurenty po dobu čtrnácti let a na pravidelné bázi, prokazuje strategickou hodnotu, kterou tyto informace pro společnost Scania měly (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, EU:C:2009:343, bod 51).
- 336 Za účelem zpochybnění prospektivní povahy cen brutto vyměňovaných na německé úrovni se žalobkyně dovolávají dalších dvou argumentů. Jednak odkazují na prohlášení ostatních výrobců nákladních vozidel obsažená ve spise, která podle nich potvrzují, že se výměna informací na německé úrovni netýkala budoucích cenových záměrů. Dále tvrdí, že zaměstnanci společnosti Scania DE podílející se na výměnách informací na německé úrovni neměli za úkol stanovovat ceny a že byli přesvědčeni o tom, že „prospektivní“ informace o cenách nespádají do jejich sítě kontaktů. Zaměstnanci společnosti Scania DE potvrdili, že informace sdělené zaměstnancům jiných výrobců byly vždy do značné míry již rozšířeny v sítích koncesionářů společnosti Scania, a předpokládali, že informace o cenách poskytnuté ostatními výrobci se týkaly „aktuálních“, a nikoli budoucích cen.
- 337 Argumenty žalobkyň uvedené výše v bodě 336 rovněž nelze přijmout.
- 338 Předně výrobci nákladních vozidel v prohlášeních, kterých se dovolávají žalobkyně, v podstatě uvedli, že informace o cenách brutto vyměňované na německé úrovni již byly (tedy v době před výměnami informací) sděleny koncesionářům, a měly tedy podle uvedených výrobců veřejnou povahu. „Veřejná“ povaha informací vyměňovaných na německé úrovni bude přezkoumána níže v bodech 342 až 350. V této fázi analýzy je třeba poznamenat, že spis obsahuje důkazy prokazující, že předmětem výměn na německé úrovni bylo zejména budoucí zvýšení cen brutto, což prokazují i prohlášení samotných výrobců. Jak totiž Komise uvádí v bodech 89 a 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí, většina výrobců potvrdila, že mezi témata diskusí na německé úrovni patřilo budoucí zvyšování cen brutto a tyto výměny měly systematickou a pravidelnou povahu.
- 339 Dále se prohlášení zaměstnanců společnosti Scania DE zakládají na chybném předpokladu, podle kterého představovaly ceny brutto vyměňované na německé úrovni ceny „aktuální“, jelikož již byly oznámeny sítím koncesionářů. V každém případě, pokud jde o to, jak vnímali výměny informací na německé úrovni zaměstnanci společnosti Scania, je třeba připomenout, že podle judikatury odpovědnost podniku za porušení článku 101 SFEU nepředpokládá obeznámení zaměstnanců podniku zapojeného do tohoto protiprávního jednání, ale jednání osoby, která je oprávněna jednat na účet podniku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. března 2013, Dole Food a Dole Germany v. Komise, T-588/08, EU:T:2013:130, bod 581 a citovaná judikatura). Jak uvádí Komise, žalobkyně v projednávaném případě nezpochybňují, že zaměstnanci společnosti Scania DE, kteří

se na výměně informací podíleli, byli oprávněni tak učinit. Argument žalobkyň vycházející z výše uvedeného vnímání zaměstnanců společnosti Scania DE a z jejich odpovědnosti při určování cen tudíž není relevantní a musí být odmítnut.

340 Konečně je třeba odmítnout část žalobního důvodu, podle které Komise nezohlednila ekonomickou zprávu ze dne 20. září 2016 uvedenou výše v bodě 330. Spis neprokazuje opodstatněnost takového žalobního důvodu a z výše uvedených úvah vyplývá, že uvedená zpráva měla omezenou využitelnost, jelikož jejím cílem bylo podpořit chybné tvrzení, a sice tvrzení, že informace vyměňované na německé úrovni byly „aktuální“, jelikož byly již předtím oznámeny sítím koncesionářů.

341 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba v plném rozsahu odmítnout argumentaci žalobkyň týkající se „aktuální“ povahy informací vyměňovaných na německé úrovni.

– K argumentu žalobkyň týkajícímu se veřejné dostupnosti informací o cenách brutto vyměňovaných na německé úrovni

342 Žalobkyně tvrdí, že s ohledem na poměrně dlouhou dobu, která uplyne mezi objednávkou nákladního vozidla a jeho dodáním, byly informace vyměňované na německé úrovni o cenách brutto již poskytovány výrobcí nákladních vozidel jejich sítím koncesionářů a již se uplatňovaly v jednáních mezi koncesionáři a zákazníky, tudíž byly veřejně dostupné. Tyto informace tak neměly pro soutěžitele žádnou strategickou hodnotu. Žalobkyně tvrdí, že jejich analýzu do určité míry potvrzuje poznámka pod čarou č. 4 k bodu 74 pokynů Komise k použitelnosti článku 101 SFEU na dohody o horizontální spolupráci (Úř. věst. 2011, C 11, s. 1).

343 Tato argumentace žalobkyň Tribunál nepřesvědčila.

344 Zaprvé se v obecné rovině uvádí, že výměny informací o cenách na německé úrovni probíhaly často a po dobu několika let. Ze spisu rovněž vyplývá, že tyto výměny byly strukturované a dobře organizované, přičemž účastníci byli často vyzváni, aby vyplnili excelovou tabulku s informacemi týkajícími se zejména plánovaného zvyšování cen brutto, přičemž Tribunál v tomto ohledu příkladmo odkazuje na body 150, 166, 171, 172, 175, 179 a 188 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na prohlášení některých výrobců během správního řízení, uvedená v bodě 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí. S ohledem na tuto skutečnost je tvrzení, že výměny informací na německé úrovni neměly pro soutěžitele při plánování jejich cenových strategií žádnou hodnotu, nepřijatelné.

345 Zadruhé je třeba poznamenat, že žalobkyně neprokazují, že výrobcí nákladních vozidel mohli získat informace vyměňované na německé úrovni jiným prostřednictvím, než byly přímé kontakty mezi soutěžiteli, a připouštějí, že nejsou schopny poskytnout příklady oznámení o zvýšení cen, která by byla učiněna v obecně přístupném zdroji. Žalobkyně nezpochybňují ani prohlášení některých soutěžitelů během správního řízení, uvedená v bodech 269 a 270 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterých ceny brutto a úmysly zvýšit ceny brutto, jež byly předmětem výměny informací na německé úrovni, obvykle nebyly veřejné a mohly být pouze zčásti vyvozeny ze zdrojů přístupných veřejnosti, a že informace o cenách brutto, které byly veřejně dostupné, nebyly tak podrobné a přesné jako informace obdržené přímo od soutěžitelů.

- 346 V téže souvislosti je třeba rovněž upřesnit, že žalobkyně neprokazují, že informace získané koncesionáři a konečnými zákazníky výrobce nákladních vozidel týkající se budoucího zvyšování cen brutto se jednoduchým, přímým a systematickým způsobem dostanou k dalším výrobcům nákladních vozidel. V tomto ohledu výrobce nákladních vozidel během správního řízení upřesnil, že zákazníci zpravidla nesdíleli informace týkající se plánovaného zvyšování cen brutto soutěžitelů v rámci jejich vyjednávání s koncesionáři, jelikož tyto informace neposilovaly jejich vyjednávací sílu vůči těmto koncesionářům (viz bod 279 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 347 Z výše uvedených úvah vyplývá, že sdělení informací o zvýšení uplatněném na sazebníky cen brutto sítím koncesionářů nečinilo tyto informace „veřejnými“, jelikož veřejná informace je objektivním údajem trhu, který může být okamžitě znám (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 236).
- 348 Z toho rovněž vyplývá, že výměna informací na německé úrovni, týkající se zvýšení uplatněného na sazebníky cen brutto, představovala jediný prostředek umožňující soutěžitelům získat snadný, rychlý a podrobný přístup k těmto informacím a vytvořit prostředí vzájemné jistoty, pokud jde o jejich budoucí cenové politiky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 236).
- 349 Je tedy třeba potvrdit závěr Komise uvedený v napadeném rozhodnutí, podle kterého informace vyměněné na německé úrovni nebyly veřejné (viz zejména bod 242 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Je třeba rovněž upřesnit, že na rozdíl od argumentu žalobkyň (viz výše bod 342) je tento závěr Komise v souladu s pokyny k použitelnosti článku 101 SFEU na dohody o horizontální spolupráci. V bodě 74 uvedených pokynů totiž Komise vysvětlila, že výměnu informací týkajících se individualizovaných údajů o plánovaných budoucích cenách nebo množství mezi soutěžiteli je třeba považovat za omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu. Je pravda, že v poznámce pod čarou č. 4 k tomuto bodu 74 Komise upřesnila, že ve zvláštních případech, kdy se společnosti zcela zavázaly prodávat v budoucnu za ceny, které předem veřejně oznámily (tj. nemohou je revidovat), by se tato veřejná oznámení budoucích individualizovaných cen nebo množství nepovažovala za záměry, a obvykle by se tudíž nemělo za to, že omezují hospodářskou soutěž z hlediska účelu. Obsah této poznámky pod čarou však není v projednávané věci relevantní, jelikož výrobci nákladních vozidel, včetně společnosti Scania, neoznamovali informace o cenách vyměňovaných na německé úrovni široké veřejnosti, ale pouze sítím svých koncesionářů.
- 350 Na základě výše uvedených úvah je třeba odmítnout argumentaci žalobkyň týkající se veřejné povahy informací o cenách brutto vyměňovaných na německé úrovni.
- *K argumentu žalobkyň týkajícímu se neexistence informativní hodnoty cen brutto vyměňovaných na německé úrovni ve vztahu k cenám skutečně používaným při transakcích na trhu*
- 351 Žalobkyně tvrdí, že informace vyměňované na německé úrovni o cenách brutto neposkytují žádný údaj o budoucím cenovém chování soutěžitelů. Žalobkyně vysvětlují, že na rozdíl od posouzení Komise v napadeném rozhodnutí nemají ceny brutto a sazebníky cen brutto, z důvodu složitosti a množství faktorů ovlivňujících stanovování cen nákladních vozidel, žádnou informativní hodnotu, co se týče cen skutečně uplatňovaných při transakcích na trhu.
- 352 Tento argument žalobkyň je zopakován a více rozvinut v rámci jejich argumentace týkající se hospodářského a právního kontextu výměny informací na německé úrovni. Bude tedy rozebrán v rámci posouzení této argumentace.

ii) K plánovaným změnám cen netto a slev nabízených zákazníkům, uvedeným v bodě 238 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 353 Je třeba připomenout, že Komise v bodě 238 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že společnost Scania a strany narovnaní si příležitostně vyměňovaly informace o plánovaných změnách cen netto nebo o úpravách slev nabízených zákazníkům. Z bodu 212 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle Komise došlo k několika takovým výměnám na německé úrovni.
- 354 Žalobkyně zpochybňují, že k takovým výměnám došlo, a tvrdí, že listinné důkazy uplatněné Komisí jejich existenci neprokazují.
- 355 Ze spisu vyplývá, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala existenci praktik uvedených výše v bodě 353.
- 356 Co se týče výměn informací o slevách, jejich existence je potvrzena v rukou psaných poznámkách zaměstnance společnosti [důvěrné] týkajících se schůzky mezi soutěžiteli ve dnech 3. a 4. května 2004 v prostorách společnosti Scania DE, prezentovaných v bodě 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tyto poznámky uvádějí: „průměrná cena +5, 6, 7,5 %! žádná změna cen brutto, stejná úroveň slev“. Kromě toho z listinných důkazů uvedených v bodě 156 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 7. září 2006 jeden zaměstnanec společnosti [důvěrné] informoval zaměstnance jiných výrobců na německé úrovni, mezi nimiž byl i zaměstnanec společnosti Scania DE, o zvýšení cen společností [důvěrné], a uvedl, že „od 1. října dojde ke zvýšení cen (pouze [důvěrné]): 2 % pro všechny [důvěrné] modely“ a že „[s]azebníky cen se nemění, ale slevy poskytované prodávajícím ano“. Stejně tak z listinného důkazu předloženého v bodě 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že zaměstnanec společnosti [důvěrné] dne 10. července 2007 v odpovědi na žádost o informace od zaměstnance společnosti [důvěrné] zaslano zaměstnancům soutěžitelů spadajících do německé úrovně oznámil změnu slev uplatňovaných společností [důvěrné]. Zaměstnanci společnosti Scania DE byli do výše uvedených výměn zapojeni.
- 357 Pokud jde o výměny informací o cenách netto, z listinného důkazu uvedeného v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v odpovědi na žádost zaměstnance společnosti [důvěrné] o informace ze dne 2. prosince 2004, týkající se zvyšování cen plánovaných na rok 2005, společnost [důvěrné] informovala své konkurenty zejména o tom, že ceny netto budou od 1. ledna 2005 zvýšeny o 1 % pro opční prodeje a od 1. února 2005 pro všechny řady. Společnost [důvěrné] upřesnila, že zvýšení cen bude provedeno prostřednictvím snížení slev. Stejně tak z listinného důkazu prezentovaného v bodě 149 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v kontextu schůzky mezi soutěžiteli dne 12. září 2005 na německé úrovni, které se společnost Scania účastnila, informovala společnost [důvěrné] své konkurenty o zvýšení cen z 8 na 10 % čistého u modelu nákladního vozidla [důvěrné]. Kromě toho z listinného důkazu předloženého v bodě 179 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v odpovědi na žádost zaměstnance společnosti [důvěrné] o informace ze dne 20. července 2009, týkající se zejména zvýšení cen pro rok 2010, informovala společnost [důvěrné] své konkurenty o zvýšení cen netto o 1,5 %, uplatněném na objednávky provedené od října 2009. Výměny informací o cenách netto vyplývají rovněž z listinného důkazu uvedeného v bodech 184 a 188 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zaměstnanci společnosti Scania DE byli do výše uvedených výměn zapojeni.

358 Pokud jde o několik výměn informací uvedených výše v bodech 356 a 357 (například výměny uvedené v bodech 140, 149, 156 a 158 odůvodnění napadeného rozhodnutí), žalobkyně se poukazem na úvahy uvedené v bodech 327 a 342 výše dovolávají okolnosti, že vyměněné informace byly informacemi „aktuálními“ (a nikoli budoucími) a veřejně přístupnými. Vzhledem k tomu, že tyto úvahy již byly Tribunálem odmítnuty, argumentace žalobkyň nezpochybňuje závěr uvedený výše v bodě 355.

iii) K přenesení nákladů na zavádění emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla vyžadovaných normami Euro 3 až Euro 6, o kterém pojednává bod 238 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí

359 Je třeba připomenout, že Komise v bodě 238 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že společnost Scania a strany narovnání uzavřely dohody nebo koordinovaly svůj postup při přenesení nákladů na zavádění emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6. Z bodu 212 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle Komise došlo k několika těmto koluzivním praktikám na německé úrovni.

360 Žalobkyně popírají, že by na německé úrovni jednaly ve vzájemné shodě o přenesení nákladů (zvýšení cen brutto) spojených se zavedením emisních technologií. Kromě toho žalobkyně, třebaže nepopírají, že na německé úrovni docházelo k výměnám informací o cenách, zpochybňují, že ceny související se zaváděním technologií, jež byly předmětem těchto výměn, byly cenami budoucími nebo cenami plánovanými.

361 Ze spisu vyplývá, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala existenci koluzivních praktik uvedených výše v bodě 359 a účast společnosti Scania na těchto praktikách.

362 Například z důkazů uvedených v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v rámci výměny informací na německé úrovni, ke které došlo mezi 2. a 8. prosincem 2004 a které se účastnil zaměstnanec společnosti Scania DE, společnost [důvěrné] informovala své konkurenty o svém úmyslu zvýšit cenu nových modelů odpovídajících normě Euro 4 o 5 410 EUR. Stejně tak z důkazů uvedených v bodě 141 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v odpovědi na e-mail B, zaměstnanec společnosti Scania DE, určený konkurentům a požadující informace týkající se cen a dat dodávek motorů odpovídajících normám Euro 4 a Euro 5, odpověděl J z německé dceřiné společnosti [důvěrné], že tento výrobce začne dodávat nákladní vozidla odpovídající těmto normám od dubna nebo května 2005 a že dodatečné ceny motorů splňujících normy Euro 4 a Euro 5 budou činit 11 500 eur respektive 14 800 eur. Z důkazů uvedených v bodě 149 odůvodnění napadeného rozhodnutí mimoto vyplývá, že k výměnám informací o cenách došlo během schůzky mezi soutěžiteli na německé úrovni dne 12. září 2005. Mezi tématy diskusí bylo i zvýšení cen plánovaných pro rok 2006. I ze společnosti Scania DE se schůzky zúčastnil. Z rukou psaných poznámek jednoho z účastníků schůzky vyplývá, že společnost [důvěrné] informovala své konkurenty o dodatečných platbách, které tento výrobce zavede z důvodu přechodu na technologie odpovídající normám Euro 4 a Euro 5. Z důkazů obsažených ve spise rovněž vyplývá, že I ze společnosti Scania DE na výše uvedené schůzce konané dne 12. září 2005 podrobně popsal jednotlivá zvýšení cen vyplývající ze zavedení technologií odpovídajících normám Euro 3 a Euro 4 uplatňovaná společností Scania. Z důkazů předložených v bodě 166 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajících se schůzky mezi soutěžiteli na německé úrovni konané ve dnech 12. a 13. března 2008 rovněž vyplývá, že došlo k výměnám informací o plánovaných zvýšeních cen. Prezentace společnosti [důvěrné] oznámila zdražení motorů odpovídajících normě Euro 5 o 2 350 eur od května 2008.

363 Co se týče několika z výměn informací uvedených výše v bodě 362 (výměny informací popsané v bodech 141, 149 a 166 odůvodnění napadeného rozhodnutí), žalobkyně s využitím úvah uvedených výše v bodech 327 a 342 tvrdí, že vyměňované informace byly aktuální a nikoli budoucí a že byly veřejně dostupné. Vzhledem k tomu, že tyto úvahy již byly Tribunálem odmítnuty, nezpochybňuje argumentace žalobkyň závěr uvedený výše v bodě 361.

iv) K výměně dalších citlivých obchodních informací uvedené v bodě 238 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí

364 Je třeba připomenout, že v bodě 238 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že si společnost Scania a strany narovnání vyměňovaly další citlivé obchodní informace, jako jsou informace týkající se dodacích lhůt, provedených objednávek a stavu zásob, cílových podílů na trhu, stávajících cen netto a slev, sazebníků cen brutto (dokonce před jejich vstupem v platnost) a konfigurátorů nákladních vozidel.

365 Žalobkyně zejména tvrdí, že „další citlivé obchodní informace“, které byly někdy vyměňovány na německé úrovni, byly technické povahy a nebyly způsobilé odstranit strategickou nejistotu mezi účastníky, pokud jde o jejich chování na trhu. Podle žalobkyň nemohly být tyto informace samy o sobě nebo ve spojení s ostatními informacemi zmíněnými v bodě 238 odůvodnění napadeného rozhodnutí považovány za součást protiprávního jednání „z hlediska účelu“.

366 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že z bodu 237 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle Komise představovala výměna citlivých obchodních informací uvedených výše v bodě 364 jeden z prostředků používaných soutěžiteli, který jim umožňoval koordinovat ceny a zvyšování cen brutto, přičemž dalšími prostředky byly koluzivní kontakty týkající se sazeb, načasování a dodatečných nákladů vyplývajících z uvedení na trh nových modelů nákladních vozidel, odpovídajících emisním normám [uvedeným v bodě 238 písm. a) a b) odůvodnění napadeného rozhodnutí].

367 Z bodu 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že podle Komise představovala výměna citlivých obchodních informací uvedených výše v bodě 364 jeden z prostředků používaných soutěžiteli ke snížení strategické nejistoty mezi nimi, pokud jde o budoucí ceny, zvýšení cen brutto, načasování a přenesení nákladů na zavedení modelů nákladních vozidel odpovídajících normám v oblasti životního prostředí.

368 Je třeba rovněž poznamenat, že článek 1 výroku napadeného rozhodnutí neodkazuje na výměny „dalších citlivých obchodních informací“ uvedených v bodě 238 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí.

369 Komise kromě toho v žalobní odpovědi vysvětlila, že odkaz na „další citlivé obchodní informace“ je jedním z příkladů toho, jakým způsobem účastníci kartelové dohody jednali ve vzájemné shodě ohledně budoucích cen a zvyšování cen brutto, jakož i o načasování zavádění technologií a přenesení s nimi spojených nákladů, a že tento odkaz nerozšiřuje rozsah protiprávního jednání.

370 Z výše uvedeného vyplývá, že přezkum opodstatněnosti posouzení Komise týkajících se výměn „dalších citlivých obchodních informací“ se stává nadbytečným, ukáže-li se, že Komise dokáže prokázat existenci dalších koluzivních praktik uvedených v bodě 238 písm. a) a b) a v bodě 317 písm. a) a b) odůvodnění napadeného rozhodnutí a z těchto praktik vyplývající omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“. Tribunál v této otázce učinil závěr níže v bodě 394.

371 V tomto ohledu Tribunál rovněž zohledňuje okolnost, že závěry Komise týkající se výměn „dalších citlivých obchodních informací“ nemají dopad na dobu trvání a závažnost protiprávního jednání, a v důsledku toho na výši pokuty, jelikož tyto jsou určovány koluzivními praktikami uvedenými v bodě 238 písm. a) a b) a v bodě 317 písm. a) a b) odůvodnění napadeného rozhodnutí.

3) K cíli výměn informací na německé úrovni

372 Žalobkyně tvrdí, že výměny informací na německé úrovni se týkaly především technických informací o výrobcích. Cílem účastníků byla informovanost o technickém pokroku v oblasti nákladních vozidel za účelem poskytování lepších služeb zákazníkům. Podle žalobkyň byli účastníky výměn informací na německé úrovni za společnost Scania DE školitelé prodeje, kteří se neúčastnili přijímání rozhodnutí společnosti Scania DE o cenách. Na podporu svých tvrzení žalobkyně předložily přísežná prohlášení zaměstnanců společnosti Scania DE, kteří se účastnili výměn informací na německé úrovni. Rovněž se dovolávaly odpovědi společnosti [důvěrné] na oznámení námitek.

373 Komise tvrdí, že argumenty žalobkyň jsou neopodstatněné.

374 Je třeba poznamenat, že obsah spisu nepodporuje tvrzení žalobkyň, podle kterého se výměny informací na německé úrovni týkaly hlavně technických otázek. Naproti tomu důkazy obsažené ve spise prokazují, že podstatná část těchto výměn se týkala informací o cenách, které na rozdíl od analýzy žalobkyň měly prospektivní povahu a nebyly veřejně dostupné. Protisoutěžní cíl výměn informací na německé úrovni prokazuje rovněž okolnost, že několik takových výměn proběhlo na základě žádostí o informace ze strany zaměstnanců různých výrobců ohledně budoucího zvyšování cen plánovaného konkurenty. V e-mailu ze dne 2. prosince 2004, zmíněném v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí, napsal K ze společnosti [důvěrné], ohledně „zvyšování cen v roce 2005“, „stejně jako každý rok si vedení přeje vědět, zda a kdy v příštím roce zvýšíte své ceny“ a upřesnil: „Z tohoto důvodu sdílejte, prosím, tuto informaci se všemi, abychom neztráceli čas formulováním individuálních žádostí“. V e-mailu ze dne 21. července 2009, zmíněném v bodě 180 odůvodnění napadeného rozhodnutí, L, zaměstnanec společnosti [důvěrné] uvedl, v odpovědi na e-mail I ze společnosti Scania DE, který se tázal na témata k diskusi pro schůzku soutěžitelů na německé úrovni plánovanou na 17. a 18. září 2009, „[] spontánní návrhy témat“ s upřesněním: „Euro VI? Víím – smíme mluvit a chceme mluvit o tomto tématu? – Jak můžeme všichni znovu zvýšit cenovou hladinu v tomto roce?“

375 Ve svých přísežných prohlášeních zaměstnanci Scania DE tvrdili, že se nepodíleli na procesu přijímání rozhodnutí o cenách v rámci této společnosti, ale tato prohlášení nepodporují tvrzení, podle kterého se výměny na německé úrovni týkaly hlavně technických informací, ani tvrzení, že si výše uvedení zaměstnanci svou účastí na uvedených výměnách chtěli zajistit informovanost o technickém vývoji.

376 Stejně tak tvrzení společnosti [důvěrné] uplatněné žalobkyněmi, podle kterého nepředstavovaly informace o cenách hlavní důvod účasti jejích zaměstnanců na výměnách informací na německé úrovni, a její tvrzení, že se tato společnost zajímala o sazebníky cen ostatních výrobců hlavně z toho důvodu, že byly jedinými dokumenty obsahujícími celkový přehled jednotlivých modelů a variant nákladních vozidel, nejsou pro Tribunál přesvědčivé. Jak Komise správně poznamenává, výše uvedená tvrzení společnosti [důvěrné] nevysvětlují důvod, proč bylo pro účely získání seznamu jednotlivých modelů a variant nákladních vozidel nezbytné rovněž vyměňovat si informace o budoucím zvyšování cen. Ze spisu ostatně vyplývá, že tento výrobce během

správního řízení (ve svých odpovědích na žádost Komise o informace) jasně uvedl, že výměny informací na německé úrovni se týkaly rovněž informací o plánovaném zvyšování cenových sazebníků a tyto výměny měly systematickou a pravidelnou povahu.

- 377 Z výše uvedeného vyplývá, že tvrzení žalobkyň uvedená výše v bodě 372 Tribunál nepřesvědčila. Naproti tomu spis prokazuje opodstatněnost závěru Komise uvedeného v bodě 307 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého výměny informací o zvyšování cen brutto nákladních vozidel překračovaly rámec výměny informací veřejně dostupných, a jejich cílem bylo zvýšit transparentnost mezi účastníky, a v důsledku toho omezit nejistotu spojenou s běžným fungováním trhu.
- 378 Kromě toho i za předpokladu, že by výměny informací na německé úrovni sledovaly takové legitimní cíle, jakých se dovolávají žalobkyně, které koexistovaly s prokázaným cílem protisoutěžním, nezpochybňuje tato okolnost závěr Komise o existenci omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že koluzivní chování lze považovat za chování s omezujícím cílem i tehdy, když omezení hospodářské soutěže není jeho jediným účelem, ale sleduje také jiné legitimní cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. listopadu 2008, Beef Industry Development Society a Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, bod 21 a citovaná judikatura).
- 379 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odmítnout argumentaci žalobkyň týkající se cíle výměny informací na německé úrovni.

4) Ke kontextu výměny informací na německé úrovni

- 380 Žalobkyně tvrdí, že analýza hospodářského a právního kontextu, zejména povahy a struktury trhu s nákladními vozidly, jakož i podmínek jeho fungování, zpochybňuje, že se jedná o protiprávní jednání „z hlediska účelu“, jak toto jednání posoudila Komise.
- 381 Žalobkyně vysvětlují, že nákladní vozidla jsou vyráběna a uváděna na trh ve velkém počtu forem a variant v závislosti na potřebách zákazníků a že jejich konečná cena závisí na jejich vlastnostech a zvládnostech vnitrostátního trhu, na kterém jsou prodávány. Žalobkyně rovněž poznamenávají, že kupující nákladních vozidel jsou podnikateli, kteří disponují významnou vyjednávací silou.
- 382 Žalobkyně tak dospívají k závěru, že vzhledem ke složitosti nákladních vozidel a velkému množství faktorů ovlivňujících konečnou cenu účtovanou zákazníkovi, která se stává cenou individualizovanou, nemají ceny brutto a sazebníky cen brutto vyměňované mezi soutěžiteli informativní hodnotu ve vztahu k parametrům hospodářské soutěže (tedy ve vztahu k cenám, které mají být účtovány nebo skutečně uplatňovány při transakcích na trhu) a že Komise dostatečně nezohlednila tento kontext při určování povahy výměn informací.
- 383 Žalobkyně rovněž tvrdí, že společnost Scania používá mechanismus stanovení cen, který je komplexní a v němž jsou rozhodnutí o stanovení cen přijímána na několika na sobě nezávislých obchodních stupních a na základě svobodného vyjednávání mezi ústředím společnosti Scania, vnitrostátními distributory, místními koncesionáři a konečnými zákazníky. Změny cen v průběhu dodavatelského řetězce, vyvolané nezávislou povahou vyjednávání na všech úrovních, tedy vytváří předěl mezi cenami na úrovni výrobní závod-distributoři a cenami na úrovni distributoři-koncesionáři a skutečnou cenou transakce uplatněnou nezávislými koncesionáři ve vztahu ke konečným zákazníkům. Na podporu své argumentace se žalobkyně odvolávají na ekonomickou zprávu ze dne 9. prosince 2017, která podle nich prokazuje, pokud jde o společnost

Scania, velký rozdíl mezi cenami brutto na úrovni distributoři-koncesionáři a cenami odpovídajících transakcí, jakož i neexistenci společného trendu sazebníků cen brutto a skutečných cen transakcí. Z toho podle žalobkyň vyplývá, že soutěžitel nemohl na základě změny v sazebníku cen brutto vyvodit, jaký bude přibližný rozdíl ve skutečné ceně transakce.

- 384 Zprv je třeba připomenout, že Komise v bodech 22 až 40 odůvodnění napadeného rozhodnutí představila strukturu trhu nákladních vozidel a mechanismus stanovení cen v odvětví nákladních vozidel (viz výše body 19 až 22).
- 385 Je třeba rovněž připomenout, že v bodech 51 a 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zkoumá dopad zvyšování cen na evropské úrovni na ceny na vnitrostátní úrovni (viz výše body 32 a 33). V tomto ohledu Komise poznamenává, že vnitrostátní distributoři výrobců, jako je společnost Scania DE, nejsou při stanovování cen brutto a sazebníků cen brutto nezávislí a že všechny ceny uplatňované v každé fázi distribučního řetězce až ke konečnému spotřebiteli vyplývají z celoevropských sazebníků cen brutto stanovených na úrovni ústředí (bod 51 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 386 Z toho podle Komise vyplývá, že zvýšení cen v celoevropském sazebníku cen brutto, o němž bylo rozhodnuto na úrovni ústředí, určuje pohyb ceny netto pro distributora, tedy ceny, kterou distributor platí ústředí za nákup nákladního vozidla. Komise má za to, že zvýšení uvedených cen brutto ústředím v důsledku toho rovněž ovlivňuje výši ceny brutto u distributora, a sice ceny, kterou koncesionář platí distributorovi, ačkoli cena určená konečnému spotřebiteli není nutně změněna ve stejném poměru nebo není změněna vůbec (bod 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 387 Komise tedy při zohlednění tohoto skutkového kontextu v rámci posouzení protisoutěžní povahy výměn informací o budoucím zvyšování cen brutto v bodě 284 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesňuje, že z důvodu zvýšené transparentnosti trhu s nákladními vozidly a jeho velké koncentrace byla jedinou nejistotou, které účastníci čelily, otázka, zda dozná oficiální cenová politika jejich konkurentů změn, a pokud ano, z jakého důvodu a k jakému datu. Komise konstatuje, že aby tuto nejistotu odstranily, zavedly společnost Scania a strany narovnané strukturovanou a systematickou výměnu strategických informací o budoucím cenovém vývoji. Podle Komise představovalo budoucí zvyšování cen brutto faktor stanovení cen používaný na celoevropské sazebníky cen brutto (které měli k dispozici všichni účastníci s výjimkou společnosti [důvěrné]), přičemž z těchto sazebníků vycházely všechny ceny uplatňované na vnitrostátní úrovni, včetně cen konečných transakcí (bod 284 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 388 Komise rovněž upřesňuje, že okolnost, podle které na základě výměny informací nebylo možné přesně vypočítat konečné ceny nákladních vozidel prodaných spotřebitelům, není relevantní. Výměna informací odhalujících tendenci budoucího pohybu cen brutto podle Komise umožnila soutěžitelům předvídat načasování a způsob vývoje cen v Evropě. Kromě toho výměna podrobných sazebníků cen brutto podle Komise umožňovala výrobcům přibližně odvodit aktuální nebo budoucí ceny netto na základě kombinace různých druhů informací, které získali (bod 285 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 389 Zadruhé je třeba připomenout, že Komise v bodech 41 až 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí popisuje mechanismus stanovování cen v rámci společnosti Scania a subjekty, které se na něm podílejí (viz výše body 23 až 31).

- 390 Z výše uvedených bodů 384 až 389 vyplývá, že aby dospěla k závěru o jejich protisoutěžní povaze „z hlediska účelu“, Komise dostatečně zohlednila kontext výměn informací, kterých se společnost Scania účastnila, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně. Komise zejména zohlednila charakteristiky trhu s nákladními vozidly a mechanismus stanovování jejich cen, aby dospěla k závěru, že výměny prospektivních informací prováděné zejména na německé úrovni měly protisoutěžní povahu „z hlediska účelu“.
- 391 Zatřetí, pokud jde o argumentaci žalobkyň uvedenou výše v bodě 383, je třeba zaprvé připomenout, že podle judikatury může mít jednání ve vzájemné shodě protisoutěžní účel, i když nemá přímou souvislost se spotřebitelskými cenami (viz výše body 319 až 321). V důsledku toho neexistence dopadu, který by mohlo mít zvýšení cen brutto, o němž bylo rozhodnuto v jakékoli fázi distribučního řetězce společnosti Scania, na cenu zaplacenou konečným spotřebitelem nestačí ke zpochybnění závěru Komise, podle kterého výměna informací o budoucích změnách cen brutto provedená zejména na německé úrovni představovala omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“, a to z důvodu užitečnosti vyměňovaných informací pro vymezení cenové strategie soutěžitelů.
- 392 Zadruhé argumentace žalobkyň uvedená výše v bodě 383 neprokazuje neexistenci strategického charakteru informací o budoucích změnách cen brutto poskytnutých zaměstnanci společnosti Scania DE při výměnách na německé úrovni. Jak totiž vyplývá z popisu mechanismu stanovování cen ve společnosti Scania (viz zejména body 26, 27 a 31 výše), ceny brutto uplatňované společností Scania DE, na které se uplatní slevy, představují základ prodejní ceny nákladních vozidel pro koncesionáře na německém trhu. Z toho vyplývá, že výše uvedené budoucí změny cen brutto představují prvek, který ovlivňuje cenu převozu nákladního vozidla společností Scania DE k německým koncesionářům a že výměny informací týkající se těchto změn tak mají strategickou povahu.
- 393 Začtvrté a na obecnější úrovni je strategický charakter informací o budoucích změnách cen brutto vyměňovaných na německé úrovni prokazován rovněž četností, pravidelností a systematičností výměn, jakož i nezpochybněnou skutečností uvedenou v bodě 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v případě většiny výrobců byly tyto informace často předávány jejich příslušným ústředím a byly zohledňovány v rámci určování jejich cenových strategií.
- 394 Na základě předcházejících úvah je třeba odmítnout argumentaci žalobkyň týkající se kontextu výměn informací na německé úrovni. Je rovněž třeba učinit závěr, že kvalifikace provedená Komisí, podle které výměny informací na německé úrovni představují omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“, není stížena vadou. Pátý žalobní důvod proto musí být zamítnut.

e) K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž Komise měla za to, že zeměpisný rozsah protiprávního jednání na německé úrovni zahrnuje celé území EHP

- 395 Žalobkyně zpochybňují konstatování Komise v bodě 386 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého zeměpisný rozsah protiprávního jednání zahrnoval celé území EHP po celou dobu jeho trvání, a pokrýval tak chování soutěžitelů na německé úrovni.
- 396 Je třeba připomenout, že Komise v projednávaném případě dospěla k závěru o tom, že od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011 docházelo k jedinému a trvajícím protiprávnímu jednání porušujícím článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o EHP.

- 397 Co se týče zeměpisného rozsahu protiprávního jednání, Komise měla za to, že toto jednání zahrnovalo celé území EHP po celé období od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011 (bod 386 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 398 Úvahy Komise, na nichž byl založen závěr uvedený v bodě 386 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jsou v bodech 388 a 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí popsány následovně:
- „(388) Společnost Scania a strany narovnáni mají k dispozici ceny brutto použitelné na evropské úrovni a sazebníky cen brutto. Důkazy prokazují, že před a po zavedení sazebníků cen na evropské nebo celosvětové úrovni vedli soutěžitelé protisoutěžní diskuse, které se týkaly území EHP, a domlouvali se na zvyšování cen brutto, aby sladili ceny středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP. Důkazy prokazují, že před zavedením evropských sazebníků cen brutto se diskuse netýkaly pouze konkrétních zemí, ale [že] měly výslovně evropský dosah (viz body 103 a 104 odůvodnění). Po zavedení evropských sazebníků cen brutto použitelných na celém území EHP mohli soutěžitelé předvídat evropskou cenovou strategii díky výměně informací o zvyšování cen brutto v Německu (viz bod 175 odůvodnění), jelikož toto zvyšování odráželo zvyšování cen brutto uplatňované ústředními na jejich příslušné evropské sazebníky cen brutto.
- (389) Kromě toho se dohodly nebo koordinovaly načasování a přenesení nákladů na zavádění emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla uložených normami Euro 3 až [Euro] 6, které platily na celém území EHP. Výměny informací o datech zavádění nových technologických norem (například normy Euro 3) a o souvisejícím zvyšování cen nebyly omezeny na určité země, ale pokrývaly celý EHP (viz bod 100 a 103 odůvodnění).“
- 399 Je třeba rovněž připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že výměny informací mezi soutěžiteli na úrovni řídicích orgánů ustaly v září 2004 a že po tomto datu výměny informací mezi soutěžiteli pokračovaly na německé úrovni [bod 327 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí].
- 400 Mezi osobami, jimž bylo určeno napadené rozhodnutí, byla společnost Scania DE, přičemž Komise měla za to, že tento subjekt byl přímo odpovědný za výměny protisoutěžních informací v období od 20. ledna 2004 do 18. ledna 2011 [bod 410 písm. d) odůvodnění napadeného rozhodnutí].
- 401 Na podporu svého tvrzení, podle kterého rozsah výměny informací mezi soutěžiteli na německé úrovni nepřekračoval německé území, žalobkyně předkládají v podstatě dvě skupiny argumentů.
- 402 Žalobkyně na jedné straně tvrdí, že informace získané společností Scania DE od jejích konkurentů neměly význam mimo německý trh. Kromě toho společnost Scania DE podle žalobkyň nikdy nepředpokládala, že tyto informace takový význam měly a že mohly snížit nejistotu ohledně evropské cenové strategie jejích konkurentů.
- 403 Na druhé straně žalobkyně tvrdí, že společnost Scania DE neposkytla svým konkurentům informace, které by měly význam mimo německý trh a snížily by tak jejich nejistotu ohledně cenové strategie společnosti Scania mimo Německo. Kromě toho společnost Scania DE nepůsobila na své konkurenty „dojmem“, že poskytuje informace s významem pro celý EHP.
- 404 Tyto dvě skupiny argumentů jsou přezkoumány níže.

1) K zeměpisnému rozsahu informací získaných společností Scania DE

- 405 Ze spisu zaprvé vyplývá, že výrobci nákladních vozidel začali postupně uplatňovat evropské sazebníky cen brutto od roku 2000 a že v roce 2006 takovými sazebníky disponovala většina výrobců, konkrétně [důvěrné], [důvěrné], [důvěrné], [důvěrné] a [důvěrné]. Tribunál dospěl k závěru, že to byl rovněž případ společnosti Scania, jak bude vysvětleno níže v bodech 426 až 428. Pouze společnost [důvěrné] neměla evropský sazebník cen brutto.
- 406 Je třeba rovněž uvést, že pokud jde o ostatní účastníky, žalobkyně nezpochybňují konstatování Komise v bodech 51 a 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že evropské sazebníky cen brutto jsou stanovovány v ústředí výrobců a že zvyšování cen uvedených v těchto sazebnících ovlivňuje hladinu cen na úrovni distributorů a koncesionářů.
- 407 Zadruhé spis v projednávané věci obsahuje skutečnosti nasvědčující tomu, že soutěžitelé měli více či méně konkrétní povědomí o existenci takových sazebníků. Z interní prezentace společnosti [důvěrné] ze dne 30. března 2006, zmíněné v bodě 151 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak vyplývá, že tento výrobce disponoval informacemi o zvyšování cen soutěžitelů vycházejících z evropských sazebníků cen brutto společností [důvěrné], [důvěrné], Scania a [důvěrné], z italského sazebníku cen společností [důvěrné] a z německého sazebníku cen společností [důvěrné]. Jak vyplývá z bodu 160 odůvodnění napadeného rozhodnutí, taktéž podle šetření vedeného zaměstnanci konkurentů usazených ve Španělsku ohledně „cenové struktury“, jejíž výsledky byly uvedeny v tabulce, měly společnosti [důvěrné], [důvěrné], [důvěrné], [důvěrné] a [důvěrné] „společné ceny“ v Unii, zatímco společnosti [důvěrné] a Scania takové ceny neměly. Tabulka s výsledky průzkumu byla předána zaměstnancům soutěžitelů usazených ve Španělsku, mezi nimiž byli zaměstnanci společnosti Scania Espagne.
- 408 Co se týče interní prezentace společnosti [důvěrné] z dubna 2008, které se žalobkyně dovolávají a která mohla naznačovat, že se tento podnik v roce 2008 nedomníval, že jeho konkurenti používají evropské sazebníky cen brutto, Tribunál ji v rámci celkového posouzení důkazů, které provádí, nepovažuje za určující. Tento podnik ostatně v roce 2010 v rámci své žádosti o ochranu před pokutami tvrdil, že disponuje evropským sazebníkem cen brutto a že „tak tomu může být i u jeho konkurentů“, čímž Komisi naznačil, že zeměpisný rozsah výměn informací může mít evropské měřítko.
- 409 Zatřetí někteří výrobci disponující evropskými sazebníky cen brutto ([důvěrné]) během správního řízení upřesnili, že zvýšení cen, která oznámili na německé úrovni, byla v podstatě zvýšeními uplatněnými na uvedené evropské sazebníky, jelikož tyto sazebníky nahradily sazebníky vnitrostátní. Tribunál v tomto ohledu odkazuje na odpovědi společností [důvěrné], [důvěrné] a [důvěrné] na žádost Komise o informace ze dne 27. listopadu 2012 přiložené k žalobní odpovědi, a na odpověď společnosti [důvěrné] na žádost Komise o informace ze dne 19. září 2013, kterou tato předložila v návaznosti na organizační procesní opatření přijaté Tribunálem (viz výše bod 75). Z těchto důkazů vyplývá, že rozsah protisoutěžních informací poskytnutých přinejmenším některými z konkurentů společnosti Scania při výměnách na německé úrovni, kterých se zaměstnanci společnosti Scania DE nesporně účastnili, překračoval německý trh.
- 410 Začtvrté, jak je uvedeno v bodě 327 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze spisu vyplývá, že zaměstnanci výrobců podílející se na výměně informací na německé úrovni několikrát sdělili tyto informace ústředí, což představuje dodatečnou skutečnost prokazující, že rozsah těchto výměn překročil německý trh (viz bod 213 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který odkazuje na příklady, kdy byly informace vyměněné na německé úrovni sděleny ústředí). V tomto ohledu je

třeba odkázat zejména na obsah bodu 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který nejenže prokazuje, že informace vyměněné na německé úrovni byly sděleny ústředí společnosti [důvěrné], ale rovněž podporuje tezi Komise uvedenou v bodě 388 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které informace vyměněné na německé úrovni, týkající se zvyšování cen brutto, napomáhaly výrobcům porozumět cenové strategii jejich konkurentů na evropské úrovni. Podle listinného důkazu obsaženého v bodě 175 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak manažer na úrovni ústředí společnosti [důvěrné] napsal svým kolegům ohledně informace vyměněné na německé úrovni: „Tímto bych s Vámi chtěl sdílet nástin německého trhu týkající se výrobních lhůt a zvyšování sazebníků našich konkurentů [...] Přinejmenším cenová strategie se do značné míry shoduje s globálním evropským přístupem konkurentů.“

- 411 Stejně tak skutečnost prokázaná v rámci přezkumu třetího žalobního důvodu, a sice že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí věděli o výměnách informací o cenách na německé úrovni (viz výše body 221 až 229), podporuje tezi Komise ohledně zeměpisného rozsahu výměn na německé úrovni.
- 412 Zapáté ze spisu vyplývá, jak uvádí Komise v bodě 327 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí, že s ohledem na skutečnost, že německé dceřiné společnosti účastníků nevyrábějí nákladní vozidla a nebyly pověřeny vývojem technologií, jelikož tato odpovědnost byla výlučnou pravomocí ústředí, bylo možné mít za to, že informace vyměňované na německé úrovni o načasování a dodatečných nákladech na zajištění souladu s normami Euro 5 a Euro 6 pocházely z ústředí a týkaly se celého EHP.
- 413 Tvrzení uvedené výše v bodě 412 dokládá listinný důkaz předložený v bodě 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který se týká společnosti Scania. V e-mailu ze dne 26. července 2005 poskytl I, zaměstnanec společnosti Scania DE účastníci se výměn informací na německé úrovni, zaměstnanci E z ústředí společnosti [důvěrné], informace o datu, kdy společnost Scania představí celou svoji řadu motorů odpovídajících normě Euro 4, a o zavedení modelů nákladních vozidel odpovídajících normě Euro 5, přičemž upřesnil, že bude obeznámen s konkrétními daty a cenami „po dovolených [zaměstnanců] závodu v Södertälje [Švédsko]“. Vzhledem k tomu, že Södertälje je město, kde má společnost Scania ústředí, umožňuje toto upřesnění poskytnuté zaměstnancem společnosti Scania DE zaměstnanci společnosti [důvěrné] dovodit, že informace, na které zaměstnanec společnosti Scania DE odkazoval, pocházely z ústředí, a jejich rozsah tedy překračoval německý trh. Listinný důkaz předložený v bodě 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž prokazuje vliv ústředí společnosti Scania na stanovování cen uplatňovaných na německém trhu, což je problematika, která je řešena níže v bodech 422 až 438.
- 414 S ohledem na všechny úvahy uvedené výše v bodech 405 až 413 je třeba konstatovat, že rozsah informací získaných společností Scania DE při výměnách uskutečňovaných na německé úrovni překračoval německý trh.
- 415 V tomto ohledu tvrzení žalobkyň o tom, že zaměstnanci společnosti Scania DE podílející se na výměnách informací na německé úrovni nikdy nepředpokládali, že se informace získané od zástupců dceřiných společností jiných výrobců nákladních vozidel vztahovaly k evropským cenám nebo že mohly omezit nejistotu ohledně evropské cenové strategie jiných výrobců, Tribunál nepřesvědčilo.
- 416 Zaprvé je třeba připomenout, že spis v projednávané věci obsahuje skutečnosti nasvědčující tomu, že používání evropských sazebníků cen brutto většinou výrobců nebylo tajemstvím (viz výše bod 407). V důsledku toho je rozhodně možné předpokládat, že zaměstnanci společnosti Scania

DE a ústředí ve Švédsku věděli o existenci těchto sazebníků, a mohli tedy vyvodit cenovou strategii svých konkurentů na základě informací získaných na německé úrovni, například na základě informací o zvyšování cen brutto, které bylo uplatňováno na evropské cenové sazebníky konkurentů (viz výše bod 409).

- 417 Zadruhé Tribunál nepřesvědčilo tvrzení žalobkyň, podle kterého společnost Scania DE na rozdíl od ostatních účastníků výměn informací na německé úrovni nikdy nepředala svému ústředí informace získané na německé úrovni. Spis jistě neobsahuje důkaz o tom, že k takovému předání skutečně došlo. Z listinného důkazu uvedeného v bodě 166 odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že I. ze společnosti de Scania DE, organizátor a účastník schůzky na německé úrovni, která se konala v Koblenz (Německo) ve dnech 12. a 13. května 2008, předal svým kolegům ze společnosti Scania DE informace o zvyšování cen vyměněné na této schůzce, přičemž upřesnil, že tyto informace „dosud“ nebyly zaslány ústředí ve Švédsku. Použití výrazu „dosud“ naznačuje, že záměrem výše uvedeného zaměstnance společnosti Scania DE bylo sdělit informaci ústředí a toto informování ústředí nemělo výjimečnou povahu.
- 418 V každém případě ve světle skutečnosti, že spis obsahuje prvky prokazující, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí společnosti Scania věděli o výměně protisoutěžních cenových informací na německé úrovni (viz výše bod 228) a že schůzky na obou úrovních se často konaly ve stejnou dobu a na stejném místě, je neexistence přímého důkazu o tom, že zaměstnanci společnosti Scania DE předali ústředí společnosti Scania informace vyměněné na německé úrovni, nerozhodná. S ohledem na obě výše uvedené skutečnosti lze totiž dovodit, že ústředí společnosti Scania bylo s obsahem těchto informací obeznámeno.
- 419 Zatřetí je třeba poznamenat, že zaměstnanci ústředí některých výrobců se rovněž podíleli na výměnách informací na německé úrovni. U společnosti [důvěrné] se tak dělo často. Kromě toho v e-mailu ze dne 11. listopadu 2004, uvedeném v bodě 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zasláném C z ústředí společnosti [důvěrné] a adresovaném zaměstnancům konkurentů spadajícím jak pod ústředí, tak pod německou úroveň, mezi nimiž byli A z ústředí společnosti Scania a B ze společnosti Scania DE, představil C dva nové zaměstnance z ústředí společnosti [důvěrné], kteří měli být odpovědní za centrální stanovování cen v rámci tohoto výrobce. Tyto skutečnosti spočívající v účasti zaměstnanců spadajících pod ústředí na výměnách probíhajících na německé úrovni představují nepřímý důkaz skutečnosti, že zaměstnanci společnosti Scania DE nemohli nevědět, že informace vyměněné na německé úrovni měly význam pro cenovou strategii soutěžitelů na evropské úrovni.
- 420 Začtvrté, přísežná prohlášení zaměstnanců společnosti Scania DE podílejících se na výměně informací na německé úrovni, která podporují tvrzení uvedené výše v bodě 415, nejsou s ohledem na výše uvedené důkazy pro Tribunál přesvědčivá. Ostatně z důvodů uvedených výše v bodě 281 mají tato prohlášení, předložená po ukončení protiprávního jednání a za konkrétním účelem podpořit postavení společnosti Scania, omezenou důkazní hodnotu.
- 421 Na základě předcházejících úvah posouzených v jejich souhrnu (viz výše bod 198) je třeba dospět k závěru, že společnost Scania DE prostřednictvím účasti svých zaměstnanců na výměně informací na německé úrovni získávala informace s rozsahem překračujícím německý trh. Na základě tohoto zjištění musí být tento žalobní důvod zamítnut, a to nezávisle na otázce, zda společnost Scania DE rovněž poskytovala informace, jejichž rozsah překračoval německý trh (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 12. července 2001, Tate & Lyle a další v. Komise, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, EU:T:2001:185, bod 58). Tribunál však považuje za vhodné přezkoumat poslední uvedenou otázku za účelem posouzení závažnosti porušení čl. 101 odst. 1

SFEU, kterého se dopustila společnost Scania, a případně stanovení výše pokuty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, bod 45 a citovaná judikatura).

2) *K zeměpisnému rozsahu informací poskytnutých společností Scania DE*

- 422 Je třeba připomenout, že Komise měla v bodě 388 odůvodnění napadeného rozhodnutí za to, že po zavedení evropských sazebníků cen brutto byli výrobci nákladních vozidel schopni zjistit evropskou cenovou strategii svých konkurentů tím, že si vyměňovali informace týkající se zvyšování cen brutto uplatňovaného na německý trh, jelikož toto zvyšování odráželo zvyšování cen uplatňované ústředími výrobců na jejich evropské sazebníky cen brutto.
- 423 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že informace o sazebnících cen brutto poskytované při výměnách na německé úrovni neodrážely ceny společnosti Scania v evropském měřítku, a tudíž nepřispívaly ke snížení nejistoty konkurentů společnosti Scania, co se týče její cenové strategie mimo Německo.
- 424 Žalobkyně v tomto ohledu upřesňují, že úvaha, podle které FGPL představuje sazebník cen brutto na úrovni EHP a slouží jako základ pro vyjednávání probíhající v rámci procesu stanovení cen, není správná. Na podporu svého tvrzení se žalobkyně dovolávají ekonomické zprávy ze dne 9. prosince 2017, která údajně prokazuje, že neexistuje žádná souvislost mezi FGPL a cenou brutto uplatňovanou mezi distributory a koncesionáři v Německu. Žalobkyně vysvětlují, že FGPL představuje interní referenční nástroj, který ústředí společnosti Scania využívá ke sledování obecné cenové hladiny různých součástí nákladního vozidla ve výrobním procesu společnosti Scania. Navzdory svému názvu nepředstavuje FGPL „cenový sazebník“, protože nestanoví převodní cenu dílů na jakékoli úrovni distribuční sítě. Žalobkyně upřesňují, že vyjednávání vedená mezi distributory a ústředím jako rovnocennými subjekty se uskutečňují na základě sazebníků cen netto uplatňovaných mezi výrobním závodem a distributory, které existují pro každou zemi zvlášť, a že právě o těchto sazebnících se vyjednává pokaždé, když podmínky trhu odůvodňují zvýšení nebo snížení cen. Na podporu své argumentace týkající se povahy FGPL žalobkyně předložily přísežná prohlášení zaměstnanců ústředí společností Scania a Scania DE. Na podporu svého tvrzení týkajícího se skutečnosti, že vyjednávání mezi distributory společnosti Scania a ústředím jsou vyjednáváními rovnocenných subjektů a že jsou ekvivalentem vyjednávání mezi stranami v postavení nezávislých obchodních partnerů a konkurenčních hospodářských středisek zisku, se žalobkyně dovolávají interní zprávy společnosti Scania vypracované v roce 2010 a nazvané „Masterfile společnosti Scania o převodních cenách“.
- 425 Argumentace žalobkyň uvedená výše v bodě 424 odhaluje rozdíl mezi popisem systému stanovování cen společnosti Scania, který byl poskytnut v rámci odpovědi na žádosti o informace zaslané Komisí během správního řízení, a popisem tohoto systému, který byl poskytnut v odpovědi na oznámení námitek a před Tribunálem.
- 426 Popis systému stanovování cen společnosti Scania obsažený v napadeném rozhodnutí (viz výše body 23 až 31) vycházel z informací poskytnutých společností Scania v rámci odpovědí, zejména ze dne 16. dubna a 5. července 2012, na žádosti o informace zaslané Komisí. Schéma uvedené v bodě 50 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz výše bod 31), které ukazuje vliv FGPL na ceny uplatňované v různých fázích distribučního řetězce, bylo rovněž předloženo společností Scania v rámci výše uvedených odpovědí. Stejně tak v rámci odpovědi ze dne 5. července 2012 popsala společnost Scania zejména úlohu výboru pro ceny a výkonného ředitele prodeje [*důvěrné*].

- 427 Naproti tomu argumentace uvedená výše v bodě 424 odráží stanovisko společnosti Scania předložené *in tempore suspecto*, a sice v její odpovědi na oznámení námitek a před Tribunálem.
- 428 Za těchto okolností má Tribunál stejně jako Komise za to, že vyšší důkazní síla musí být přiznána odpovědím žalobkyň na žádosti o informace zaslané Komisí na základě čl. 18 odst. 2 nařízení č. 1/2003 nežli vysvětlením poskytnutým žalobkyněmi později v odpověď na oznámení námitek. Podle čl. 23 odst. 1 nařízení č. 1/2003 mohou být podnikům, které v odpověď na žádost o informace podle čl. 18 odst. 2 tohoto nařízení poskytnou nesprávné nebo zavádějící informace, uloženy pokuty až do výše 1 % jejich celkového ročního obrátu.
- 429 Kromě toho je třeba poznamenat, že žalobkyně nepředložily žádný dokument potvrzující jejich argumentaci ohledně povahy FGPL. Jak Komise uvádí v bodě 299 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí, od společnosti Scania je možno oprávněně očekávat, že bude schopna poskytnout dokumentaci potvrzující její analýzu FGPL. Společnost Scania tak neučinila a omezila se na předložení přísěžných prohlášení některých svých zaměstnanců, která mají omezenou důkazní sílu a Tribunál nepřesvědčila (viz výše bod 420).
- 430 Co se týče odkazu žalobkyň na ekonomickou zprávu ze dne 9. prosince 2017 prokazující neexistenci korelace mezi FGPL a cenami brutto mezi distributory a koncesionáři v Německu (viz výše bod 424), uvedená zpráva konstatuje, že konkrétní změny ve FGPL nejsou doprovázeny totožnými změnami v ceně brutto mezi distributory a koncesionáři uplatňované v Německu. Je přitom třeba poznamenat, že analýza Komise v napadeném rozhodnutí se na takové korelaci nezakládá, jelikož Komise nijak netvrdila, že zvýšení cen ve FGPL vedlo k totožnému zvýšení ceny brutto na úrovni mezi distributory a koncesionáři v Německu. V napadeném rozhodnutí Komise konstatovala, že zvýšení cen obsažené ve FGPL ovlivnilo cenu netto pro distributora (tedy cenu, kterou distributor platí ústředí) a cenu brutto u distributora (a sice cenu, kterou koncesionář platí distributorovi), ačkoli cena určená konečnému spotřebiteli nebyla nutně změněna ve stejném poměru nebo nebyla změněna vůbec (bod 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Ukazuje se tak, že napadené rozhodnutí nevychází z korelace uvedené v ekonomické zprávě ze dne 9. prosince 2017.
- 431 Z výše uvedených bodů 423 až 430 vyplývá, že teze Komise, podle které FGPL představuje evropský sazebník cen brutto, který ovlivňuje stanovování cen nákladních vozidel na úrovni vnitrostátních distributorů (a tedy na úrovni Scania DE), je právně dostačujícím způsobem prokázána.
- 432 Obecně řečeno, důkazy obsažené ve spise prokazují, že vnitrostátní distributoři společnosti Scania (a tedy společnost Scania DE) nejsou při určování své cenové politiky vůči koncesionářům nezávislí na ústředí.
- 433 V tomto ohledu je zaprvé třeba zohlednit skutečnost, že FGPL je vytvářen na úrovni ústředí. Ze schématu uvedeného výše v bodě 31 vyplývá, že FGPL představuje důležitou součást stanovování cen, jelikož všechny ceny uplatňované v navazujících fázích distribučního řetězce společnosti Scania vyplývají z tohoto FGPL a ze slev a ziskových rozpětí, kterých využívají jednotlivé subjekty.
- 434 Zadruhé je třeba zohlednit skutečnost, že distributoři společnosti Scania tvořili ve velké většině dceřiné společnosti ovládané ze 100 % ústředím (viz výše bod 20), což byl ostatně i případ společnosti Scania DE. S ohledem na tuto okolnost žalobkyně nepřesvědčily Tribunál svým

tvrzením, podle kterého cenová vyjednávání mezi uvedenými distributory a ústředím představovala vyjednávání mezi stranami v postavení nezávislých obchodních partnerů a konkurenčních hospodářských středisek.

- 435 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že důkazy předložené v bodech 249 a 250 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které spočívají v interních dokumentech výboru pro ceny (viz výše bod 24), prokazují, že tento orgán (spadající pod ústředí společnosti Scania) měl silné postavení, pokud jde o určení úrovně slev uplatňovaných na vnitrostátní distributory. Žalobkyně se na základě přísežného prohlášení člena výboru pro ceny omezují na tvrzení, že výše uvedené interní dokumenty se týkaly výjimečné události, a sice zavedení nového, pro společnost Scania vysoce strategického motoru, a neodrážely obvyklou situaci. Toto přísežné prohlášení přitom nemá důkazní hodnotu dostačující k tomu, aby mohlo zpochybnit důkazní hodnotu a jasný obsah důkazů předložených v bodech 249 a 250 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a Tribunál nepřesvědčilo.
- 436 Mimoto, co se týče odkazu společnosti Scania na její „Masterfile o převodních cenách“ z roku 2010 (viz výše bod 424), je třeba poznamenat, že cílem tohoto dokumentu je prokázat, že společnost Scania dodržuje zásadu obvyklých tržních podmínek (arm's length principle) při stanovování převodních cen uvnitř skupiny (například při stanovování cen netto pro distributory) v případě daňové kontroly. Podobně jako Komise (viz bod 296 odůvodnění napadeného rozhodnutí) má však Tribunál za to, že skutečnost, že ústředí společnosti Scania uplatňuje převodní ceny respektující zásadu obvyklých tržních podmínek, neproazuje nezávislost distributorů společnosti Scania při vyjednávání o cenách, ale spíše proazuje, že jsou tyto převodní ceny stanovovány na takové úrovni, aby nebyly napadeny příslušnými daňovými orgány.
- 437 Zatřetí okolnost, že společnost Scania DE není při určování své cenové politiky nezávislá, je dokládána listinným důkazem uvedeným v bodě 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz výše bod 413). Dokládají ji rovněž listinné důkazy uvedené v bodech 134 a 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odhalují konsistentnost informací o zvyšování cen brutto poskytnutých konkurentům jednak zaměstnanci společnosti Scania DE, a jednak zaměstnanci společnosti Scania na úrovni řídicích orgánů. Z listinného důkazu uvedeného v bodě 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že na schůzce konané ve dnech 3. a 4. května 2004 na německé úrovni informoval zaměstnanec společnosti Scania DE konkurenty o skutečnosti, že ceny nové série [důvěrné] nákladních vozidel budou v průměru o 6 % vyšší než ceny stávající série [důvěrné]. Z listinného důkazu uvedeného v bodě 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že zástupce společnosti Scania, který se účastnil schůzky konané ve dnech 27. a 28. května 2004 na úrovni řídicích orgánů, informoval konkurenty, že ceny série [důvěrné] nákladních vozidel budou o 5 až 6 % vyšší než ceny série [důvěrné]. Tato konsistentnost informací poskytnutých při výměnách na obou úrovních výše uvedených koluzivních kontaktů je rovněž způsobila prokázat, že rozsah informací poskytovaných zaměstnanci společnosti Scania DE při výměnách na německé úrovni přesahoval německý trh.
- 438 S ohledem na roli ústředí společnosti Scania při určování cenové politiky společnosti Scania DE, jak byla prokázána výše v bodech 433 až 437, byla Komise oprávněna mít za to, že protisoutěžní informace o cenách poskytované zaměstnanci společnosti Scania DE konkurentům při výměnách na německé úrovni odrážely cenovou strategii stanovenou na úrovni ústředí společnosti Scania, a proto přesahovaly německý trh.
- 439 Tento závěr Tribunálu nezpochybňuje obsah ekonomických zpráv ze dne 20. září 2016 a 9. prosince 2017, kterých se žalobkyně dovolávají.

- 440 Obě výše uvedené ekonomické zprávy podle žalobkyň prokazují, že ceny brutto mezi distributory a koncesionáři společnosti Scania DE nejsou reprezentativní, pokud jde o ceny uplatňované v jiných evropských zemích, a z tohoto důvodu nemohou snížit nejistotu ohledně cenové strategie společnosti Scania v EHP. Je přitom třeba konstatovat, že pokud jde o společnost Scania, napadené rozhodnutí není založeno na tezi, podle které existuje jakákoliv souběžnost mezi cenami brutto na úrovni mezi distributory a koncesionáři uplatňovanými v různých evropských zemích, vzhledem k tomu, jak vyplývá ze schématu uvedeného výše v bodě 31, že cena brutto u vnitrostátního distributora je určována v závislosti na slevách uplatněných na FGPL a na jeho ziskovém rozpětí. Napadené rozhodnutí je založeno na úvaze, že každé zvýšení uplatněné na FGPL, o němž tedy bylo rozhodnuto ústředím, ovlivňuje na různých stupních (v závislosti na uplatňovaných slevách) cenu brutto vnitrostátního distributora (viz body 51 a 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 441 V každém případě má Tribunál na rozdíl od tvrzení žalobkyň za to, že spis právně dostačujícím způsobem prokazuje skutečnost, že nezávisle na skutečném zeměpisném rozsahu informací poskytnutých společností Scania DE vyvolala tato společnost u svých konkurentů dojem, že informace, které jim poskytovala, měly rozsah a význam překračující německý trh, čímž přispívala ke společným cílům sledovaným prostřednictvím výměny protisoutěžních informací na německé úrovni.
- 442 V tomto ohledu Tribunál odkazuje na výměnu informací uvedenou v bodě 148 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz výše bod 413). S ohledem na to, že zaměstnanec společnosti Scania DE naznačil ohledně informace o datech zavádění modelů nákladních vozidel a o cenách, kterou hodlal sdělit zaměstnanci společnosti [důvěrné], že tato pochází z ústředí společnosti Scania, lze totiž oprávněně dovodit, že uvedený zaměstnanec společnosti [důvěrné] vnímal tuto informaci jako informaci, jejíž význam překračoval německý trh. Je rovněž třeba odkázat na e-mail ze dne 28. října 2009 uvedený v bodě 185 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který prokazuje, že ústředí společnosti [důvěrné] obdrželo od společnosti Scania během výměn na německé úrovni informaci, podle níž bylo plánováno zvýšení cen o 3 % s účinností od 1. ledna 2010, přičemž toto zvýšení bylo spojeno s „faceliftem“ nákladních vozidel. Vzhledem k tomu, že zvýšení cen, které společnost Scania odhalila svému konkurentovi, bylo spojeno s náklady na výrobu nákladních vozidel a s ohledem na to, že společnost Scania DE nákladní vozidla nevyrábí, lze dovodit, že společnost [důvěrné] vnímala výše uvedenou informaci o zvýšení cen jako informaci s významem překračujícím německý trh.
- 443 Na základě všech předcházejících úvah musí být šestý žalobní důvod zamítnut.

f) K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž měla Komise za to, že zjištěné jednání představuje jediné a trvající protiprávní jednání a že žalobkyně jsou v tomto ohledu odpovědné

- 444 Je třeba připomenout, že Komise měla za to, že dohody nebo jednání ve vzájemné shodě mezi společností Scania a stranami narovnaní představovaly jediné a trvající protiprávní jednání v období od 17. ledna 1997 do 18. ledna 2011. Protiprávní jednání spočívalo podle Komise v koluzi týkající se cen a zvyšování cen brutto v EHP u středně těžkých a těžkých nákladních vozidel, jakož i v načasování a přenesení nákladů na zavedení emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla požadovaných normami Euro 3 až Euro 6 (bod 315 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

445 Komise měla konkrétně za to, že účastníci prostřednictvím protisoutěžních kontaktů sledovali společný plán s jediným protisoutěžním cílem a že společnost Scania věděla nebo měla vědět o obecné působnosti a základních rysech sítě koluzivních kontaktů a měla v úmyslu přispět ke kartelové dohodě svou činností, takže mohla být shledána odpovědnou za protiprávní jednání jako celek (body 316 a 350 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

446 Žalobkyně v podstatě zpochybňují, že v projednávaném případě existovalo jediné a trvalé protiprávní jednání a že jim lze za toto jednání jako celek přičítat odpovědnost.

1) K existenci jediného a trvalého protiprávního jednání v projednávané věci

i) Úvodní poznámky

447 Je třeba připomenout, že k prokázání existence jediného a trvalého protiprávního jednání musí Komise prokázat, že jednotlivé dotčené úkony spadají do „celkového plánu“, který má jediný cíl (viz výše bod 196).

448 Judikatura určila vícero kritérií relevantních pro posouzení, zda se jedná o jediné protiprávní jednání, a sice totožnost cílů dotčených praktik, totožnost dotčených výrobků a služeb, totožnost podniků, které se těchto praktik účastnily, a totožnost způsobů jejich provádění (viz rozsudek ze dne 17. května 2013, Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, T-147/09 a T-148/09, EU:T:2013:259, bod 60 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Siemens a další v. Komise, C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, nezveřejněn, EU:C:2013:866, bod 243). Skutečnostmi, které mohou být rovněž zohledněny pro účely tohoto přezkumu, jsou navíc totožnost zúčastněných fyzických osob jednajících na účet podniků a totožnost zeměpisné působnosti dotčených praktik (rozsudek ze dne 17. května 2013, Trelleborg Industrie a Trelleborg v. Komise, T-147/09 a T-148/09, EU:T:2013:259, bod 60).

449 Je rovněž třeba upřesnit, že pojem jediného cíle nelze vymezit obecným odkazem na narušení hospodářské soutěže na trhu dotčeném protiprávním jednáním, neboť ovlivnění hospodářské soutěže je, jako účel či důsledek, podstatným prvkem jakéhokoli chování spadajícího do působnosti čl. 101 odst. 1 SFEU. Existovalo by riziko, že taková definice pojmu jediného cíle částečně zbaví pojem jediného a trvalého protiprávního jednání jeho smyslu v rozsahu, v jakém by měla za následek, že několik chování týkajících se hospodářského odvětví zakázaných výše uvedeným ustanovením by muselo být systematicky kvalifikováno jako prvky naplňující znaky jediného protiprávního jednání (rozsudek ze dne 12. prosince 2007, BASF a UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, EU:T:2007:380, bod 180).

450 Kromě toho, jak již bylo poznamenáno (viz výše bod 195) podmínka týkající se pojmu jediného cíle znamená, že musí být ověřeno, zda neexistují prvky, kterými se vyznačují jednotlivé úkony tvořící protiprávní jednání, které by mohly naznačovat, že chování, kterého se fakticky dopouštějí jiné podniky účastníci se kartelové dohody, nemají stejný účel nebo stejný protisoutěžní důsledek, a nespádají tedy do „celkového plánu“ z důvodu jejich totožného účelu narušujícího hospodářskou soutěž na vnitřním trhu.

ii) Napadené rozhodnutí

- 451 Je třeba připomenout, že Komise měla v napadeném rozhodnutí za to, že koluzivní kontakty na třech úrovních, popsané v bodě 317 odůvodnění tohoto rozhodnutí, byly součástí celkového plánu s jediným protisoutěžním cílem, a to z následujících důvodů.
- 452 Zaprvé se všechny kontakty týkaly stejných výrobků, a sice středně těžkých a těžkých nákladních vozidel (bod 319 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 453 Zadruhé povaha sdílených informací – informací o cenách, zvyšování cen brutto, předpokládaných datech zavádění nákladních vozidel splňujících nové normy v oblasti životního prostředí a úmysl soutěžitelů přenést s nimi spojené náklady na zákazníky – zůstala stejná po celou dobu trvání protiprávního jednání (bod 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise upřesnila, že povaha diskusí a dohod týkajících se načasování zavádění nových modelů nákladních vozidel, které budou odpovídat určitým normám v oblasti životního prostředí, souvisela s koluzí o cenách a zvyšování cen brutto a doplňovala ji (bod 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 454 V téže souvislosti Komise upřesnila, že ačkoli se účastníci od září 2004 již aktivně nesnažili, tak jako dříve, uzavřít konkrétní dohodu o budoucím společném zvyšování cen brutto nebo o konkrétních termínech uvádění na trh nákladních vozidel splňujících nové normy v oblasti životního prostředí nebo o výši nákladů na tato nákladní vozidla, které účastníci hodlali přenést na spotřebitele, pokračovali v dohodách prostřednictvím výměn stejného druhu informací a sledování stejného cíle, kterým bylo omezení hospodářské soutěže díky snížení míry strategické nejistoty mezi účastníky (bod 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 455 Zatřetí Komise uvedla, že k protisoutěžním kontaktům docházelo často a týkaly se stejné skupiny výrobců nákladních vozidel, a sice společnosti Scania a stran narovnání. Jednotlivé osoby zapojené do kontaktů patřily ke stejným výrobcům a organizovaly výměny informací v malých skupinách zaměstnanců v rámci výrobců (bod 323 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 456 Začtvrté Komise uvedla, že i když se úroveň a vnitřní odpovědnost zaměstnanců zapojených do činnosti v průběhu kartelové dohody vyvíjela, povaha, cíl a rozsah kontaktů a schůzek zůstávaly po celou dobu trvání kartelové dohody totožné (bod 325 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu Komise vysvětlila, že koluzivní kontakty, které se odehrávaly na třech úrovních, měly všechny protisoutěžní cíl omezit hospodářskou soutěž na trhu středně těžkých a těžkých nákladních vozidel v EHP, co se týče budoucích cen a zvyšování cen brutto a načasování a přenesení nákladů na zavedení nákladních vozidel splňujících normy v oblasti životního prostředí (bod 326 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 457 V bodě 327 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla tři skutečnosti podporující její závěr, že přesun výměn (the shift in the exchanges) z úrovně řídicích orgánů na německou úroveň neovlivnil trvalou povahu protiprávního jednání.
- 458 Zaprvé Komise uvedla, že mezi schůzkami konanými na různých úrovních existovaly značné časové překryvy, přičemž schůzky řídicích orgánů se konaly v letech 1997 až 2004; schůzky na nižší úrovni ústředí se konaly v letech 2000 až 2008 a diskuse na německé úrovni se konaly od roku 2004. Výsledkem bylo podle Komise to, že navzdory skutečnosti, že schůzky řídicích orgánů nepokračovaly po 16. září 2004, kontakty na ostatních dvou úrovních pokračovaly bez přerušení [bod 327 písm. a) napadeného rozhodnutí]. Komise v této souvislosti rovněž uvedla, na jedné straně, že v období od roku 2003 do roku 2007 docházelo ke kontaktům mezi zaměstnanci na

nižší úrovni ústředí a zaměstnanci na německé úrovni a byly organizovány společné schůzky, a na druhé straně, že účastníci opakovaně diskutovali na nižší úrovni ústředí o tom, jaké informace a na jaké úrovni mají být vyměňovány [bod 327 písm. a) napadeného rozhodnutí].

- 459 Zadruhé Komise konstatovala, že německé dceřiné společnosti účastníků nevyráběly nákladní vozidla a nebyly pověřeny vývojem technologií, jelikož tato odpovědnost spadala do výlučné pravomoci ústředí. Podle Komise proto platilo, že v případě, kdy si zaměstnanci na německé úrovni vyměňovali informace o načasování a dodatečných nákladech na zavedení technologií odpovídajících normám Euro 5 a Euro 6, vyměňovali si informace pocházející z ústředí a týkající se celého EHP [bod 327 písm. b) napadeného rozhodnutí].
- 460 Zatřetí Komise uvedla, že pokud jde o několik účastníků kartelové dohody, existují důkazy o tom, že německé dceřiné společnosti systematicky sdělovaly své cenové záměry ústředí, a co je ještě významnější, osobám na úrovni ústřední správy zapojeným do procesu výměny informací o cenách. V této souvislosti Komise rovněž uvedla, že ústředí společnosti Scania mělo pravomoc určovat ceny brutto ze závodu a slevy uplatňované na distributory (kteří byli dceřinými společnostmi ze 100 % vlastněnými mateřskou společností) a že společnost Scania měla strukturovaný plán schůzek, aby zajistila rychlé provádění strategických rozhodnutí ústředí, což svědčí o tom, že ústředí společnosti Scania nemohlo o těchto informacích nevědět.
- 461 Komise dospěla v bodě 328 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že změna kartelové dohody (the change in the cartel) byla řízena jejími účastníky kolektivně a koordinovaně s cílem zajistit kontinuitu výměn informací.
- 462 Zapáté je Komise toho názoru, že ačkoli se způsob, kterým byly informace vyměňovány, přirozeně proměnil během oněch čtrnácti let, kdy protiprávní jednání trvalo, došlo k tomu postupně a základní povaha výměny informací zůstala stejná: z kontaktů spočívajících v mnohostranných výměnách, schůzkách nebo osobních prezentacích se staly mnohostranné výměny prostřednictvím elektronické pošty pomocí kompilace informací o budoucích cenách organizované cestou elektronické pošty a prezentované v tabulce (bod 329 napadeného rozhodnutí).
- 463 Na základě těchto pěti skutečností dospěla Komise k závěru, že koluzivní kontakty byly mezi sebou propojené a svou povahou se doplňovaly (bod 330 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

iii) Závěry

- 464 Zaprvé je nesporné, že dotčené koluzivní kontakty se po celou dobu svého trvání týkaly stejných výrobců, tedy středně těžkých a těžkých nákladních vozidel, a že byly uskutečňovány stejnou skupinou výrobců nákladních vozidel, a sice společností Scania a stranami narovnaní. Ze spisu mimoto vyplývá, že do kontaktů byla zapojena malá skupina zaměstnanců na každé úrovni, jejíž složení bylo relativně stabilní, a že ke kontaktům docházelo pravidelně a často.
- 465 Zadruhé je třeba připomenout existenci vazeb mezi všemi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů, přičemž účastníci na těchto úrovních byli zaměstnanci týchž podniků, a sice společnosti Scania a stran narovnaní, že výměny informací na každé úrovni měly stejný obsah, že schůzky na různých úrovních se časově překrývaly, že jednotlivé úrovně odkazovaly na sebe navzájem a vyměňovaly si shromážděné informace a že mezi úrovněmi docházelo ke společným kontaktům

(viz výše bod 218). Je třeba rovněž připomenout, že žalobkyním se v rámci třetího žalobního důvodu nepodařilo zpochybnit zjištění Komise týkající se existence vazeb mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů (viz výše bod 229).

- 466 Zatřetí Tribunál ve shodě s Komisí konstatuje (viz výše body 453 a 454 výše), že obsah výměn informací mezi účastníky, jakož i jejich cíl, kterým bylo omezit nejistotu mezi účastníky týkající se v podstatě jejich budoucích cenových strategií, zůstaly stejné. V této souvislosti se připomíná, že Tribunál měl za to, že Komise v bodech 243 a 321 odůvodnění napadeného rozhodnutí oprávněně uvedla, že povaha diskusí a dohod týkajících se načasování zavádění nových modelů nákladních vozidel odpovídajících některým normám v oblasti životního prostředí souvisela s koluzivními praktikami v oblasti cen a zvyšování cen brutto a doplňovala je (viz výše bod 297).
- 467 Začtvrté je třeba připomenout, že Komise měla důvodně za to, že zeměpisný rozsah protisoutěžních výměn na německé úrovni zahrnoval celý EHP, podobně jako protisoutěžní výměny na úrovni řídicích orgánů.
- 468 Na základě výše uvedených skutečností je třeba přisvědčit zjištění Komise, podle kterého byly výměny informací mezi účastníky popsané v bodě 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí součástí celkového plánu s jediným protisoutěžním cílem.
- 469 Argumentace žalobkyň závěr Tribunálu nezpochybňuje. Tuto argumentaci lze rozdělit do tří částí. Zaprvé žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení, když posoudila všechny tři úrovně kontaktů mezi účastníky jako jeden celek. Zadruhé žalobkyně popírají tvrzení Komise, že informace vyměňované na všech třech úrovních kontaktů měly stejnou povahu, jak podle nich vyplývá z bodu 320 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zatřetí žalobkyně popírají úvahu Komise obsaženou v bodě 327 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které „přesun“ výměn informací z úrovně řídicích orgánů na německou úroveň neovlivnil trvajících povahu protiprávního jednání.

– *K celkovému posouzení třech úrovní kontaktů*

- 470 Žalobkyně v podstatě tvrdí, za účelem zpochybnění existence celkového plánu v projednávaném případě, že na rozdíl od přístupu zvoleného Komisí v napadeném rozhodnutí měly být tři úrovně kontaktů posouzeny odděleně, a nikoli společně.
- 471 K odůvodnění této teze žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise neprokázala žádnou relevantní skutkovou souvislost mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů. Z důvodů uvedených výše v bodě 465 musí být tato část žalobního důvodu zamítnuta.
- 472 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že rozsah protiprávního jednání musí být určen na základě skutkových okolností přímo souvisejících se zaměstnanci, kteří se účastnili tvrzeného koluzivního jednání. Komise přitom podle nich neprokázala, že zaměstnanci podniků účastnících se koluzivních kontaktů na různých úrovních znali a rozuměli rozsahu koluzivního jednání stejně. V této souvislosti žalobkyně uvádějí, že na různých úrovních kontaktů zastupovali podniky různí zaměstnanci.
- 473 V tomto ohledu je třeba připomenout, že dotčené koluzivní kontakty byly uskutečňovány během celé doby jejich trvání stejnou skupinou výrobců nákladních vozidel, a sice společností Scania a stranami narovnaní. Kromě toho byla do těchto kontaktů zapojena malá skupina zaměstnanců na každé úrovni, jejíž složení zůstávalo relativně stabilní, přičemž tyto kontakty probíhaly

pravidelně a často. Je třeba rovněž připomenout vazby mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů. S ohledem na tyto skutečnosti pak okolnost, že se koluzivních kontaktů neúčastnili titíž zaměstnanci, nezpochybňuje závěr o tom, že v projednávané věci existoval společný plán.

- 474 Pokud jde o tvrzení žalobkyň uvedené výše v bodě 472, podle kterého Komise neprokázala, že zaměstnanci podniků účastnících se koluzivních kontaktů na různých úrovních znali a rozuměli rozsahu koluzivního jednání stejně, toto tvrzení se týká otázky, zda povědomí o celkovém plánu musí být posouzeno na úrovni podniku nebo na úrovni zaměstnanců podniku. Žalobkyně Komisi vytýkají, že posoudila toto povědomí na úrovni podniku a nepřezkoumala existenci tohoto povědomí na úrovni zaměstnanců.
- 475 Tato část žalobního důvodu žalobkyň není opodstatněná.
- 476 Je totiž třeba poznamenat, že unijní právo hospodářské soutěže se vztahuje na činnosti „podniků“ a že tento pojem musí být chápán jako pojem označující hospodářskou jednotku, i když z právního hlediska je tato hospodářská jednotka složena z více fyzických nebo právnických osob (viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:536, body 54 a 55 a citovaná judikatura).
- 477 Je třeba rovněž uvést, že pokud jde o otázku odpovědnosti podniků za protiprávní jednání jejich zaměstnanců, z judikatury vyplývá, že pravomoc Komise uložit sankci podniku předpokládá pouze protiprávní jednání osoby, která je obecně oprávněna jednat na účet podniku (viz rozsudek ze dne 12. prosince 2014, H & R ChemPharm v. Komise, T-551/08, EU:T:2014:1081, bod 73 a citovaná judikatura).
- 478 Z judikatury citované výše v bodech 476 a 477 vyplývá, že otázka povědomí o existenci celkového plánu musí být nutně posuzována na úrovni zúčastněných podniků, a nikoli na úrovni jejich zaměstnanců. Jak Komise správně podotýká, pokud by byla povinna prokázat, že každý ze zaměstnanců téhož podniku zúčastněného na kartelové dohodě byl přesně obeznámen s chováním ostatních zaměstnanců v rámci kartelové dohody, bylo by pro ni nemožné prokázat existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání, a to tím spíše, že kartelové dohody jsou obecně svou povahou tajné a že důkazy jsou v případech kartelů často útržkovité a rozptýlené (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. července 2011, Trade-Stomil v. Komise, T-53/07, EU:T:2011:360, bod 64 a citovaná judikatura). Z důvodu existence vazeb mezi třemi úrovněmi koluzivních kontaktů a zejména z důvodu, že fyzické osoby účastníci se tří úrovní koluzivních kontaktů byly zaměstnanci těchto podniků, lze v projednávaném případě vyvodit, že tyto podniky sdílely stejnou znalost i chápání celkového plánu, a tedy i protiprávního jednání.
- 479 Z výše uvedeného vyplývá, že tvrzení žalobkyň, podle kterého měla Komise hodnotit každou ze tří úrovní koluzivních kontaktů zvlášť, musí být odmítnuto.
- *K povaze informací vyměňovaných v rámci tří úrovní kontaktů*
- 480 Žalobkyně zpochybňují úvahu vyjádřenou zejména v bodech 320 a 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle které měly informace vyměňované na různých úrovních kontaktů stejnou povahu a sledovaly tentýž protisoutěžní cíl.

- 481 V tomto ohledu se žalobkyně zaprvé dovolávají bodu 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který ukazuje zásadní změnu v povaze kontaktů, jelikož uvádí, že od září 2004 se účastníci již aktivně nesnažili, jak to činili před tímto datem, dosáhnout konkrétní dohody o budoucím zvyšování cen brutto.
- 482 Tento argument žalobkyň nemůže obstát. Bod 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí sice uvádí, že od konce září 2004 se účastníci již nesnažili uzavřít explicitní dohody, ale omezovali se v podstatě na výměnu informací, jejichž cílem bylo omezení hospodářské soutěže. Nicméně, jak správně poznamenává Komise, ačkoli může tato změna ovlivnit kvalifikaci dotčeného chování jako dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, netýká se „povahy“ vyměňovaných informací, která podle bodu 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí zůstala stejná a měla za cíl snížit stupeň strategické nejistoty účastníků, pokud jde o budoucí ceny a zvyšování cen brutto, jakož i načasování a přenesení nákladů na zavádění nákladních vozidel splňujících nové standardy v oblasti životního prostředí.
- 483 Zadruhé se žalobkyně odvolávají na body 116 a 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se týkají schůzky na nižší úrovni ústředí konané ve dnech 3. a 4. července 2001, v jejímž rámci zaměstnanci ústředí účastníků vyjádřili své obavy ohledně výměn informací probíhajících na německé úrovni, které podle nich zacházely příliš daleko, a dohodli se na tom, že v budoucnu si budou vyměňovat pouze technické informace a nikoli informace o cenách. Tyto body odůvodnění podle žalobkyň prokazují, že výměny informací na nižší úrovni ústředí a na německé úrovni neměly stejnou povahu a stejný cíl.
- 484 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Tribunál již v rámci přezkumu třetího a pátého žalobního důvodu konstatoval, že výměny informací na nižší úrovni ústředí a na německé úrovni přispívaly k uskutečňování společného plánu a že mezi těmito dvěma úrovněmi koluzivních kontaktů existovaly faktické vazby spočívající zejména ve skutečnosti, že účastníci na těchto úrovních byli zaměstnanci týchž podniků, ve skutečnosti, že mezi schůzkami konanými na obou úrovních docházelo k časovému překrývání, ve skutečnosti, že mezi zaměstnanci na nižší úrovni ústředí a zaměstnanci na německé úrovni existovaly kontakty, a ve skutečnosti, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí byly informováni o obsahu výměn na německé úrovni (viz výše body 224 a 228). Kromě toho spis prokazuje, že bez ohledu na to, že se účastníci na nižší úrovni ústředí v roce 2001 dohodli, že si v budoucnu již nebudou vyměňovat informace o cenách (viz výše bod 478), k takovým výměnám docházelo (viz výše bod 229). Za těchto okolností musí být argument žalobkyň uvedený výše v bodě 483 odmítnut. V každém případě je třeba zohlednit skutečnost, že podle důkazů předložených v napadeném rozhodnutí, které žalobkyně nezpochybnila, měly schůzky na úrovni řídicích orgánů účastníků, které se konaly až do září 2004, tedy souběžně se schůzkami na nižší úrovni ústředí, cíl jasně shodný s výměnami na německé úrovni, které se konaly po roce 2004 až do ukončení protiprávního jednání v roce 2011.
- 485 Na základě předcházejících úvah je třeba učinit závěr, že se Komise nedopustila nesprávného posouzení, když v projednávaném případě shledala existenci celkového plánu.

– *K trvající povaze protiprávního jednání*

- 486 Zaprvé je třeba konstatovat, že přerušení koluzivních kontaktů na úrovni řídicích orgánů účastníků v září 2004 nezpůsobilo přerušení koluzivních kontaktů na ostatních dvou úrovních.

- 487 Podle listinného důkazu popsaného v bodě 139 odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dne 11. listopadu 2004 C, z ústředí společnosti [důvěrné], napsal zaměstnancům ostatních výrobců spadajících do nižší úrovně ústředí a do německé úrovně, aby jim představil dvě nové kontaktní osoby v ústředí společnosti [důvěrné], odpovědné za centrální tvorbu cen výrobků v ústředí společnosti [důvěrné] až [důvěrné]. C požádal konkurenty, aby označili kontaktní osoby v rámci svých organizací. E-mail C byl zaslán mimo jiné A a B, spadajícím do nižší úrovně ústředí, respektive do německé úrovně společnosti Scania. Jak bylo uvedeno v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí, soutěžitelé si již dne 2. prosince 2004 vyměnili na německé úrovni informace o zvyšování cen plánovaném pro rok 2005. V rámci této výměny poskytl I, zaměstnanec společnosti Scania DE, K, organizátorovi této výměny informací a zaměstnanci německé dceřiné společnosti [důvěrné], následující informace: „Od března 2005 zvýšíme [ceny] všech našich řad [důvěrné] o 1,5 %“. Ukazuje se tak, že výměny mezi účastníky kartelové dohody na německé úrovni měly stejný obsah jako výměny na úrovni řídicích orgánů a byly jejich přímým pokračováním.
- 488 Zadržet je třeba konstatovat, že úvahy Komise v bodě 327 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz výše body 457 až 461) nejsou stíženy vadou. Je tedy nesporné, že schůzky konané na různých úrovních se časově překrývaly. Kromě toho v rámci třetího žalobního důvodu Tribunál dospěl k závěru, že Komise prokázala existenci kontaktů mezi zaměstnanci na nižší úrovni ústředí a na německé úrovni a skutečnost, že zaměstnanci na nižší úrovni ústředí byli obeznámeni s obsahem výměn na německé úrovni. Mimoto Tribunál dospěl v rámci šestého žalobního důvodu k závěru, že Komise prokázala skutečnost, že informace o cenách vyměňované na německé úrovni pocházely z ústředí účastníků a zaměstnanci na německé úrovni sdělovali ústředí informace o cenách získané v rámci svých výměn informací.
- 489 Na základě těchto skutečností dospěl Tribunál k závěru, že Komise měla oprávněně za to, že bez ohledu na okolnost, že koluzivní kontakty na úrovni řídicích orgánů byly v září 2004 přerušeny, tatáž kartelová dohoda (mající stejný obsah a stejný rozsah) pokračovala i po tomto datu pouze s tím rozdílem, že zapojení zaměstnanci spadali do různých organizačních úrovní zúčastněných podniků, a nikoli do úrovně řídicích orgánů.
- 490 Argumenty žalobkyň tento závěr nezpochybňují.
- 491 Žalobkyně na jedné straně Komisi vytýkají, že nevysvětlila způsob, jakým docházelo k „přesunu“ koluzivních kontaktů z úrovně řídicích orgánů na německou úroveň. Tvrdí, že k tomu, aby bylo možné mít za to, že „přesun“ představuje pokračování předchozích praktik, musel by být zaveden kontrolní mechanismus pro zajištění kontinuity. Odkazují rovněž na rozsudek ze dne 10. listopadu 2017, Icap a další v. Komise (T-180/15, EU:T:2017:795, bod 223), v němž Tribunál připomněl, že za okolností, kdy dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě vyžaduje konkrétní aktivní opatření, nemůže Komise předpokládat trvání kartelové dohody, pokud neexistují důkazy o přijímání takových opatření.
- 492 Tuto argumentaci žalobkyň nelze přijmout. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že Komise použila výrazy „přesun“ nebo „migrace“ výměn z úrovně řídicích orgánů na německou úroveň k tomu, aby uvedla, že došlo ke změně na úrovni zaměstnanců zapojených do koluzivních kontaktů, a nikoli k tomu, aby uvedla, že došlo k jakémukoliv přerušování kartelové dohody. Kromě toho v bodě 327 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla skutkové okolnosti prokazující pokračování kartelové dohody v době následující po září 2004 (viz výše body 458 až

460) a vzhledem k těmto okolnostem je zřejmé, že nebylo požadováno žádné „konkrétní aktivní opatření“ ve smyslu rozsudku ze dne 10. listopadu 2017, Icap a další v. Komise (T-180/15, EU:T:2017:795, bod 223).

- 493 Žalobkyně na druhé straně Komisi vytýkají, že v napadeném rozhodnutí neprokázala, že zaměstnanci společnosti Scania DE, kteří se účastnili schůzek na německé úrovni, věděli, že jsou zapojeni do pokračování praktik, ke kterým docházelo na dvou dalších úrovních, nebo že zaměstnanci společnosti Scania, kteří se účastnili schůzek na nižší úrovni ústředí, věděli o schůzkách na úrovni řídicích orgánů.
- 494 Tato argumentace žalobkyň se zakládá na tezi, podle které musí být povědomí o celkovém plánu posouzeno na úrovni zaměstnanců podniku, a nikoli na úrovni podniku samotného. Jak již přitom bylo konstatováno, tato teze je nesprávná (viz výše body 474 až 478).
- 495 Co se týče otázky, zda na úrovni podniku Scania existovalo povědomí o pokračující povaze protiprávního jednání bez ohledu na „přesun“ výměn z úrovně řídicích orgánů na německou úroveň, je třeba připomenout následující skutečnosti.
- 496 Zaprvé je třeba připomenout významnou úlohu, kterou hraje ústředí společnosti Scania při stanovování cen na úrovni vnitrostátních distributorů podniku, a tedy na úrovni společnosti Scania DE, která je ze 100 % dceřinou společností. Mechanismus stanovování cen ve společnosti Scania byl přezkoumán v rámci šestého žalobního důvodu.
- 497 Zadruhé je třeba připomenout, že důkazy obsažené ve spise prokazují, že zaměstnanci v ústředí společnosti Scania (nižší úroveň ústředí) znali obsah výměn informací na německé úrovni (viz výše bod 418). Není pravděpodobné, že by řídicí orgány tohoto podniku o těchto výměnách nevěděly.
- 498 Zatřetí je třeba připomenout, že důkazy obsažené ve spise naznačují, že si zaměstnanci společnosti Scania DE vyměňovali na německé úrovni informace pocházející z ústředí společnosti Scania (viz výše body 413, 437, 438 a 442).
- 499 Tyto tři skutečnosti prokazují, že bez ohledu na okolnost, že výměny informací na úrovni řídicích orgánů skončily v září 2004, podnik Scania a jeho ústředí věděly o skutečnosti, že totéž protiprávní jednání pokračovalo po září 2004, pouze s tím rozdílem, že zaměstnanci na úrovni řídicích orgánů se koluzivních kontaktů nadále neúčastnili. V tomto ohledu je irelevantní okolnost tvrzená žalobkyněmi, že zaměstnanci společnosti Scania DE nevěděli o existenci koluzivních kontaktů na úrovni řídicích orgánů.
- 500 Na základě výše uvedených úvah je třeba konstatovat, že závěr Komise o tom, že v projednávaném případě se jedná o jediné a trvající protiprávní jednání, není stížen nesprávným posouzením.

2) K přičitatelnosti jediného a trvajícího protiprávního jednání společnosti Scania

- 501 Komise v bodě 332 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že společnost Scania se přímo účastnila všech relevantních aspektů kartelové dohody.
- 502 Kromě toho v bodě 333 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise poznamenala, že ačkoli společnost Scania vyráběla a prodávala pouze těžká nákladní vozidla, věděla nebo měla vědět, že ostatní účastníci kartelové dohody vyrábějí také středně těžká nákladní vozidla a že koluzivní

kontakty se týkají obou těchto typů nákladních vozidel (středně těžkých a těžkých). Komise tedy konstatovala, že společnost Scania věděla nebo měla vědět, že protisoutěžní praktiky se týkají středně těžkých a těžkých nákladních vozidel.

- 503 Na základě těchto úvah dospěla Komise v bodě 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že společnost Scania měla v úmyslu zapojit se do protiprávního jednání a že o jeho existenci věděla nebo vědět měla.
- 504 Žalobkyně vytýkají Komisi, ve snaze zpochybnit přičitatelnost jediného a trvajících protiprávního jednání společnosti Scania, že neprokázala existenci nezbytného „subjektivního prvku“. Jinými slovy jí vytýkají, že v napadeném rozhodnutí neprokázala, že v projednávaném případě byla u zástupců společnosti Scania zapojených do třech úrovní kontaktů splněna kumulativní kritéria zájmu, vědomosti a přijetí rizika, tedy kritéria stanovená v rozsudku ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni (C-49/92 P, EU:C:1999:356, bod 87).
- 505 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že vzhledem k tomu, že vědomost o existenci celkového plánu musí být posuzována na úrovni zúčastněných podniků, a nikoli na úrovni jejich zaměstnanců (viz výše bod 478), tak obdobně musí být faktory určující přičitatelnost jediného a trvajících protiprávního jednání nutně posuzovány rovněž na úrovni podniku.
- 506 Pokud jde dále o faktory určující přičitatelnost jediného a trvajících protiprávního jednání podniku, z rozsudku ze dne 6. prosince 2012, Komise v. Verhuizingen Coppens (C-441/11 P, EU:C:2012:778, body 43 až 45) vyplývá, že pokud se podnik přímo účastnil všech protisoutěžních chování tvořících jediné a trvajících protiprávní jednání, má Komise právo přičíst mu odpovědnost za veškeré takové chování, aniž musí prokázat splnění kritérií zájmu, vědomosti a přijetí rizika.
- 507 V projednávaném případě lze konstatovat, že v souladu s tím, co je uvedeno v bodě 332 odůvodnění napadeného rozhodnutí, se podnik Scania přímo účastnil všech relevantních aspektů kartelové dohody. Jeho zaměstnanci se totiž účastnili koluzivních kontaktů, které probíhaly na třech úrovních. Podnik Scania si se svými konkurenty vyměňoval informace o cenách a o zvyšování cen brutto, jakož i o načasování a přenesení nákladů na zavádění technologií odpovídajících normám Euro 3 až Euro 6. Společnost Scania se aktivně účastnila kartelové dohody, organizovala schůzky a účastnila se výměn e-mailů (viz bod 332 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 508 Je pravda, že společnost Scania nevyrábí středně těžká nákladní vozidla. Ze spisu nicméně vyplývá, že koluzivní kontakty, kterých se zaměstnanci společnosti Scania účastnili, se týkaly bez rozdílu středně těžkých a těžkých nákladních vozidel (viz bod 333 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V důsledku toho Komise oprávněně přičetla podniku Scania odpovědnost za jediné a trvajících protiprávní jednání, které se týkalo rovněž středně těžkých nákladních vozidel, jelikož tento podnik o tomto aspektu kartelové dohody nutně věděl.
- 509 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že přičtení odpovědnosti za jediné a trvajících protiprávní jednání jako celek společnosti Scania není stíženo vadou. Z toho vyplývá, že sedmý žalobní důvod musí být zamítnut.

4. K osmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP, jakož i článku 25 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž Komise uložila pokutu za promlčené jednání, a v každém případě v rozsahu, v němž nezohlednila skutečnost, že uvedené jednání nebylo trvajícím

- 510 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že skutkové okolnosti týkající se úrovně řídicích orgánů odůvodňující uložení pokuty jsou promlčeny na základě článku 25 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž schůzky na uvedené úrovni skončily v září 2004, tedy více než pět let před zahájením šetření Komise. Žalobkyně dodávají, že za těchto okolností Komise nemá ani oprávněný zájem ve smyslu článku 7 nařízení č. 1/2003 na konstatování existence protiprávního jednání souvisejícího s chováním na úrovni řídicích orgánů.
- 511 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že i kdyby měl Tribunál za to, že dotčené skutkové okolnosti představují jediné a trvajícím protiprávní jednání (*quod non*), napadené rozhodnutí by mělo být změněno v rozsahu, v němž nezohledňuje přerušení tvrzeného protiprávního jednání na úrovni řídicích orgánů. V této souvislosti žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatek důkazů o existenci schůzek na úrovni řídicích orgánů v roce 1999.
- 512 Kromě toho žalobkyně tvrdí, že s ohledem na nedostatek důkazů o účasti společnosti Scania na schůzkách na úrovni řídicích orgánů v letech 1999 a 2002 obsahuje napadené rozhodnutí nesprávný závěr, že společnost Scania byla do schůzek řídicích orgánů zapojena nepřetržitě od 17. ledna 1997 do 24. září 2004. Místo toho mělo rozhodnutí dospět k závěru, že tyto schůzky byly přerušeny, přinejmenším pokud jde o společnost Scania, v období od 3. září 1998 do 3. února 2000 (17 měsíců přerušení) a v období od 20. listopadu 2001 do 10. dubna 2003 (dalších 17 měsíců přerušení).
- 513 Žalobkyně dospívají k závěru, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno a že uložení pokuty by v každém případě mělo být promlčeno ve vztahu ke každému protiprávní jednání, ke kterému došlo před 10. dubnem 2003. Podpůrně žalobkyně tvrdí, že uložení pokuty by mělo být promlčeno ve vztahu ke každému protiprávní jednání, ke kterému došlo před 3. únorem 2000. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že výpočet pokuty spojené s úrovní řídicích orgánů musí každopádně zohlednit dlouhá období, kdy byla intenzita protiprávního jednání slabá.
- 514 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 515 Co se týče zaprvé argumentu žalobkyň o promlčení v oblasti ukládání pokuty Komisí, je třeba připomenout, že podle čl. 25 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1/2003 ve spojení s čl. 23 odst. 2 písm. a) téhož nařízení podléhá pravomoc svěřená Komisi ukládat pokuty podnikům za protiprávní jednání, k nimž došlo zejména v rozporu s článkem 101 SFEU, promlčecí lhůtě pěti let. Článek 25 odst. 2 nařízení č. 1/2003 stanoví, že v případě trvajícím nebo opakovaného protiprávního jednání však začíná lhůta běžet dnem, kdy bylo ukončeno. Článek 25 odst. 3 nařízení č. 1/2003 zejména stanoví, že každý úkon učiněný Komisí za účelem šetření nebo postupu souvisejícího s protiprávním jednáním přerušuje promlčecí lhůtu pro uložení pokuty nebo penále.
- 516 V projednávaném případě Komise konstatovala, aniž se dopustila nesprávného posouzení, že jednání na úrovni řídicích orgánů bylo součástí jediného a trvajícím protiprávního jednání, které skončilo dne 18. ledna 2011. Pětiletá promlčecí lhůta proto začíná běžet až od tohoto posledně uvedeného data, což znamená, že v projednávaném případě nepodléhá pravomoc Komise uložit pokutu žádnému promlčení.

- 517 Zadruhé, pokud jde o tvrzení žalobkyň o údajné neexistenci důkazů o schůzkách na úrovni řídicích orgánů v roce 1999, je třeba uvést následující.
- 518 Zprv je třeba uvést, že napadené rozhodnutí obsahuje dostatek důkazů o existenci schůzek na úrovni řídicích orgánů v letech 1998 a 2000. Konkrétně bod 105 odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje listinný důkaz týkající se schůzky na úrovni řídicích orgánů, která se konala dne 3. září 1998 a během které si zástupci účastníků řízení vyměnili prognózy vývoje trhu pro rok 1999. Podle tohoto listinného důkazu se této schůzky zúčastnil N, zástupce ústředí společnosti Scania. Podobné schůzky se konaly v roce 2000, jak vyplývá z bodů 109 až 112 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž N z ústředí společnosti Scania se jich rovněž zúčastnil.
- 519 Zadruhé z listinného důkazu uvedeného v bodě 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že další schůzka na úrovni řídicích orgánů následující po schůzce konané dne 3. září 1998 (viz výše bod 518) byla plánována na leden 1999.
- 520 Zatřetí v bodě 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise odkazuje na prohlášení o shovívavosti [*důvěrné*], podle kterého se schůzky mezi soutěžiteli v období od roku 1998 do roku 2001 konaly alespoň jednou ročně. Podle tohoto prohlášení si účastníci těchto schůzek, které nespádaly do úrovně řídicích orgánů, vyměňovali informace týkající se zejména budoucího zvyšování cen. Mezi účastníky těchto schůzek byl identifikován O, generální ředitel společnosti Scania DE.
- 521 Začtvrté je třeba připomenout, podobně jako to učinila Komise, že schůzky na úrovni řídicích orgánů byly součástí jediného a trvajících protiprávního jednání, a že tudíž všechny schůzky mezi soutěžiteli na jakékoli organizační úrovni měly být zohledněny pro účely posouzení, zda protiprávní jednání pokračovalo v roce 1999.
- 522 Zapáté je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že pokud jde zejména o protiprávní jednání trvajících několik let, skutečnost, že nebyl předložen přímý důkaz účasti společnosti na tomto protiprávním jednání v určitém období, nebrání tomu, aby bylo na tuto účast nahlíženo jako na zjištěnou rovněž ve vztahu k uvedenému období, pokud takové zjištění spočívá na objektivních a shodujících se indiciích, přičemž skutečnost, že se tato společnost veřejně nedistancovala, může být v této souvislosti zohledněna (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, *Villeroy & Boch v. Komise*, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 111 a citovaná judikatura).
- 523 S ohledem na skutečnosti uvedené výše v bodech 518 až 521 a na judikaturu citovanou výše v bodě 522 je třeba dospět k závěru, že se Komise nedopustila nesprávného posouzení, když konstatovala, že v projednávaném případě nebylo jediné protiprávní jednání přerušeno v roce 1999 a že se společnost Scania účastnila uvedeného protiprávního jednání rovněž během tohoto roku.
- 524 Zatřetí, pokud jde o tvrzení žalobkyň, podle kterého nebyla prokázána účast společnosti Scania na schůzkách na úrovni řídicích orgánů v roce 2002, je třeba konstatovat následující.
- 525 Zprv z bodu 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o schůzku na úrovni řídicích orgánů, která se konala dne 7. února 2002, pozvánka byla zaslána M z ústředí společnosti Scania.

- 526 Zadruhé z rukou psaných poznámek týkajících se schůzky na úrovni řídicích orgánů konané ve dnech 27. a 28. června 2002, které si zapsal zástupce společnosti [důvěrné] a zmiňuje se o nich bod 123 odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyplývá, že společnost Scania sdělila číselné údaje týkající se prodejů za rok 2002 několika zemím.
- 527 Zatřetí interní zpráva společnosti [důvěrné] shrnující informace vyměněné na schůzce na úrovni řídicích orgánů konané dne 18. září 2002, uvedená v bodě 126 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ukazuje, že společnost Scania poskytla informace o zvýšení svých cen v roce 2002 a o žalobě, které čelila ve Spojeném království.
- 528 S ohledem na skutečnosti uvedené výše v bodech 525 až 527 je třeba dospět k závěru, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala účast společnosti Scania na schůzkách na úrovni řídicích orgánů v roce 2002.
- 529 Tento závěr není zpochybněn příslezným prohlášením M, zástupce společnosti Scania na schůzkách na úrovni řídicích orgánů, že se „podle svých vzpomínek“ žádné schůzky tohoto druhu v roce 2002 nezúčastnil. Toto prohlášení je značně neurčité a Tribunál nepřesvědčilo. Kromě toho již bylo uvedeno, že dokumenty vypracované *in tempore non suspecto*, jako jsou rukou psané poznámky zaznamenané na schůzce, mají větší důkazní sílu než dokumenty, které nepocházejí z rozhodné doby, jako jsou například příslezná prohlášení.
- 530 Začtvrté Tribunál poznamenává, že žalobkyně v poznámce pod čarou č. 554 žaloby uvádějí, že účast společnosti Scania na některých schůzkách na úrovni řídicích orgánů, které jsou vyjmenovány v napadeném rozhodnutí, nebyla prokázána. Jedná se o schůzky v Bruselu dne 17. ledna 1997 (bod 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a 6. dubna 1998 (bod 103 odůvodnění), v Amsterdamu (Nizozemsko) dne 3. února 2000 (body 108 až 110 odůvodnění) a v Eindhovenu (Nizozemsko) dne 6. září 2000 (bod 111 odůvodnění). Na podporu tohoto tvrzení se dovolávají příslezného prohlášení N, který tvrdí, že si nevzpomíná, že by se jich zúčastnil.
- 531 Tribunál konstatuje, že body odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedené výše v bodě 530 pojednávají o listinných důkazech prokazujících účast společnosti Scania na dotčených schůzkách. Co se týče obsahu čestného prohlášení N a jeho důkazní síly, Tribunál odkazuje na úvahy uvedené výše v bodě 529. Tribunál dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyň uvedené výše v bodě 530 není opodstatněné.
- 532 S ohledem na výše uvedené úvahy dospěl Tribunál k závěru, že tento žalobní důvod musí být zamítnut, přičemž dodal, že důvody, kterých se žalobkyně dovolávají na podporu návrhu na změnu napadeného rozhodnutí (viz výše body 511 a 513) nejsou opodstatněné, jelikož spis v řízení před Tribunálem nesevřídčí o žádném přerušení zjištěného jediného protiprávního jednání ani o existenci období jeho menší intenzity.

5. K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality a zásady rovného zacházení, pokud jde o výši pokuty, a v každém případě k nutnosti snížení výše pokuty na základě článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003

- 533 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí by mělo být změněno, jelikož uložená pokuta není v souladu se zásadami proporcionality a rovného zacházení. Kromě toho vyzývají Tribunál, aby v každém případě v rámci soudního přezkumu v plné jurisdikci nahradil posouzení Komise svým vlastním posouzením a snížil výši pokuty.

- 534 Použití slovesa „změnit“ chápe Tribunál tak, že jej žalobkyně vyzývají, aby vykonal svůj soudní přezkum v plné jurisdikci, kterou unijnímu soudu přiznává článek 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU.
- 535 V tomto ohledu je třeba připomenout, že systém soudního přezkumu rozhodnutí Komise přijatých v řízení podle článku 101 SFEU a 102 SFEU spočívá v přezkumu legality aktů orgánů stanoveném v článku 263 SFEU, který může být na základě článku 261 SFEU a na základě návrhu žalobkyň doplněn přezkumem Tribunálu v plné jurisdikci, pokud jde o sankce uložené Komisí v této oblasti (viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 71 a citovaná judikatura).
- 536 Při výkonu pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci stanovené v článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003 je unijní soud oprávněn k tomu, aby nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradil posouzení Komise, tj. autora aktu, v němž tato částka byla původně stanovena, svým posouzením pro účely stanovení výše sankce (viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 75 a citovaná judikatura).
- 537 Naproti tomu rozsah této pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci je, na rozdíl od přezkumu legality stanoveného v článku 263 SFEU, striktně omezen na stanovení výše pokuty (viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 76 a citovaná judikatura).
- 538 Z toho vyplývá, že pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, kterou Tribunál disponuje na základě článku 31 nařízení č. 1/2003, se týká pouze jeho posouzení pokuty uložené Komisí, a nikoli jakékoli změny skutečností zakládajících protiprávní jednání, které Komise v souladu s právem konstatovala v rozhodnutí, jež bylo Tribunálu předloženo (rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 77).
- 539 Za účelem stanovení výše uložené pokuty Tribunálu přísluší, aby sám posoudil okolnosti projednávaného případu a druh dotčeného protiprávního jednání. Tento postup předpokládá podle čl. 23 odst. 3 nařízení č. 1/2003, že ve vztahu ke každému sankcionovanému podniku bude zohledněna závažnost dotčeného protiprávního jednání, jakož i doba jeho trvání, přičemž je třeba dodržet zejména zásadu uvést odůvodnění, zásadu proporcionality, individualizace sankcí a rovného zacházení, aniž by Tribunál byl vázán indikativními pravidly, které Komise stanovila ve svých pokynech (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. ledna 2016, Galp Energía España a další v. Komise, C-603/13 P, EU:C:2016:38, body 89 a 90).

a) K porušení zásady proporcionality

- 540 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že v napadeném rozhodnutí nebyla závažnost protiprávního jednání posouzena přiměřeným způsobem, jelikož v něm nebylo bráno v potaz, že zaměstnanci společnosti Scania DE nemohli vědět, že informace obdržené od konkurentů mohly mít evropský rozsah. V důsledku toho, i kdyby zaměstnanci společnosti Scania DE chtěli narušit hospodářskou soutěž na zeměpisném trhu (Německo), za který byli odpovědní (*quod non*), nebyla by pokuta uložená napadeným rozhodnutím přiměřená závažnosti zamýšleného protiprávního jednání, jelikož zohledňuje hodnotu tržeb na úrovni EHP.

- 541 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality, jelikož pokud jde o stanovení výše pokuty, nezohledňuje skutečnost, že povaha a intenzita kontaktů mezi výrobci nákladních vozidel se v průběhu posuzovaného období změnily, jak bylo konstatováno v bodě 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 542 Zatřetí žalobkyně uvádějí, že protiprávní jednání popsané v bodech odůvodnění napadeného rozhodnutí je širší než protiprávní jednání, které vede k uložení pokuty podle výroku tohoto rozhodnutí. V tomto ohledu srovnávají bod 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který odkazuje na výměny informací citlivých z hlediska hospodářské soutěže, s článkem 1 jeho výroku, který na takové výměny neodkazuje. Žalobkyně se domnívají, že tato prezentace má dopad na výpočet výše pokuty, a v důsledku toho není pokuta stanovená v napadeném rozhodnutí přiměřená protiprávnímu jednání, jak jej Komise údajně popsala.
- 543 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 544 Co se týče argumentace žalobkyň uvedené výše v bodě 540, je třeba připomenout, že v rámci přezkumu šestého žalobního důvodu Tribunál odmítl tvrzení žalobkyň, podle kterého zaměstnanci společnosti Scania DE zapojení do výměn na německé úrovni nikdy nepředpokládali, že se informace získané při těchto výměnách vztahovaly k evropským cenám nebo že mohly snížit nejistotu ohledně evropské cenové strategie jiných výrobců (viz výše bod 415). Z toho vyplývá, že argumentace uvedená výše v bodě 540 neprokazuje nepřiměřenou povahu pokuty.
- 545 Co se týče argumentace žalobkyň uvedené výše v bodě 541, je třeba připomenout, že v bodě 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise upřesnila, že ačkoli se účastníci od září 2004 již aktivně nesnažili, tak jako dříve, uzavřít konkrétní dohodu o budoucím společném zvyšování cen brutto nebo o konkrétních termínech uvádění na trh nákladních vozidel splňujících nové normy v oblasti životního prostředí nebo o výši nákladů na tato nákladní vozidla, které účastníci hodlali přenést na spotřebitele, pokračovali v dohodách prostřednictvím výměn stejného druhu informací a sledování stejného cíle, kterým bylo omezení hospodářské soutěže díky snížení míry strategické nejistoty mezi účastníky.
- 546 Je třeba rovněž připomenout zjištění Tribunálu, podle kterého se změna provedená od září 2004, třebaže může ovlivnit kvalifikaci dotčeného jednání jako dohody nebo jednání ve vzájemné shodě, netýká „povahy“ vyměňovaných informací, která podle bodu 322 odůvodnění napadeného rozhodnutí zůstala stejná (viz výše bod 482).
- 547 Ukazuje se tak, že jediným rozdílem v chování účastníků před měsícem září 2004 a po něm byly pokusy uskutečňované před měsícem září 2004 ve směru uzavření konkrétních dohod o cenách, přičemž tyto pokusy po tomto datu ustaly. Jak však Komise správně poznamenává, jednak s ohledem na zásadu, podle které jednání ve vzájemné shodě mohou narušit hospodářskou soutěž stejně jako dohody, a jednak s ohledem na skutečnost, že Komise nezvýšila relevantní faktor závažnosti kvůli pokusům účastníků uzavřít dohody o cenách, argumentace žalobkyň uvedená výše v bodě 541 neprokazuje nepřiměřenost pokuty.
- 548 Co se týče argumentace žalobkyň uvedené výše v bodě 542, je třeba připomenout, že v bodě 317 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise zmínila existenci praktik, které snižovaly úroveň strategické nejistoty mezi účastníky, pokud jde o budoucí ceny, zvyšování cen brutto, jakož i načasování a přenesení nákladů na zavádění modelů nákladních vozidel odpovídajících normám

v oblasti životního prostředí. V bodě 317 písm. a) až c) odůvodnění Komise vysvětlila, jak vyplývá i z použití výrazu „[v] tomto ohledu“, v čem spočívají výše uvedené praktiky. V bodě 317 písm. c) odůvodnění Komise zmínila sdílení „jiných citlivých informací o hospodářské soutěži“.

- 549 V článku 1 výroku napadeného rozhodnutí Komise uvádí koluzi ohledně cen a zvyšování cen brutto, jakož i ohledně načasování a přenesení nákladů na zavádění technologií v oblasti emisí.
- 550 Ze srovnání bodu 317 odůvodnění a článku 1 výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že mezi oběma ustanoveními není v popisu protiprávního jednání žádný rozpor, jelikož odkaz Komise na sdílení „dalších citlivých informací o hospodářské soutěži“ představuje pouze příklad koluze o cenách a zvyšování cen brutto, jakož i koluze ohledně načasování a přenesení nákladů na zavádění technologií v oblasti emisí.
- 551 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žádný z argumentů žalobkyň neprokazuje nepřiměřenou povahu pokuty.

b) K porušení zásady rovného zacházení

- 552 Žalobkyně uplatňují tři argumenty na podporu svého tvrzení, podle kterého uložená výše pokuty porušuje zásadu rovného zacházení.
- 553 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že znění napadeného rozhodnutí přehnaně zdůrazňuje jejich úlohu v protiprávním jednání a v zásadě opomíjí úlohu ostatních výrobců nákladních vozidel, čímž zkresluje realitu. Podle žalobkyň toto znění napadeného rozhodnutí znemožňuje srovnat jejich úlohu s úlohou ostatních výrobců nákladních vozidel v protiprávním jednání a tato nemožnost srovnání způsobuje, že několik hodnocení týkající se výše pokuty, která Komise uvedla v napadeném rozhodnutí, porušuje zásadu rovného zacházení. Žalobkyně odkazují na bod 444 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém Komise dospěla k závěru o neexistenci přitěžujících nebo polehčujících okolností v projednávané věci. Žalobkyně rovněž odkazují na bod 432 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém Komise upřesnila, že pro účely výpočtu základní výše pokuty uložené společnosti Scania použila stejný podíl hodnoty tržeb, jako byl podíl hodnoty tržeb stran narovnání použitý v rozhodnutí o narovnání.
- 554 Žalobkyně rovněž tvrdí, že okolnost, že napadené rozhodnutí popisuje jejich úlohu v dotčeném jednání přesněji a více cíleně ve srovnání s popisem úlohy ostatních soutěžitelů v rozhodnutí o narovnání, znevýhodňuje žalobkyně v rámci žalob na náhradu škody, kterým jsou vystaveny.
- 555 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu rovného zacházení v rozsahu, v němž na všechny výrobce uplatňuje stejnou metodu výpočtu pokuty bez ohledu na skutečnost, že podíl žalobkyň na evropském trhu byl menší než podíl ostatních výrobců, a skutečnost, že rozdíl oproti předním výrobcům na trhu byl velmi významný, zejména v Německu.
- 556 Žalobkyně rovněž tvrdí, že napadené rozhodnutí porušilo zásadu rovného zacházení, jelikož nezohlednilo skutečnost, že zaměstnanci společnosti Scania DE měli pasivní úlohu, nebo přinejmenším že ve srovnání se dvěma velkými výrobci na trhu nehráli v dotčeném jednání prvořadou úlohu.

- 557 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu rovného zacházení, jelikož metoda použitá Komisí pro stanovení výše pokuty uložené žalobkyním je stejná jako metoda uplatněná na ostatní výrobce nákladních vozidel, a to navzdory skutečnosti, že žalobkyně na rozdíl od posledně uvedených nevyrábějí středně těžká nákladní vozidla.
- 558 Komise s argumentací žalobkyň nesouhlasí.
- 559 Před posouzením každého z výše uvedených argumentů je třeba připomenout, že zásada rovného zacházení je obecnou zásadou unijního práva zakotvenou v člancích 20 a 21 Listiny. Podle ustálené judikatury uvedená zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (rozsudky ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 132, a ze dne 26. ledna 2017, Zucchetti Rubinetteria v. Komise, C-618/13 P, EU:C:2017:48, bod 38). Z ustálené judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že při stanovení výše pokuty nesmí použitím různých metod výpočtu dojít k diskriminaci mezi podniky, které se účastnily dohody nebo jednání ve vzájemné shodě porušujících čl. 101 odst. 1 SFEU (rozsudky ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 133; ze dne 12. listopadu 2014, Guardian Industries a Guardian Europe v. Komise, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, bod 62, a ze dne 26. ledna 2017, Zucchetti Rubinetteria v. Komise, C-618/13 P, EU:C:2017:48, bod 38).
- 560 Pokud jde o argument žalobkyň uvedený výše v bodě 553, je třeba zaprvé připomenout, ve shodě s Komisí, že tento orgán byl na základě článku 296 SFEU povinen právně dostačujícím způsobem odůvodnit napadené rozhodnutí, což učinil. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo určeno pouze společnosti Scania, bylo logické, že se posouzení zaměřilo na její úlohu v kartelové dohodě. Ostatní účastníci kartelové dohody byli již předtím předmětem rozhodnutí o narovnání, které stanovilo jejich odpovědnost s ohledem na úlohu, kterou hráli v kartelové dohodě.
- 561 Zadruhé je třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, znění napadeného rozhodnutí „neopomíjí“, úlohu ostatních výrobců nákladních vozidel v kartelové dohodě. Jejich chování jasně vyplývá z časového sledu událostí popsaného v bodě 6.2 napadeného rozhodnutí, který podrobně vysvětluje povahu a obsah výměn, jakož i jejich účastníky. Z toho vyplývá, že tvrzení žalobkyň, podle kterého je nemožné srovnávat jejich úlohu v kartelové dohodě s úlohou ostatních účastníků, není opodstatněné.
- 562 Zatřetí Tribunál na základě napadeného rozhodnutí a spisu, který mu byl předložen, konstatuje, že role společnosti Scania v kartelové dohodě nebyla odlišná od role ostatních účastníků a že žalobkyně nevznesly žádný argument a nepředložily žádný důkaz, který by prokazoval opak. Kromě toho, jak Komise správně poznamenává, každý z faktorů, které jsou v rámci výpočtu základní výše pokuty zohledňovány pro stanovení závažnosti protiprávního jednání a „vstupního poplatku“, a sice povaha protiprávního jednání, kumulovaný tržní podíl zapojených podniků, zeměpisný rozsah protiprávního jednání a jeho provádění, byl použit stejným způsobem na společnost Scania a na ostatní účastníky.
- 563 S ohledem na výše uvedené úvahy dospěl Tribunál k závěru, že se Komise nedopustila pochybení ve svém rozhodnutí, když použila stejný podíl hodnoty tržeb společnosti Scania, jaký byl použit ve vztahu k ostatním výrobcům, a když uplatnila stejný koeficient závažnosti (17 %) a stejný „vstupní poplatek“ (17 %), jaké byly uplatněny vůči ostatním výrobcům v rozhodnutí o narovnání.
- 564 Argument uvedený výše v bodě 553 tedy musí být odmítnut.

- 565 Co se týče argumentu uvedeného výše v bodě 554, je třeba uvést, že okolnost, že napadené rozhodnutí v souladu s povinností uvést odůvodnění, kterou nese Komise, podrobně popisuje protiprávní jednání společnosti Scania, vyplývá ze skutečnosti, že toto rozhodnutí bylo určeno právě jen společnosti Scania, jelikož tento podnik neuznal svou odpovědnost za účast na kartelové dohodě na rozdíl od ostatních účastníků, kteří předložili formální žádost o narovnání. Z toho vyplývá, že žalobkyně se nenacházejí ve stejné situaci jako strany narovnání, a v důsledku toho jejich argument uvedený výše v bodě 554 porušení zásady rovného zacházení neprokazuje.
- 566 Co se týče argumentu žalobkyň uvedeného výše v bodě 555, je třeba poznamenat, že Komise jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí o narovnání vycházela při stanovování pokut zejména z hodnoty tržeb v EHP za zboží související s protiprávním jednáním zapojených podniků, což je ostatně v souladu s jejími pokyny pro výpočet pokut. V bodě 6 těchto pokynů totiž Komise vysvětlila, že kombinace hodnoty tržeb souvisejících s protiprávním jednáním a doby trvání je vhodnou hodnotou pro vyhodnocení ekonomického významu protiprávního jednání a relativní váhy každého podniku, který se na protiprávním jednání podílel.
- 567 V projednávaném případě nemá Tribunál důvod zpochybnit rozhodnutí Komise vycházet, pokud jde o všechny zúčastněné podniky, z hodnoty jejich tržeb v EHP za zboží související s protiprávním jednáním. Jedná se o rozhodnutí, které je přiměřené potřebě zohlednit relativní váhu každého podniku, který se podílel na protiprávním jednání, a které se týkalo všech podniků účastnících se kartelové dohody, nikoli pouze společnosti Scania.
- 568 Soudní dvůr mimoto rozhodl, že unijní právo neobsahuje obecně použitelnou zásadu, podle které musí být sankce přiměřená velikosti podniku na trhu výrobků, které tvoří předmět protiprávního jednání (rozsudek ze dne 18. května 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, C-397/03 P, EU:C:2006:328, bod 101).
- 569 Na základě těchto úvah je třeba dospět k závěru, že argument žalobkyň uvedený výše v bodě 555 neprokazuje porušení zásady rovného zacházení ze strany Komise a že musí být odmítnut.
- 570 Pokud jde o argument žalobkyň uvedený výše v bodě 556, ten musí být odmítnut, jelikož ze spisu nevyplývá, že zaměstnanci společnosti Scania DE měli v protiprávním jednání, které bylo v projednávaném případě prokázáno, pasivní nebo druhořadou úlohu. Proto není namístě snižovat na tomto základě výši pokuty.
- 571 Co se týče argumentu žalobkyň uvedeného výše v bodě 557, je třeba poznamenat, jak vyplývá z bodu 429 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že Komise za účelem výpočtu výše pokuty uložené žalobkyním zohlednila hodnotu jejich tržeb za těžká nákladní vozidla v EHP, na rozdíl od toho, jak postupovala při výpočtu výše pokut uložených stranám narovnání v rozhodnutí o narovnání, ve kterém zohlednila hodnotu tržeb za středně těžká a těžká nákladní vozidla v EHP (bod 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Z toho vyplývá, že výtka žalobkyň, podle které Komise nezohlednila skutečnost, že společnost Scania nevyroběla středně těžká nákladní vozidla, není opodstatněná.
- 572 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že žádný z argumentů žalobkyň týkajících se porušení zásady rovného zacházení neprokazuje, že pokuta má být snížena.

c) K výši pokuty

- 573 Je třeba uvést, že s ohledem na plnou jurisdikci, kterou je Tribunál nadán v oblasti pokut za porušení pravidel hospodářské soutěže, neobsahují námitky, argumenty a právní a skutkové okolnosti uplatněné žalobkyněmi v rámci všech výše přezkoumaných žalobních důvodů nic, co by umožňovalo dospět k závěru, že výše pokuty uložené napadeným rozhodnutím má být změněna.

IV. K nákladům řízení

- 574 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 575 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit, že ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Scania AB, Scania CV AB a Scania Deutschland GmbH ponесou vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.

Papasavvas

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 2. února 2022.

Podpisy.

Obsah

I.	Skutečnosti předcházející sporu	2
A.	Správní řízení, na jehož základě bylo přijato napadené rozhodnutí	2
B.	Napadené rozhodnutí	4
1.	Struktura trhu s nákladními vozidly a mechanismus stanovení cen v odvětví nákladních vozidel	4
a)	Struktura trhu s nákladními vozidly	4
b)	Mechanismus stanovení cen v odvětví nákladních vozidel	4
c)	Mechanismus stanovení cen ve společnosti Scania	5
d)	K dopadu zvýšení cen na evropské úrovni na ceny na vnitrostátní úrovni	6
2.	Koluzivní kontakty mezi společnostmi Scania a stranami narovnáání	7
3.	Použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP	7
a)	Dohody a jednání ve vzájemné shodě	7
b)	Omezení hospodářské soutěže	8
c)	Jediné a trvajících protiprávní jednání	9
d)	Zeměpisný rozsah protiprávního jednání	9
4.	Adresáti	9
5.	Výpočet výše pokuty	10
a)	Základní výše pokuty	10
b)	Konečná výše pokuty	11
6.	Výrok napadeného rozhodnutí	11
II.	Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	11
III.	Právní otázky	13
A.	Ke skrytí některých údajů ve vztahu k veřejnosti	13
B.	K věci samé	13
1.	K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu, zásady řádné správy a presumpce nevinny	14

2. Ke druhému žalobnímu bodu vycházejícímu z porušení čl. 48 odst. 2 Listiny a čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení č. 1/2003	26
3. Ke třetímu, čtvrtému, pátému, šestému a sedmému žalobnímu důvodu v rozsahu, v němž se týkají závěru Komise o existenci jediného a trvajících protiprávního jednání a jeho přičitatelnosti společnosti Scania	30
a) Úvodní poznámky	30
1) K pojmu jednotné a trvajících protiprávní jednání	30
2) K důkaznímu břemenu a úrovni důkazů	31
3) Napadené rozhodnutí	32
4) K argumentu žalobkyně, podle kterého pojem „jediné a trvajících protiprávní jednání“ předpokládá, aby Komise identifikovala několik vzájemně zjevně propojených protiprávních jednání	33
b) Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž výměna informací na nižší úrovni ústředí byla považována za jednání porušující tato ustanovení	34
1) Napadené rozhodnutí	34
2) K prvnímu žalobnímu bodu	35
3) Ke druhému žalobnímu bodu	37
c) Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění a z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž Komise měla za to, že žalobkyně uzavřely dohodu nebo jednaly ve vzájemné shodě ohledně načasování zavedení emisních technologií	39
1) K první části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění	39
2) Ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž měla Komise za to, že žalobkyně uzavřely dohodu nebo jednaly ve vzájemné shodě ohledně načasování zavedení emisních technologií na trh	42
3) Ke třetí části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z toho, že výměny informací o načasování zavádění emisních technologií nepředstavují protiprávní jednání z hlediska účelu	46
d) K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž Komise kvalifikovala výměny informací na německé úrovni jako protiprávní jednání ‚z hlediska účelu‘	48
1) Úvodní poznámky	48
2) K obsahu vyměňovaných informací	52

i)	K plánovaným změnám cen brutto a sazebníků cen brutto a k načasování těchto změn, které jsou uvedeny v bodě 238 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí	52
–	K argumentu žalobkyně týkajícímu se aktuální či budoucí povahy informací vyměňovaných na německé úrovni	52
–	K argumentu žalobkyně týkajícímu se veřejné dostupnosti informací o cenách brutto vyměňovaných na německé úrovni	55
–	K argumentu žalobkyně týkajícímu se neexistence informativní hodnoty cen brutto vyměňovaných na německé úrovni ve vztahu k cenám skutečně používaným při transakcích na trhu	56
ii)	K plánovaným změnám cen netto a slev nabízených zákazníkům, uvedeným v bodě 238 písm. a) odůvodnění napadeného rozhodnutí	57
iii)	K přenesení nákladů na zavádění emisních technologií pro středně těžká a těžká nákladní vozidla vyžadovaných normami Euro 3 až Euro 6, o kterém pojednává bod 238 písm. b) odůvodnění napadeného rozhodnutí	58
iv)	K výměně dalších citlivých obchodních informací uvedené v bodě 238 písm. c) odůvodnění napadeného rozhodnutí	59
3)	K cíli výměn informací na německé úrovni	60
4)	Ke kontextu výměny informací na německé úrovni	61
e)	K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž Komise měla za to, že zeměpisný rozsah protiprávního jednání na německé úrovni zahrnuje celé území EHP	63
1)	K zeměpisnému rozsahu informací získaných společnostmi Scania DE	65
2)	K zeměpisnému rozsahu informací poskytnutých společnostmi Scania DE	68
f)	K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP v rozsahu, v němž měla Komise za to, že zjištěné jednání představuje jediné a trvající protiprávní jednání a že žalobkyně jsou v tomto ohledu odpovědné	71
1)	K existenci jediného a trvajícího protiprávního jednání v projednávané věci	72
i)	Úvodní poznámky	72
ii)	Napadené rozhodnutí	73
iii)	Závěry	74
–	K celkovému posouzení třech úrovní kontaktů	75
–	K povaze informací vyměňovaných v rámci tří úrovní kontaktů	76

– K trvající povaze protiprávního jednání	77
2) K přičitatelnosti jediného a trvajícího protiprávního jednání společnosti Scania	79
4. K osmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného použití článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP, jakož i článku 25 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, v němž Komise uložila pokutu za promlčené jednání, a v každém případě v rozsahu, v němž nezohlednila skutečnost, že uvedené jednání nebylo trvající	81
5. K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality a zásady rovného zacházení, pokud jde o výši pokuty, a v každém případě k nutnosti snížení výše pokuty na základě článku 261 SFEU a článku 31 nařízení č. 1/2003	83
a) K porušení zásady proporcionality	84
b) K porušení zásady rovného zacházení	86
c) K výši pokuty	89
IV. K nákladům řízení	89